O descoperire care poate schimba lumea
declanșează o aventură care schimbă vieți...
aventură & mister
SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ
VASHTI HARDY
corint junior

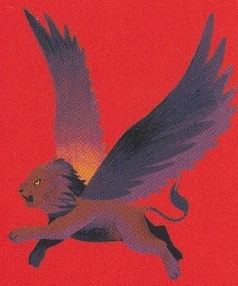

„*Scânteia neîmblânzită* este una dintre cele mai bune și mai intense povești."

Waterstones

„Hardy are un simț aproape magnetic pentru ceea ce-i atrage pe cititori."

Literary Review

Ce spune autoarea:

„Ador poveștile cu aventuri și invenții, mereu m-au fascinat exploratorii din istorie. Îmi place să ies în natură ori de câte ori pot, dar mare parte din explorare și aventură se petrece în imaginația mea. Poveștile mele încep cu un mare: «Ce-ar fi dacă...?» De aici pornește totul – cu siguranță sunt un constructor de lumi!"

VASHTI HARDY

VASHTI HARDY

SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ

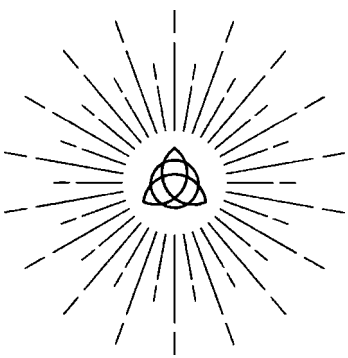

VASHTI HARDY

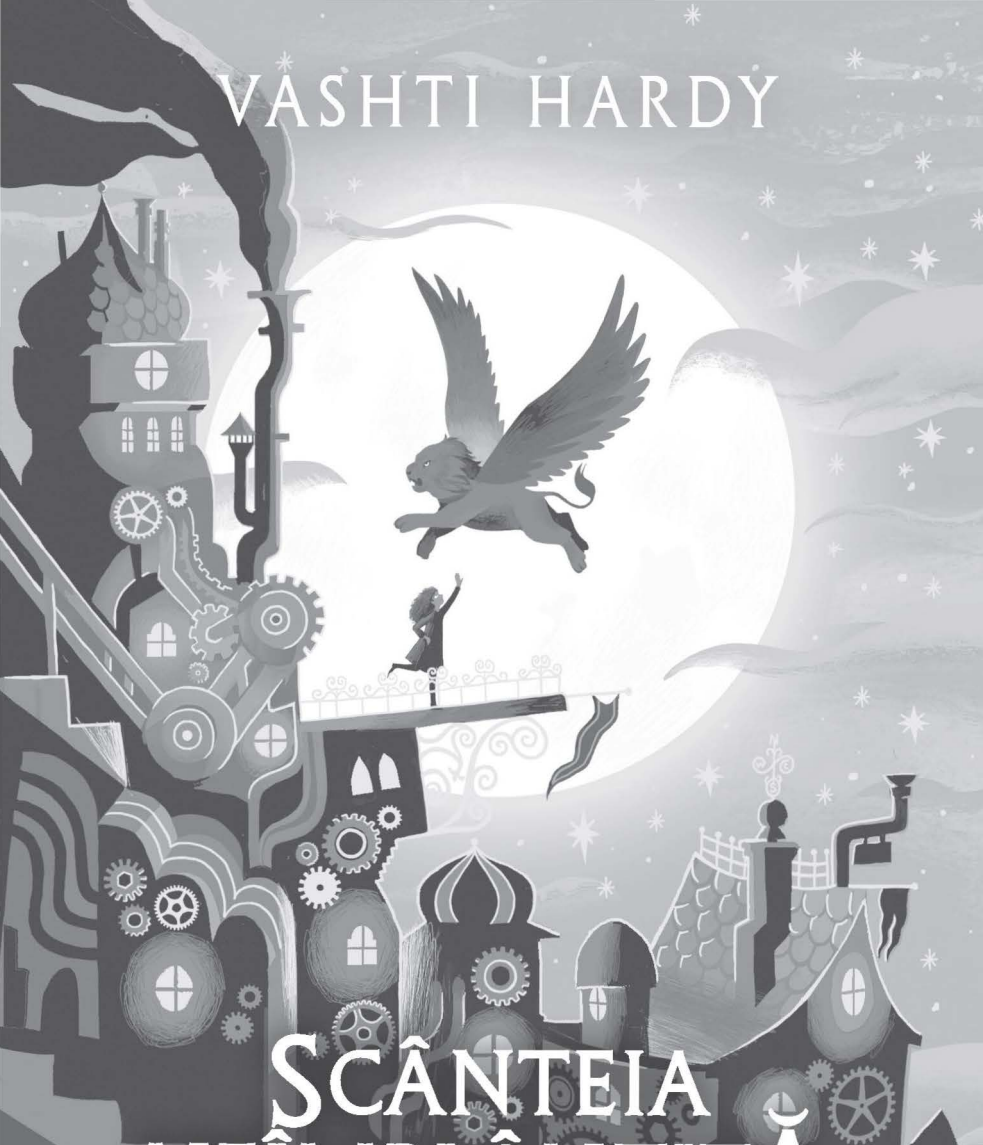

SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ

O AVENTURĂ CU FANTOME MECANICE

Traducere din limba engleză de Loredana Voicilă

corint junior

Redactare: Anca Cristina Ilie, Roxana Dragne
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu

Vashti Hardy
WILDSPARK
Text © Vashti Hardy, 2019
Ilustrații © George Ermos, 2019
Copertă reprodusă cu permisiunea Scholastic Limited.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARDY, VASHTI
Scânteia neîmblânzită / Vashti Hardy; trad. din lb. engleză de Loredana Voicilă – București; Corint Junior, 2022
ISBN: 978-973-128-807-9

Mamei mele, Erica
– un cadouaș de ziua ei, cu întârziere

Lumea
SCÂNTEII
NEÎMBLÂNZITE

N
W
E
S
Scar Pike
Ferma Haywood
North Owlcot
Staplefield
Batterthwaite
Bimbledown
Medlock
Gawthorpe
Fabrica-imaginarium
Doric Wells
Augustine

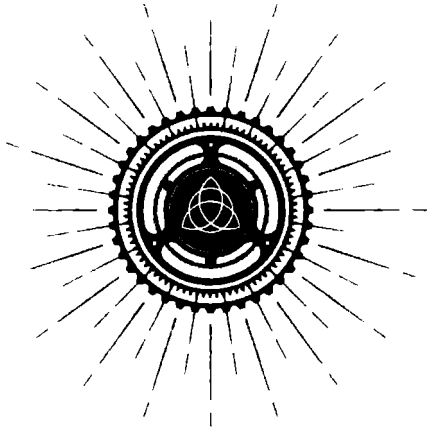

Capitolul 1

STRĂINUL

Pe partea însorită a văii, la zece arii depărtare de capătul şoselei şi la vreo patru kilometri de Owlcot Nord, într-un loc în care măreţul oraş de metal Medlock era doar un vis îndepărtat, se afla o mică fermă. Casa de la ţară, asupra căreia timpul îşi lăsase amprenta, era cuibărită între lanurile de orz, despărţite de ziduri de piatră. Gâştele gălăgioase îşi făceau de lucru lângă iaz, iar oile păşteau pe lângă stejarii singuratici. Automatonii fermieri plantau seminţe, în timp ce sperietoarele robotice ţineau la distanţă ciorile.

Prue privea din vârful dealului, cu coatele rezemate de spatele calului mecanimal defect,

cu palmele ei uleioase împreunate, cum o siluetă vagă îşi croia drum pe potecă. Chiar şi de la acea depărtare, Prue băgă de seamă mersul înţepat al străinului, foarte diferit de al tuturor celor pe care îi ştia de la fermele din împrejurimi. Când ajunse mai aproape, acesta se opri şi se uită cu atenţie la câmpurile din vale, unde maşinăriile automate de dezgropat cartofi trebăluiau printre brazde, iar Bess, unul dintre căţeii mecanimali, patrula, aşteptând să strângă turmele la lăsarea serii. După câteva momente, străinul merse mai departe şi o luă pe poteca spre fermă. Când se întoarse, privi direct spre Prue. Fata se ascunse repede în spatele calului mecanimal, ceea ce, până la urmă, era o mişcare inutilă, pentru că era sigură că el o văzuse deja.

Un şuierat neaşteptat, urmat de un scârţâit metalic, îi atraseră atenţia lui Prue spre pământul din faţa ei.

— Fir-ar! spuse ea, în timp ce cheia săltăreaţă ţâşnise veselă în josul dealului. Prue se şterse pe mâini şi o luă la goană după ea. Era mereu la un pas să pună mâna pe ea, fălcuţele ei de metal săltând deasupra lanurilor aurii şi apoi dispărând iar.

— Întoarce-te aici, monstruleţ de metal ce eşti!

Prue se aruncă după ea şi o prinse. Se tăvăliră o vreme, pentru că se lupta să îi sară din nou din mâini. Această cheie săltăreaţă părea să aibă nu doar o frână slabă, ci şi un dispozitiv de orientare defect. Ar fi trebuit să ştie să se întoarcă singură în hambar, însă Prue o găsise adesea ţopăind pe drumul spre Owlcot Nord. Francis încercase să o repare în urmă cu un an, însă până la urmă sfârşise prin a declara că unele lucruri pur şi simplu nu îşi doresc să fie reparate.

Prue respiră adânc şi fixă la loc frâna cheii săltăreţe.

— Gata!

Cheia bătu câteva clipe din picioare, apoi se dădu bătută. Prue aruncă o privire pe deasupra lanurilor de orz şi observă că străinul ajunsese aproape de casă. Coborî în goană dealul, aplecată, încercând să rămână nevăzută, cu cheia săltăreaţă strânsă sub braţ. În apropierea casei încetini, şi apoi, după ce mai aruncă rapid o privire, ca să se asigure că străinul nu o vede, se ascunse repede în spatele butoiului cu apă de lângă uşă. Se auzi un ciocănit scurt. După câteva clipe uşa se deschise.

— Bună ziua! zise doamna Haywood, cu o undă de suspiciune în glas.

Străinul îi răspunse cu voioşie:

— Bună ziua! Numele meu este Charles Primrose, Artizanul Primrose.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? Aţi venit după legume şi fructe? întrebă doamna Haywood cu îndoială.

— Sper că nu vă deranjează că mi-am făcut apariţia aşa, din senin, însă mă aflam în Staplefield şi cineva a menţionat că aveţi un tânăr mecanic extrem de talentat.

Străinul aruncă o privire asupra bileţelului pe care îl avea în mână.

— Cu numele de Francis Haywood?

Lui Prue i se făcu stomacul ghem atunci când auzi numele fratelui ei. Doamna Haywood nu îi răspunse.

— Îmi cer scuze. Sunt de la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock – presupun că aţi auzit despre progresele făcute în ceea ce priveşte aducerea fantomelor în lumea celor vii.

Prue tresări.

— Da, avem şi noi ziare.

— Desigur.

Între cei doi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Prue trase cu ochiul din spatele butoiului. Chipul Artizanului Primrose era tânăr şi prietenos. Avea un ciuf de păr în vârful capului, iar pe la tâmple era tuns îngrijit. Purta ochelari cu rame subţiri şi era îmbrăcat într-un costum simplu, dar bine croit, care se vedea a fi scump: o jachetă strânsă pe trup din stofă maronie şi pantaloni asortaţi. Coborând de la nasturele vestei şi până la buzunarul de la pantalon se întrezărea un lanţ de ceas. Arăta exact aşa cum îşi închipuia Prue că ar trebui să arate inventatorii de la oraş. Ochii Artizanului Primrose alunecară în direcţia lui Prue. Li se întâlniră privirile. Bărbatul îi zâmbi. Scoase apoi din buzunar o carte de vizită de un albastru-închis şi i-o întinse doamnei Haywood. În lumina soarelui străluciră câteva cuvinte argintii.

— Căutăm ucenici pentru Ghildă. Creştem în fiecare zi şi avem nevoie de cele mai strălucite minţi tinere care să înveţe meseria şi să ducă mai departe misiunea noastră măreaţă. Căutăm pretutindeni. De fapt, eu însumi îmi caut un ucenic.

— Dacă lucrurile se petrec cu asemenea rapiditate, poate că este un semn că ar trebui să încetiniţi,

nu credeți? îi zise doamna Haywood. Doar pentru că poți face un lucru, asta nu înseamnă că ar trebui să îl și faci!

Prue pufni în barbă.

Artizanul Primrose lăsă cartea de vizită în jos.

— Nu vă este pe plac tehnologia personisoarta, doamnă...

— Haywood.

O nouă pauză stânjenitoare.

— Poate că ați vrea să păstrați cartea mea de vizită și să vă gândiți mai bine. Este o oportunitate extraordinară pentru un tânăr: șansa de a învăța alături de un artizan la curent cu cele mai noi tehnologii. Inițial este vorba doar de o perioadă de probă, desigur, nimic nu este garantat.

Prue îi admira insistența politicoasă, însă atunci când voia, mama ei era de neclintit. De la ea, îi zicea tatăl, moștenise hotărârea.

Bărbatul își flutură larg mâna înspre fermă.

— Mașinăriile de pe aceste câmpuri sunt de-a dreptul fascinante și foarte neobișnuite pentru o fermă izolată cum este aceasta, nu vă supărați că vă zic, și sunt sigur că mecanicul care le-a proiectat... Își aruncă din nou privirea asupra bilețelului:

Francis, sunt sigur că ar vrea să afle mai multe despre oferta mea.

Atunci când îi auzi numele din nou, Prue simți că amețește – o asaltau tot felul de gânduri despre ceea ce se întâmplase. Toate luminile din mintea ei păreau să se stingă, lăsând-o în întuneric. Se forță să rămână concentrată.

— Mi-e teamă că la fermă nu avem pe nimeni care să fie interesat.

Prue își dorea cu disperare să iasă din ascunzătoare și să declare că și ea lucrase la mașinării, însă se simțea de parcă ar fi fost blocată.

— O, ce păcat! zise Artizanul Primrose.

Doamna Haywood nu îi răspunse. Poate că tatăl l-ar fi invitat măcar înăuntru.

— Se face târziu. Caut un loc în care să rămân peste noapte. Aveți cumva...?

— Îmi pare rău, însă nu primim străini.

— Mă puteți îndruma într-altă parte?

— E un han în Staplefield.

— Nimic mai aproape?

— Acesta este cel mai apropiat.

Dacă nu punem la socoteală pensiunea din Owlcot Nord, își zise Prue.

Artizanul Primrose își puse cartea de vizită înapoi în buzunar.

— Mașinăriile pe care le aveți la fermă sunt cu adevărat impresionante. Ar fi păcat ca un tânăr inventator talentat să...

— O zi bună, domnule! Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

Artizanul Primrose își plecă respectuos capul, apoi se întoarse și o luă înapoi pe potecă. Doamna Haywood îl urmări până când se îndepărtă cu totul, apoi răsuflă ușurată. Prue se retrase și mai mult în umbră pe măsură ce mama ei se îndepărtă de prag, întorcându-se spre ea, spre câmpurile din vest.

— Proo-ue! o strigă cu vocea ei cântată. Ceaiul e pe masă! Apoi oftă și murmură: Așa este mai bine.

Se auzi ușa închizându-se și în aer pluti abur de pâine caldă. Prue numără până la douăzeci, asigurându-se că mama ei nu mai poate să o audă, apoi alergă în jos pe potecă. Artizanul Primrose dispăruse deja după colț. Prue o luă la fugă după el, însă din goană îi atrase atenția strălucirea a ceva argintiu înfipt într-o crăpătură din zid. Se opri și scoase cartea de vizită, însoțită de o bucățică de hârtie răsucită de lângă ea.

Cartea de vizită avea o nuanţă intensă de albastru-închis şi era gravată cu un simbol argintiu: trei arcuri intersectate, închise într-un cerc. Prue o întoarse. Pe spate scria cu litere argintii:

Charles Primrose
Artizan al
Ghildei Imperiale Personisoarta din Medlock
Numit de Cancelaria Suverană

Apoi desfăcu bileţelul. Mesajul, scris îngrijit de mână, spunea doar: *Plec la Medlock mâine dimineaţă.*

Îi bubuia inima în piept. Înţelegea de ce mama ei nu îi spusese adevărul bărbatului. Trecuse doar un an de la boala lui Francis. Oftă. Nu avea cum să îşi convingă părinţii. Dar ce-i venise? Până la urmă, artizanul venise pentru Francis, nu pentru ea. Aruncă în iarbă cartea de vizită şi biletul şi se întoarse spre fermă.

După câţiva paşi însă, se trezi că se întoarce după ele, în fugă. Ridică biletul şi cartea de vizită şi le îndesă în buzunarul de la salopetă.

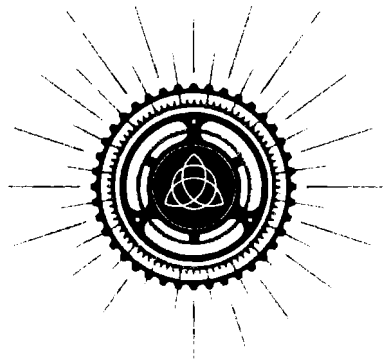

Capitolul 2

TRĂSURA MECANICĂ

În timp ce serveau ceaiul, Prue se simțea de parcă avea în buzunar o piatră de moară.

— Mi s-a părut mie sau a trecut cineva mai devreme pe aici?

— Era doar un călător, spuse doamna Haywood, punând o cană pe masă.

Evită să o privească pe Prue.

— Părea să poarte haine de orășean.

Prue surprinse privirea nedumerită pe care tatăl ei i-o aruncă mamei înainte să ia loc.

— Era doar un străin aflat în trecere, spuse mama.

Prue își turnă un pahar cu lapte.

— Ce mai face acel cal mecanimal bătrân? întrebă domnul Haywood.

Prue uitase cu totul de el şi îl lăsase în vârful dealului, pe jumătate terminat. Dacă ploua în acea noapte, avea să se strice.

— Moto-inima este defectă. Am luat-o pe cea de la sperietoarea de ciori robotică, cea care a ruginit anul trecut, şi acum trebuie doar să o conectez. Mă voi ocupa de asta până nu se întunecă.

— Te-ai gândit bine! îi zâmbi Domnul Haywood. Cu ajutorul acestor reciclări creative vom reuşi să ne ţinem ferma în picioare. Nu ţi-am zis eu mereu că este isteaţă? Acum nu mai vreau decât să îmi inventeze o maşinărie care să strălucească mai puternic decât toate bijuteriile din lume şi să îmi cultive nişte prune dulci, şi mă declar mulţumit!

Mama spunea mereu că tata are un zâmbet şi o strălucire în ochii lui mari şi căprui care ar putea lumina până şi cea mai întunecoasă cameră, însă Prue nu putea să nu observe umbra tristeţii care nu îl părăsea niciodată de un an de zile.

— Într-o bună zi! spuse Prue. Însă nu se gândea la fermă, ea îşi închipuia cum trebuie să arate Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock.

Era poate o clădire măreaţă, asemănătoare morilor din Batterthwaite, însă mai impunătoare, plină de inventatori cu alura unor persoane importante şi de maşinării moderne. Scotea poate fum şi scântei misterioase, care luminau cerul noaptea.

Doamna Haywood prinse una dintre şuviţele rebele de păr ale lui Prue cu o agrafă şi apoi se aşeză la masă, în faţa ei.

— Am zis poftă mare, Visătoareo! Arăţi de parcă ai fi cu gândul departe, la zeci de kilometri distanţă.

Mama avea întotdeauna părul de culoarea mierii strâns îngrijit, iar bluza ei nu era niciodată şifonată, chiar dacă muncea o zi întreagă pe câmp.

După ceai, Prue luă un felinar haos şi urcă pe deal, unde se apucă să lucreze la noua moto-inimă a calului mecanimal. Ferma aparţinea de ani de zile familiei doamnei Haywood. Atunci când a cunoscut-o pe doamna Haywood, domnul Haywood se afla în călătorie, în căutarea unor noi tehnologii pentru fermele de pe insula de unde venea. Nu se mai întorsese acolo însă niciodată. Declarase că îşi găsise locul în care se simţea acasă.

Însă acum nu te mai puteai simţi acasă aici. Cel puţin Prue nu se mai simţea. Nu fără Francis.

Fata se aşeză în orz, scoase cartea de vizită din buzunar şi o întoarse pe spate. După vizita din acea după-amiază se schimbase ceva, iar gândurile nu îi dădeau pace.

Lucrurile pe care le citise sunau doar ca un vis îndepărtat: cum că în Medlock găsiseră o cale prin care să readucă fantomele înapoi, captându-le în interiorul unor maşinării asemănătoare animalelor. Şi totuşi, la uşa lor fusese un artizan în carne şi oase. Prue privi calul de metal pe care îl avea în faţă.

— Cum ar fi dacă ai putea vorbi?

Citise că fantomele din Medlock nu aveau amintiri, că nu aveai cum să ştii cine era cine, atunci când se întorceau... însă nu-şi putea scoate din minte ideea că, poate ar găsi o soluţie. Ce-ar fi însemnat pentru părinţii ei ca Francis să se întoarcă? Îşi simţi inima cât un purice. Îi era atât de dor de el. Era convinsă că vizita artizanului Primrose fusese un semn.

Se lăsa întunericul. Prue prinse ultimul conector, introduse o baterie cu ioni şi apoi închise panelul. Se auziră câteva zgomote mecanice: calul îşi mişca picioarele. Prue apăsă butonul pentru găsirea adăpostului. Calul îşi ridică piciorul din faţă,

făcu un pas, apoi țâșni direct spre magazia unde avea să rămână peste noapte.

— Haide, Prue! Mă dau bătut! se rugase de ea. Unde ești?

Ea ignorase cu încăpățânare rugămințile lui Francis.

— S-a făcut târziu! Mama se va supăra pe noi dacă vom întârzia și mai mult la ceai!

În cele din urmă o găsise în *hambar, ascunsă în burta unui cal mecanimal construit doar pe jumătate.*

— Prue, nu pot să cred că nu ai cedat! Te caut de două ore! O ajutase să iasă. Sincer, câteodată poți fi o pacoste mică!

Pentru că se grăbea atât de tare să iasă din hambar, Francis alunecase și căzuse peste niște cioburi, de la un felinar haos pe care Prue îl scăpase pe jos și pe care fata avusese intenția să le strângă. Își tăiase adânc obrazul. Era numai vina ei, însă, în timp ce tatăl îl bandaja, Francis îi spusese mamei că el era vinovat, că el avusese ideea să se joace până târziu. Insistase cu această poveste chiar și atunci când Prue încercase să îl contrazică.

Așa era Francis, o proteja întotdeauna.

Prue rămase pe deal, supraveghind silueta calului mecanimal până când îl văzu ajungând în siguranţă la hambar.

Apoi îşi întoarse privirea spre drum şi oftă.

*

În acea noapte nu putu să doarmă. Se îndreptă spre fereastră şi privi ferma împietrită parcă sub vraja gri-albăstruie a serii. Simbolul argintiu de pe cartea de vizită strălucea în palma ei. Încercă să îşi imagineze oraşul Medlock din sud cu fantomele mecanice bântuindu-i străzile. Era de aşteptat ca mama să nu o lase să plece la oraş; femeia îşi pierduse deja un copil. Însă, dacă exista o cale prin care Francis să se poată reîntoarce, nu era oare de datoria lui Prue să profite de ea? Nu trebuia să încerce măcar să ridice norul întunecat care se infiltrase în fiecare ungher al fermei? Artizanul Primrose pleca de dimneaţă. Nu avea timp să dezbată situaţia cu părinţii, mai ales pentru că ştia că cel mai probabil nu avea cum să o scoată la capăt cu ei.

Ridică fotografia înrămată a lui Francis de pe noptieră. Fratele ei avea o claie de păr des şi ondulat, la fel ca ea. Un zâmbet molipsitor ca al tatei şi ochi

căprui, ca ai mamei. Avea gropiţe în obraji la fel ca Prue. În fotografie, Francis stătea rezemat de un cal mecanimal pentru plug. Abia îi terminaseră de instalat un motor în acea dimineaţă. Apoi, îl alergaseră toată după-amiaza prin fermă, până când părinţii veniseră să îi certe pentru că nu făcuseră baloţii aşa cum trebuie. Prue îi atinse cu degetul cicatricea de pe obraz. Era prea palidă pentru a se vedea în poză, însă ea ştia că este acolo. Francis era doar cu un an mai mare decât ea – fotografia fusese făcută cu doar câteva faze lunare înainte să se îmbolnăvească. Asta însemna că în fotografie avea aproximativ vârsta ei de acum. Simţi un gol în piept.

Privi din nou pe geam şi îşi închipui că ea şi Francis stăteau împreună sub stejarul Haywood, copacul pe care bunica Haywood îl plantase pe când era doar o copilă. În liniştea nopţii, totul părea cu putinţă. Era ca şi cum ar fi păşit în afara timpului.

Undeva, nu foarte departe, se auzi o bufniţă. Ştia că este caraghioasă, însă i se păru că o strigă.

În mai puţin de un minut, Prue îşi trase pe ea tricoul ei cel mai bun (cel cu margarete, căruia îi cârpise Francis buzunarul), un pulover de lână şi o salopetă, îşi strânse părul în vârful capului

şi adună câteva obiecte de prin cameră: un pieptene, o periuţă de dinţi, săpunul de trandafiri făcut de tata, lenjerie şi cel mai bun set de scule, varianta mini, pentru călătorii. Îşi îndesă totul în rucsac. Apoi îşi aminti de cei şase pence pe care îi avea sub pernă şi îi puse în buzunarul din faţă, alături de fotografia pe care o scosese din ramă şi de cartea de vizită a artizanului. Apoi se strecură jos şi luă carnetul din dulap.

Am plecat spre Societatea Imperială Personisoarta. Trebuie să fac asta. Îmi pare rău. Vă rog să nu fiţi supăraţi şi să nu vă îngrijoraţi. Am să vă scriu.

Scrise şi câteva instrucţiuni pentru cheia săltăreaţă şi lăsă biletul pe masă, lângă farfuria cu unt. Îşi îndesă în geantă câteva prăjiturele cu ovăz, o bucată de pâine şi nişte mere şi ieşi încet afară.

Razele lunii se prelingeau pe zidurile de piatră, iar câmpurile erau învăluite în ceaţă. Copacii îşi desenau umbrele uriaşe pe ţesătura cenuşie a cerului. Ca o panglică argintie, drumul spre Staplefield şerpuia printre văi. Prue respiră adânc, îşi împinse deoparte toate îndoielile şi o luă la pas. În aerul nopţii se simţea ultima suflare a verii – se schimbau anotimpurile. Mama avea o vorbă: viaţa

curge ca un râu şi nu poţi face nimic în această privinţă. Însă Prue se întreba ce-ar fi dacă ai alege să înoţi împotriva curentului. Grăbi pasul pe şoseaua Lane End. Poate că ar fi fost mai bine să ia un cal mecanimal, însă apoi ar fi fost nevoită să îl lase la Owlcot Nord şi să spere că va şti să se întoarcă de acolo înapoi la fermă. În plus, ar fi făcut prea mult zgomot. Până la urmă, străbătuse acel drum de multe ori şi avea să ajungă cu uşurinţă în Staplefield imediat ce răsare soarele. Traversă ca să o ia spre Owlcot Nord şi apoi înaintă cu grabă.

Când ajunse la semnul pe care scria: „10 km până în Staplefield", zorii începuseră să se ridice lăptoşi la orizont. Făcu un popas. Era din cale afară de obosită, însă se scutură de praf, îşi ridică din nou rucsacul şi o luă la goană pe potecă. Când dădu următorul colţ, în faţa ochilor, cuibărit între văi, îi apăru oraşul Staplefield. Un drum intra în oraş, un altul ieşea: ca două fire care leagă o moto-inimă. Alergă spre el.

Fiind un oraş negustoresc, străzile se umpluseră deja de tarabe. În timp ce alerga printre standuri, Prue încercă să nu se gândească la momentul în care părinţii ei aveau să găsească biletul. În dreptul

tarabei patiserului, aroma rulourilor de secară şi a chiflelor cu fructe îi făcu stomacul să ghiorţăie. Nu avea însă timp pentru micul dejun! Ajunse pe Driffold Lane şi ciocăni la uşă la Capul de Şoim.

Îi deschise un om cu faţă roşie, cu o mătură în mână.

— Scuzaţi-mă, îl caut pe Artizanul Primrose.

— A, da, domnul din Medlock.

— Da. Am venit să îl văd.

Prue respiră adânc. Acum era acum!

— A plecat în zorii zilei.

— În zori?

— Zicea că vrea să prindă trăsura mecanică de dimineaţă spre Batterthwaite ca să ajungă la timp pentru gigantren.

— Batterthwaite?

— N-am timp să te ascult repetând tot ceea ce zic. Dacă nu vrei cazare, vezi-ţi de drum! Bărbatul îşi aţinti privirea asupra ei: Ia stai o clipă, nu cumva eşti fata lui Rosamund şi a lui Fayard, de la ferma Haywood?

— Ba da. Am un comision pentru Artizanul Primrose. Când trece următoarea trăsură spre Batterthwaite?

— La fix, din oră în oră, în faţa autogării Adunarea.

Prue îi mulţumi şi porni de îndată.

Ajunse la autogară aproape la fix. Un bărbat în vârstă stătea cu picioarele sprijinite de volanul trăsurii mecanice. Era un model standard, asemănător celor care în trecut erau trase de cai. Acesta avea însă un automaton metalic, mai înalt cu mai bine de un cap decât un om obişnuit. Automatonul era îmbrăcat în plăcuţe de oţel, modelate în aşa fel încât să arate ca nişte haine elegante: o haină lungă, asemănătoare celor purtate de orăşenii înstăriţi şi un joben metalic.

— Cât mă costă până în Batterthwaite? îl întrebă Prue pe bătrân.

— Şase pence.

Prue aruncă o privire monedei argintii pe care o ţinea în mână. Nu îşi închipuise că va fi atât de scump.

— Dar nu ar trebui să plătesc bilet întreg.

— Asta ar însemna să nu călătoreşti singură, dar, după câte se vede, eşti singură! Nu ar renta să trimit o trăsură mecanică cu un singur pasager dacă aş lua mai puţini bani. Şase pence sau vezi-ţi de drum.

Conductorul îi făcu din mână un semn cu care o expedia.

Prue se apropie şi îi puse în palmă moneda, cu inima îndoită.

— Ce dimineaţă aglomerată! Mai devreme a trecut un orăşean care voia să prindă gigantrenul. Conductorul ridică din umeri nedumerit: o matahală zgomotoasă din metal, părerea mea! Nu înţeleg ce mare chestie. Adevărata eleganţă stă în aceste trăsuri mecanice.

Prue aruncă o privire înspre turnul cu ceas.

— Da, dar sunt rapide?

— De ce este toată lumea atât de obsedată de viteză în ziua de azi? Ajungi când ajungi. Urcă!

Prue intră în trăsură, iar conductorul ajustă câteva setări la automaton. Curând începu să îi iasă fum din pălărie.

— Gata de plecare spre Batterthwaite! anunţă conductorul.

Prue tuşi şi închise fereastra.

Automatonul se zdruncină şi apoi porni la drum, trăgând după el trăsura. Făcu la stânga pe strada centrală şi apoi ieşi din oraş pe şoseaua de la sud de Batterthwaite. Trăsura mecanică nu se bucura

de cea mai avansată tehnologie și, după o oră de zdruncinat pe drum, Prue începu să se simtă furată la bani. Era convinsă că ea ar fi putut să alerge mai repede. După încă jumătate de oră, ajunseră la un deal abrupt și trăsura încetini ca la promenadă. Prue scoase capul pe fereastră. O rafală de vânt din direcția opusă îi bătu tot fumul în față. Tuși și se îndreptă spre cealaltă fereastră. De obicei trăsurile mecanice beneficiau de un soi de tehnologie de bază care să le permită să răspundă unor instrucțiuni minimale – oprește, mergi și așa mai departe. Prue deschise ușa, se aplecă în afară și strigă:

— Accelerează!

— Trăsura mecanică vă roagă să rămâneți în interiorul vehiculului.

Prue exclamă iritată:

— Mergi mai repede!

— Trăsura mecanică vă roagă...

Deodată, zgomotul roților fu acoperit de sunetul unui claxon care se auzea dinspre est. Un sunet mândru, care învăluia întreaga vale.

— Nu poți să mărești viteza? strigă Prue.

— Schimbarea vitezei a fost activată.

Se auziră niște zgomote și picioarele automatonului se mișcară mai repede pentru vreo trei secunde, apoi încetiniră din nou. Prue pufni.

— Activează modul turbo! ordonă ea, sperând că trăsura avea un mecanism asemănător câinilor mecanimali de la fermă.

— Pentru siguranța dumneavoastră, modul turbo a fost dezactivat pe durata călătoriilor de plăcere intraurbane.

Claxonul răsună încă o dată în depărtare și Prue nu mai putu sta locului. Deschise ușa și coborî pe scăriță, apoi se cățără pe partea laterală a trăsurii. Întinse mâna și deschise trapa de pe spatele automatonului, încercând să vadă cât mai bine ce era înăuntru. Mecanismul intern era asemănător cu cel al cailor mecanimali. Fusese instalat un dispozitiv care să ajute la reducerea conbustibilului folosit. Prue îl desfăcu și apoi împleti două fire. Câteva zăngănituri și automatonul își dublă viteza.

— Așa! Cine mai e dezactivat acum!

Înaintară repede și în curând ajunseră în vârful dealului. În valea care se întindea la poalele acestuia se afla un oraș extraordinar: clădiri mari din cărămidă, cu ferestre simetrice, mori cu coșuri

înalte, cupola unei primării. Dinspre est venea o locomotivă cu aburi uriaşă, lăsând în urmă o dâră de fum cenuşiu, ce se topea departe în zare. Era gigantrenul, care se pregătea să intre în oraş. Chiar la fix.

Prue simţi aerul izbind-o în piept. Coborau acum în pantă, cu toată viteza, înclinaţi într-un unghi extrem de abrupt. Vântul îi flutura părul. Se apucă strâns de marginile trăsurii mecanice.

Zburară pe drum în jos. Lui Prue îi clănţăneau dinţii în gură de la zdruncinături. La viteza aceea nu putea să rişte să se strecoare înapoi în trăsură. Nu avea decât să se ţină cât putea de bine. Gigantrenul începuse să încetinească pe măsură ce se apropia de Batterthwaite, însă trăsura mecanică nu făcea decât să capete şi mai multă viteză şi scăpase cu totul de sub control. Crengile copacilor foşneau în urma ei. În scurt timp ajunseseră la podul care trecea peste râul din nordul oraşului. Trăsura mecanică hurducăi înainte pe şipcile de lemn.

Prue tresări şi se lipi de trăsură. Fuseseră cât pe ce să se izbească de un alt vehicul, care venea din direcţia opusă.

Se apropiau acum de primele clădiri şi Prue începu să strige oamenilor să se ferească, însă aceştia nu îi dădură nicio atenţie. Trebuia să facă ceva ca să oprească vehiculul înainte de a-i izbi. Dacă îşi dădea drumul însă, avea să cadă, iar trăsura i-ar fi lovit oricum. Înainte să poată lua o hotărâre, se produse o zmucitură puternică şi trăsura dădu colţul. Se zdruncină teribil şi, pentru câteva clipe de groază, merse în două roţi, ridicând-o pe Prue, care se ţinea cu o singură mână de trăsură, în aer. Apoi căzu iar pe patru roţi şi fu gata-gata să dea peste un bărbat care ducea în braţe mai multe ţesături de pânză. Acesta ţipă şi sări din calea trăsurii, împrăştiind peste tot bucăţi de material. Prue încercă să deschidă din nou trapa şi chiar reuşi, însă automatonul se zdruncina atât de tare, încât nu putea să îşi concentreze privirea, aşa că începu să smulgă la nimereală orice putea să apuce.

Apoi întrezări un morman de fân lângă o casă. Trase cu toată puterea de trăsură, în aşa fel încât greutatea corpului ei să o încline spre dreapta. Deodată, picioarele automatonului încremeniră şi trăsura se smuci. Prue fu aruncată în fân,

iar vehiculul se prăbuşi lângă ea cu un zgomot metalic asurzitor.

Rămase întinsă câteva clipe. Era lovită şi învineţită, dar nu avea nimic rupt. Aruncă o privire automatonului. Îi ieşea fum din vârful pălăriei boţite de metal.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, modul turbo a fost dezactivat...

— O, mai taci din gură!

În curând se strânseră o mulţime de oameni în jurul lor.

— Sunteţi bine, domnişoară?

În câteva clipe se ridică şi îşi scutură pe cât putu de bine fânul şi praful de pe salopetă.

— Probabil a cedat un combustor! zise ea, tuşind.

— Ar trebui să vorbeşti cu proprietarul! Ai fi putut să mori din cauza lui!

— Sincer, sunt bine.

Prue observă cu coada ochiului o umbră enormă. Era locomotiva gigantrenului, care oprise nu departe de acel loc.

— Toţi călătorii pentru Medlock sunt invitaţi să urce! se auzi o voce.

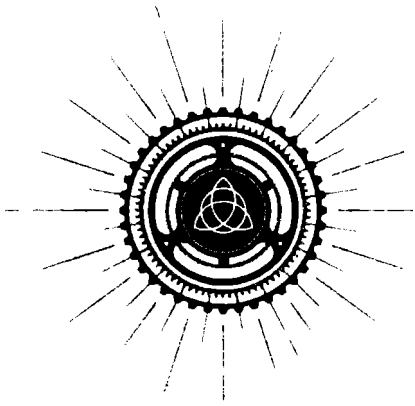

Capitolul 3

GIGANTRENUL

Prue îşi recuperă rucsacul dintre rămăşiţele trăsurii mecanice şi alergă spre locomotivă. Gigantrenul era un uriaş înalt cât trei case. Conductele, cilindrii şi panourile sale îl făceau să semene cu scheletele unei insecte uriaşe. Prin canalul de scurgere frontal pufăia aburul, în timp ce mecanicii verificau roţile înalte cât stejarii. Pasagerii se îmbarcau pe la mijloc, urcând pe o scară din metal; poate că s-ar fi putut amesteca într-unul dintre grupuri? Încetini pasul, încercând să atragă cât mai puţin atenţia, însă pe măsură ce se apropia de mulţime, faţa ei înnegrită de fum şi aspectul răvăşit de după accident atraseră o mulţime de priviri.

Se prefăcu că o ia spre nord şi se întoarse, încercând să se aranjeze puţin şi să îşi îmblânzească părul. Vocea tatălui ei îi răsuna în urechi, explicându-i că nu are sens să încerce să îşi stăpânească buclele, rebele din fire.

Probabil că părinţii ei găsiseră deja biletul pe care îl lăsase şi plecaseră după ea la Owlcot Nord, deşi se îndoia că ar merge mai departe de Batterthwaite; abia dacă părăsiseră ferma de când Francis... Îşi alungă gândul şi înghiţi în sec. Trebuia să urce în gigantren. Din Medlock avea apoi să le trimită o scrisoare, ca să îi asigure că este bine şi că nu trebuie să îşi facă griji.

Atunci Prue observă o familie numeroasă, cu cinci copii, alăturându-se rândului.

— Da, am biletele! Voi fiţi atenţi să nu vă pierdeţi! zise domnul, care era probabil tatăl. Avea un ten maroniu şi o faţă rotundă şi zâmbitoare. Semăna cu tatăl ei. Iar părul copiilor era şaten închis şi cârlionţat, la fel ca al ei! Ar fi putut să treacă drept una de-ai lor.

Prue o luă după ei. Cel mai mic dintre copii se întoarse şi se uită la ea pentru câteva clipe, însă pentru că fata evita contactul vizual, îşi ascunse

capul înapoi în fusta soră-sii. În scurt timp, în urma ei se aşezară la rând alţi oameni şi Prue începu să se simtă mai ferită. Avansau repede.

Conductoarea anunţă:

— Toată lumea la bord! Haideţi, grăbiţi-vă! Plecăm în cinci minute. Gigantrenul nu întârzie niciodată!

Conductoarea avea părul de culoarea cernelei negre şi o uniformă verde, foarte îngrijită. Felul în care arăta rezona cu eficienţa cu care dirija călătorii. Familia în spatele căreia se afla Prue ajunsese în capătul scărilor de metal.

— Biletele, vă rog! ceru femeia, atunci când ajunseră în dreptul ei.

În câteva clipe taxă cu dexteritate biletele domnului şi îi direcţionă familia înăuntru. Prue se alipi cât putu de tare de ei, în aşa fel încât cel mai mic dintre fraţi să fie ascuns, iar cei şase copii să pară cinci.

Dintr-o dată, cel mic se smuci şi începu să strige:

— Gheata mea!

Prue se străduise atât de tare să stea lipită de ei, încât agăţase gheata copilului cu propria-i gheată şi i-o trăsese din picior. Fata se aplecă să i-o caute,

însă cum tatăl nu îi auzise primul strigăt, cel mic izbucni în lacrimi, repetând fără oprire, printre sughițuri:

— Gheata mea!

Toți ochii se întoarseră spre ei, inclusiv cei ai conductoarei.

Băiețelul urlă, arătând spre Prue:

— *Ea* e de vină!

Între timp, Prue găsise gheata. I-o întinse tatălui cu o privire rugătoare. Bărbatul se încruntă. Era însă prea târziu.

— Hei! Aveați trecuți cinci copii pe bilet, iar dumneavoastră aveți șase, domnule!

— Nu, am doar cinci, doamnă! Puteți să îi mai numărați o dată, dacă doriți.

— Dacă încercați vreo înșelătorie…

Domnul începu să își mângâie fiecare copil pe cap, numărându-i demonstrativ. Prue îngheță. Era prinsă între călători. Inima îi bătea mai tare ca un rotavator.

Băiețelul se oprise din plâns, însă o arăta încă pe Prue cu degetul.

Tot rândul se uita la ei. Conductoarea strânse din buze și miji ochii. Întinse mâna spre Prue.

— Biletul, te rog.

— Eu... l-am pierdut.

— Dacă nu ai bilet, nu urci.

Conductoarea o împinse înapoi spre scări.

— Ce se întâmplă? se auzi o voce.

Conductoarea se opri. Prue își ridică privirea și întâlni chipul blând al bărbatului care le vizitase ferma, lăsând în urmă o carte de vizită cu numele său: Artizanul Primrose. Prue respiră adânc. Știa ce are de făcut.

— Sunt Frances Haywood! îi spuse ea.

Artizanul Primrose își plecă fruntea, apoi un zâmbet larg îi înflori pe chip.

— Tânăra domnișoară este cu mine!

Arătă două bilete conductoarei.

— Mi se pare straniu că a încercat să...

Ochii conducțoarei se opriră asupra unei insigne pe care Primrose o avea prinsă la rever. Era același simbol argintiu pe care îl văzuse pe cartea de vizită: trei arcuri intersectate într-un cerc.

— Mă scuzați, domnule, nu mi-am dat seama.

Artizanul Primrose făcu un semn prietenesc din cap, invitând-o pe Prue să îl urmeze în gigantren.

— Să mergem, să ne găsim compartimentul! Pe biletul meu e trecut numărul treizeci şi doi.

Prue ar fi vrut să îi mulţumească, însă simţea că parcă i se încleştaseră fălcile. Tocmai ce spusese cea mai mare minciună din viaţa ei. Putea parcă să audă vocea mamei ei spunându-i că necinstea ţi se citeşte întotdeauna pe chip, ca o pată uriaşă de grăsime. Însă era oare vinovată, dacă minciuna fusese folosită pentru a obţine ceva atât de important?

Trecură în grabă pe lângă mai multe cabine pline cu pasageri entuziasmaţi, care îşi depozitau bagajele sub şi deasupra scaunelor, până când ajunseră la o cabină spaţioasă cu fotolii din pluş cu ciucuri, covoare şi draperii din catifea roşie şi, spre surprinderea lui Prue, un candelabru.

— Am ajuns! Ia loc, te rog! o invită Artizanul Primrose.

Prue îşi băgă rucsacul sub unul dintre fotolii.

— Trebuie să recunosc că am fost uimit. Nu mă aşteptam să fii fată. Mi s-a spus că la ferma Haywood se află un *băiat* talentat pe nume Francis, aşa că nu mi-a trecut prin gând că ai putea fi tu.

— Mi-e teamă că ai primit nişte informaţii greşite!

Prue se bâlbâi. Îşi ţinea degetele încrucişate la spate.

— Ei bine, Frances, mă bucur că te-ai hotărât să vii. E greu să găseşti un ucenic isteţ. Însă, se pare că tu te-ai făcut deja remarcată.

— Ah, îmi cer scuze.

Artizanul Primrose zâmbi.

— Trebuie să mă asigur de un lucru însă, înainte de a merge mai departe. Părinţii tăi ştiu că ai plecat?

I se aprinseră obrajii.

— Da.

Artizanul o privi cercetător.

— Câţi ani ai?

— Doisprezece.

Artizanul Primrose se încruntă.

— Conform legii din Medlock, eşti suficient de mare pentru a te înscrie fără acordul părinţilor, însă cred că ar fi mai bine dacă le-ai scrie când ajungem în oraş. Ca să ştie că eşti în siguranţă şi că de acum înainte ne vom ocupa noi de tine. Ce zici de asta?

Prue dădu din cap.

— Vă mulţumesc!

Un zgomot puternic reverberă în jurul lor. Prue se apucă strâns de marginile scaunului.

— Ştiai că gigantrenul te poate duce în toate oraşele importante din ţară într-o singură zi?

— Serios? se miră Prue.

— Ai mai mers vreodată cu gigantrenul?

Prue îşi scutură capul. Privi tavanul de metal curbat. Se simţea mică, înghiţită în burta unui gigant de metal. Se auzi un alt zgomot, urmat de o zguduitură. Cristalele candelabrului zornăiră, măsuţa vibră, fotoliul se zgâlţâi şi peisajul de afară începu să se mişte. Merseră încet câteva clipe, apoi fură catapultaţi înainte cu viteză, ca o piatră sărită din praştie. Prue se afundă în speteaza fotoliului. Un sunet de uimire îi părăsi pieptul.

Artizanul Primrose râse.

— Nu-ţi face griji! În curând va deveni mai lin.

După zmucitura iniţială, se instală calmitatea şi, deşi peisajele de afară se schimbau ca fulgerul, Prue se simţea acum ca şi cum ar fi fost închisă într-o bulă de serenitate.

Artizanul Primrose se înclină şi întinse mâna.

— Cred că ar trebui să facem cunoştinţă în mod oficial. Mă numesc Charles Primrose, artizan numit de Maestra Hannah Woolstenbury de la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock.

Suna maiestuos. Prue îi strânse mâna, dându-şi dintr-o dată seama că s-ar putea să aibă palmele unsuroase din cauza trăsurii mecanice.

— Iar tu, ştiu asta deja, eşti Frances Haywood.

Prue dădu din cap şi îşi muşcă limba, ca să nu spună adevărul.

— Sunt încântat să te cunosc! Ca să fiu sincer, renunţasem la ideea că îmi voi găsi un ucenic. Apoi am auzit de ferma voastră. Mama ta mi s-a părut destul de reticentă. Faptul că mi te-ai alăturat le va crea dificultăţi la fermă? Ştii, aş putea trimite o personisoartă ca să îi ajute. Deşi, practic, personisoartele aparţin Cancelariei Suverane din Medlock, aşa că ar trebui să rămână în oraş, însă sunt sigur că am putea găsi o portiţă în regulament. Ar rămâne între noi doi!

— Ferma se conduce practic singură, iar părinţii mei se descurcă destul de bine cu maşinăriile. Doar că au trecut prin multe anul acesta.

Prue simţi săgeata vinovăţiei. Oare îşi abandonase cu adevărat părinţii? Ştia că se pot descurca cu munca de la fermă – se descurcau foarte bine când era la şcoală – însă ea era singurul copil care

le mai rămăsese; nu voia să le provoace şi mai multă durere.

Lucrurile aveau să se îndrepte însă odată ce avea să găsească un mod prin care să li-l readucă pe Francis.

— Am simţit că nu pot să plec fără să las măcar cartea de vizită. Aveai dreptul să alegi. Povesteşte-mi despre ce faci la fermă – maşinăriile pe care le aveţi sunt cele mai bune din nordul oraşului Medlock.

— Serios? Prue se înroşi de mândrie. Ferma aparţine familiei mele de ani de zile. Bunica Haywood se pricepea la invenţii, a creat maşinării care să uşureze munca la fermă. Apoi mama i-a continuat munca. Prima mea maşinărie lucrativă a fost un mecanimal: câinele nostru ciobănesc.

Prue îşi aminti că nu poate să îl pomenească pe fratele ei. Nu i se părea cinstit să vorbească despre aceste lucruri, pe care le făcuseră împreună.

— Fascinant! Sunt de părere că cel mai bun mod în care poţi învăţa este acela de a te imersa complet în muncă. Eşti în mod clar talentată!

În compartimentul lor intră un domn îmbrăcat în acelaşi tip de uniformă verde pe care o avea şi conductoarea. Împingea un cărucior din bronz.

— Presupun că îți este foame! Eu am mâncat bine la micul dejun, însă mă gândesc că tu poate nu ai avut timp să iei masa.

Prue se pregătea să spună că are în rucsac pâine și un măr, însă ochii îi căzură peste produsele de patiserie apetisante și stomacul răspunse în locul ei. Artizanul Primrose îi alese câteva și îi turnă niște ciocolată caldă.

Își continuară discuția despre mașinăriile de la fermă și, după ce Prue termină de mâncat, Artizanul Primrose îi oferi câteva foi de hârtie pentru a-și scrie scrisoarea către părinți, în timp ce el se apucă să citească *Ziarul de Medlock*. Prue le scrise alor ei că îi pare foarte rău că i-a părăsit fără să își ia rămas-bun. Trebuia însă să afle dacă îi poate lua locul lui Francis la Ghildă, iar artizanul Primrose fusese de acord. Pur și simplu nu putea să rateze o asemenea oportunitate. Îi asigură că este bine și în siguranță. Când ajunse la încheiere aruncă o privire furișă Artizanului Primrose, ca să se asigure că nu o urmărește, și apoi semnă repede: *„Cu dragoste, Prue"* Puse scrisoarea în plic și îl sigilă. Apoi se rezemă pe speteaza fotoliului, cu ochii pe geam,

urmărind dealurile călătoare. Avea ochii grei și, legănată de locomotivă, curând adormi.

Nu avea nici mai mică idee cât timp trecuse când o mână o atinse delicat pe umăr, trezind-o.

— Frances, privește pe fereastră!

Își deschise ochii somnoroși și rămase uluită în fața clădirilor care se vedeau împreunate, în depărtare – un conglomerat din care se ridica fum. Coșuri, turnuri ascuțite, domuri și acoperișuri, unele ridicându-se din celelalte, până departe în zare, cât puteai cuprinde cu privirea! Prue era fascinată.

În curând deveniră și ei parte a acestui peisaj incredibil. Candelabrul scoase un clinchet, iar argintăria de pe masă zăngăni. Gigantrenul încetini, iar în câteva clipe se opri cu totul.

— Bine ai venit în Medlock! îi ură Artizanul Primrose.

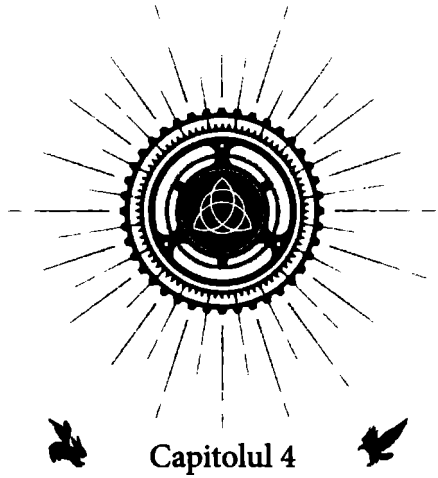

Capitolul 4

MEDLOCK

Prue coborî din Gigantren în staţia uriaşă şi privi fascinată tavanele boltite de sticlă. Platforma era plină de sute de oameni şi, atunci când Artizanul Primrose înaintă, fata se grăbi să îl urmeze, de teamă că l-ar putea pierde. Zidurile şi podelele de marmură dădeau spre ieşirea cu scări somptuoase şi o boltă înaltă, deasupra căreia atârna un ceas uriaş. Era după-amiază, târziu.

Pe Prue o trecură fiorii atunci când ajunseră în capul scărilor şi păşiră în inima oraşului Medlock. În faţa lor se deschidea o piaţă grandioasă, înconjurată de o mulţime de clădiri: ţevile de fier se întindeau pe pereţi ca iedera, iar în spatele luminilor

de chihlimbar care străpungeau lucrătura de cărămidă se întrezăreau siluetele unor oameni ocupaţi. Crestele şi turnurile acoperişurilor se ridicau falnice spre cer, iar o serie de poduri maiestuoase conectau între ele clădirile. Creativitatea şi inventivitatea pluteau în aer. Prue se gândea că nu mai văzuse niciodată atât de mulţi oameni la un loc, curând însă îşi dădu seama că nu era vorba doar de oameni – în jur erau şi o mulţime de animale: câini, pisici, mai multe vulpi şi două bufniţe care păreau să se întreacă în zbor deasupra pieţei.

Lui Prue nu-i venea să îşi creadă ochilor: în apropiere se afla un căţel din rasa Cocker Spaniel şi o pisică gri pufoasă, iar gurile lor păreau să se mişte aproape omeneşte. Păreau să poarte o conversaţie! Erau oare personisoarte?

Prue se întoarse spre Artizanul Primrose:

— Acelea sunt...?

Artizanul Primrose dădu din cap şi zâmbi.

Prue citise despre personisoarte, însă acum că le avea în faţa ochilor nu îi venea să creadă cât de mult semănau cu nişte animale adevărate, deşi aveau în mod clar ceva diferit. Faptul că le putea vedea în realitate, mergând pur şi simplu pe stradă

şi discutând i se părea extraordinar! Era ca şi cum ar fi descoperit copaci cu frunze roz sau o lună pătrată pe cer.

Un iepure le trecu printre picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse iepurele cu voce joasă.

Prue se întoarse pe călcâie ca să îl urmărească cum ţopăie mai departe când, deodată, în faţa ei apăru un linx. Fata tresări.

— Nu te speria! o linişti Artizanul Primrose. Câteodată uit cum trebuie să se simtă cineva care ajunge pentru prima oară în Medlock. Personisoartele au forme foarte diverse, dintr-o mulţime de motive. Este ceva obişnuit însă, nu trebuie să îţi faci griji.

Prue făcu involuntar un pas în spate.

— Bună ziua, Artizane Primrose. Văd că aţi avut o călătorie fructuoasă. Personisoarta linx o privi pe Prue cu atenţie, din cap până-n picioare, apoi continuă: până la urmă, se pare că *există* talente şi în afara oraşului.

— Într-adevăr! spuse Artizanul Primrose zâmbind.

Linxul îşi plecă prietenește capul şi îşi văzu de drum prin mulţime.

— Au vocile atât de... *umane*. Nu se simte nimic mecanic în ele, spuse Prue uluită.

— Am perfecţionat nişte cutii vocale de cea mai înaltă tehnologie care par să reproducă întocmai vocea pe care au avut-o în prima lor viaţă.

Prue era nerăbdătoare să afle cât mai multe.

Artizanul Primrose îşi ridică privirea şi făcu un semn păsărilor care se odihneau pe un felinar haos, deasupra lor.

— Mesager, vă rog!

Îşi întinse mâna şi un şoim ateriză pe braţul lui.

— Oh, da, perfect!

Artizanul Primrose îi aruncă o privire lui Prue.

— Doar personisoartele care pot trece drept animale sălbatice au voie să ducă mesaje în afara oraşului Medlock. Sunt instruite să nu interacţioneze cu nimeni pe timpul călătoriei, pentru a evita situaţiile de panică şi discomfort. Nu vrem să îi speriem pe părinţii tăi, nu-i aşa? spuse el zâmbindu-i lui Prue, şi dintr-o dată, Prue observă că deasupra lor nu zburau doar păsări.

În depărtare se întrezăreau şi alte creaturi, care arătau mai ciudat, printre care ceva ce semăna a iepure zburător şi... un lup cu aripi!

— Ai la tine scrisoarea pentru părinții tăi?

Prue întinse plicul.

— Bun. Acum leagă-l de funia din piele pe care o are în jurul gâtului.

Prue prinse cu grijă plicul. Îi tremurau mâinile pentru că atinsese din greșeală penajul păsării. Părea atât de real.

Artizanul Primrose se adresă șoimului:

— Te rog să livrezi această scrisoare doamnei și domnului Haywood. Îi vei găsi la o mică fermă, într-o vale la nord de satul Owlcot Nord, care este la nord de Staplefield, care la rândul lui este la nord de Batterthwaite. Îți mulțumesc pentru serviciu!

Artizanul Primrose își plecă respectuos capul.

— Pentru puțin, Artizane Primrose!

Vocea șoimului sunase întru totul ca cea a unei doamne în vârstă. Pasărea se înălță și dispăru curând din vedere.

— Totul în regulă, Frances?

Prue își dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Da. Sunt doar uluită, pentru că nu mă așteptam să fie chiar atât de realist totul. Îmi închipuiam că arată mai mult ca niște mașinării. O versiune îmbunătățită a celor pe care le avem la fermă, poate.

— Te aşteptai să semene mai mult cu automatonii şi cu mecanimalele? În Medlock tehnologia a făcut câteva salturi importante. Toate aceste creaturi – în afara acelor câţiva porumbei pe care îi vezi rotindu-se deasupra – sunt personisoarte, ori fantome mecanice, dacă preferi această titulatură.

— Sunt incredibile! Par cu adevărat vii!

Artizanul Primrose zâmbi cu mândrie.

— Mă bucur să aud asta, însă ar fi de preferat să nu mai foloseşti expresia „cu adevărat vii". Unele personisoarte şi persoane aflate la existenţa primă sunt mai sensibile când vine vorba de aceste cuvinte. Ştii tu, având în vedere întreaga filosofie legată de ce defineşte un termen precum „viaţă".

— Ah, îmi cer scuze. Şi toate personisoartele sunt... fantome?

— Desigur! Adică, au fost vii la un moment dat, din câte ştim. Nouă ne place să spunem că starea în care se găsesc în prezent este una diferită – o a doua existenţă.

— Ah, înţeleg.

— Este important să ne alegem cu grijă cuvintele cu care ne adresăm, trebuie să fim respectuoşi.

Prue își roti privirea în jurul pieței: din inima ei porneau o mulțime de drumuri, iar în jur se înălțau tot felul de magazine și clădiri impunătoare: Felinare Haos Acton, Croitoria precisă a lui Bard, Roți Zimțate & Co. În mijlocul pieței se înălța deasupra oamenilor o sculptură. Lui Prue i se părea că seamănă cu o albină mecanică uriașă. Componentele ei mecanice zbârnâiau în timp ce un mecanism ca de ceas îi ridica și îi cobora aripile ritmic. Insecta părea prinsă într-o mișcare perpetuă de zbor.

Artizanul Primrose îi spuse cu mândrie:

— Este un simbol pentru Medlock, care este ca un stup al invențiilor inovatoare.

— Este incredibil.

Artizanul Primrose aruncă o privire ceasului său de buzunar.

— Mă tem că acum am niște treburi de rezolvat, așa că vei rămâne singură pentru o vreme. Trebuie să mergi la Deakins Entire pe strada Smithy Door, la numărul 1, ca să îți ridici uniforma și instrumentele de lucru. Îi arătă drumul lui Prue cu mâna, spre celălalt capăt al pieței: Mergi înainte pe partea aceasta, apoi traversează în dreptul sculpturii.

Ia-o pe Burlington Vest şi mergi până în capăt, apoi fă stânga pe Pickwick şi pe la jumătatea străzii vei da de Smithy Door. Ai reţinut?

Prue dădu din cap.

— Statuia, Burlington Vest, Pickwick, Smithy Door.

— Bun. Ia acest bilet pe care trebuie să îl înmânezi din partea mea.

Prue luă biletul, dar începu să simtă cum o cuprinde panica. În curând avea să fie singură în acel oraş enorm. Artizanul Primrose băgase de seamă probabil expresia speriată pe care o avea pe chip, pentru că îşi lăsă mâna pe umărul ei şi zise:

— Nu îţi face griji, Frances. Vânzătorul de la Deakins te va îndruma spre Ghildă, apoi, puţin mai târziu, ne vom reîntâlni.

Faptul că îi spunea Frances o făcea să simtă un gol în stomac. Zâmbi însă şi dădu din cap. Artizanul Primrose dispăru curând în mulţime.

Pavajul de sub picioarele ei era o combinaţie de piatră şi cărbune. În jur, toată lumea era extrem de ocupată. Orăşenii erau îmbrăcaţi foarte dichisit: jachete bine croite, pantaloni drepţi, fuste înfoiate, umeri bufanţi, funde de satin, catifea cu imprimeuri,

gulere înalte, cravate de mătase prinse cu broşe preţioase, pălării înalte, pălării joase, talii strânse, nasturi strălucitori şi pantofi lustruiţi. Prue se simţea ameţită. Îşi coborî privirea asupra salopetei peticite pe care o purta. Când încercase pentru prima oară să se caţere într-un copac, Francis îi spusese: *fă primul pas cu mult curaj, iar următorii vor fi mai uşor de făcut şi, până să te dezmeticeşti bine, vei fi ajuns în vârful muntelui.* Fratele ei avea, bineînţeles, dreptate! Nu se uitase niciodată în jos şi ajunsese să se caţere în cei mai falnici stejari din Owlcot Nord – ajungând să fie o adevărată pacoste pentru păsări şi veveriţe. Acum, că se afla printre orăşeni, trebuia să se poarte ca o orăşeancă: să aibă încredere în ea şi să se amestece printre ei.

Prue o porni prin mulţime. În depărtare se auzeau clinchete de clopoţei. Trecu pe lângă un magazin care se numea *Everade pentru o viaţă mai uşoară – Producători de dispozitive cu aburi pentru bucătărie* şi se opri pentru o clipă să se minuneze în faţa invenţiilor stranii din vitrină: un fel de bol automat în care nu trebuia să mai învârţi pentru a amesteca budinca şi o bandă pe care circulau cratiţe încinse. Merse apoi mai departe, spre sculptură.

Traversezi în dreptul statuii, Burlington Vest, la stânga pe Pickwick, apoi Smithy Door, își repetă în gând. Traversă repede pe partea cealaltă. În fața ei se afla un semn care indica: *Burlington Vest*. Zâmbi – avea să reușească. Apoi se auzi din nou un sunet de clopoțel, de această dată însă tare și alarmant. Prue se încruntă. În clipa aceea, își dădu seama că era singura persoană care stătea în mijlocul străzii. Aruncă o privire peste umăr și văzu că un tramvai mecanic uriaș se îndrepta fix spre ea!

Dintr-o dată se auzi un țipăt și se simți aruncată înainte. Se prăvăli pe trotuar. Tramvaiul trecu în goană mai departe cu zgomot, aruncând scântei metalice în aer. Prue rămăsese împietrită, întinsă pe pavaj. Lângă ea se afla o fată, cam de aceeași vârstă cu ea, cu părul de un blond strălucitor și sprâncene groase, închise la culoare. Fata se ridică și-și scutură pantalonii eleganți și jacheta violet. Prue era încă prea șocată ca să se poată mișca.

Fata se uită la ea cu ochi mari.

— Vrei să mori? Dacă nu te împingeam eu din calea tramvaiului, acum ai fi fost armonică! Ești bine?

Prue se holbă la fată, încercând să își dea seama ce se petrecuse.

— Te-am întrebat dacă ești bine! zise ea, de data aceasta mai încet.

— Ăă, cred că da.

În jurul lor se adunaseră deja mai mulți oameni.

— A fost cât pe ce! zise un domn tânăr.

— Noroc că fata a acționat repede! adăugă o doamnă.

Un uliu personisoartă ateriză lângă Prue și, uitându-se atent la ea, o întrebă:

— Ești rănită?

— Sunt bine, răspunse Prue încetișor.

Încerca să se obișnuiască cu gândul că i se adresează o personisoartă, în timp ce se afla întinsă practic pe pavaj. Se ridică în genunchi și își frecă tâmpla.

— Mulțumesc! îi zise fetei care o salvase.

— Cu plăcere! Poate ar fi mai bine însă să ai mai multă grijă pe unde mergi data viitoare.

— Sincer, sunt bine! zise Prue tare, sperând că mulțimea de gură-cască se va împrăștia.

Fata o ajută să se ridice și apoi se întoarse spre grupul de oameni:

— Nu este rănită, vă puteți vedea de drum acum!

Personisoarta uliu îşi luă zborul, iar oamenii se împrăştiară.

— Nu eşti din oraş, aşa-i?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— După faptul că nu pari să ştii când vine spre tine un tramvai mecanic. Aici nu e ca la ţară, să ştii. Totul este rapid!

— Am văzut...

— Nici hainele pe care le porţi nu sunt tocmai *orăşeneşti*.

Fata o privi de sus în jos şi apoi îşi încheie nasturele de la jachetă.

— De fel locuiesc la o fermă.

Fata îşi plecă puţin capul.

— De modă veche! Numele meu este Cora Duval.

— Eu sunt Pru...

Prue se corectă repede:

— Eu sunt prudentă atunci când traversez strada, de obicei adică... Prue tuşi puţin, iar Cora îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Voiam să zic că mă cheamă Frances şi abia am ajuns în Medlock.

Cora îi strânse politicos mâna lui Prue, apoi şi-o şterse automat pe jachetă.

— Ei bine, dacă eşti în ordine, am să te las să îţi continui turul oraşului sau orice altă activitate

aveai. Trebuie să îmi văd de drum. Îmi ridic uniforma pentru Ghilda Imperială Personisoarta. În curând, voi fi ucenică.

Cora își dădu părul pe spate și se întoarse să plece.

Prue îi strigă:

— Așteaptă! Și eu merg în aceeași direcție.

Se simțea ușurată, acum că făcuse cunoștință cu o persoană aflată în aceeași situație ca ea.

Cora se întoarse.

— Poftim?

— Merg la Deakins Entire ca să îmi ridic uniforma. Și eu voi fi ucenică.

— Serios?

Cora își încreți nasul. Tonul ei o făcu pe Prue să își îndrepte instantaneu postura.

— Da.

— Ești sigură? Nu ziceai că ești de la țară?

Prue dădu din cap, încercând să nu fie ironică. Fata îi salvase totuși viața.

Cora arăta de parcă băuse un pahar de limonadă acră.

— Presupun că aș putea să te conduc.

Capitolul 5

DEAKINS ENTIRE

Prue o urmă pe Cora pe Burlington Vest.

— Ai mai fost la Smithy Door? o întrebă ea.

Prue se simţea ca un căţeluş pierdut care urmăreşte o umbră.

— Cunosc fiecare colţişor al acestui oraş! îi răspunse Cora.

Trecură pe lângă mai multe magazine şi clădiri măreţe care se aflau pe Burlington Vest. Lui Prue îi atrase atenţia Patiseria lui Aloysie Pye. Vitrinele erau încărcate cu produse de patiserie şi rulouri cu fructe. Alături se afla magazinul Bletchey – Comercianţi de Aburi, care vindea tot soiul de biciclete cu motoare cu abur. Prue îşi zise că tatăl ei le-ar fi adorat!

— Şi zici că eşti din Medlock? o întrebă Prue pe fată.

— Sunt o Duval, zâmbi Cora cu superioritate, de parcă ar fi vrut să îi spună că o biată fată de la ţară ca ea nu ştia nimic. Familia Duval trăieşte în Medlock de generaţii întregi. Membrii familiei mele au făcut întotdeauna parte din elita Cancelariei Suverane.

Pentru Prue, toate detaliile acestea nu însemnau mare lucru. Se dădu din calea unei broscuţe care sărise dintr-o ţeavă.

— Ai grijă, domnişoară!

Personisoarta broască îi aruncă o privire urâtă şi îşi încrucişă braţele îmbufnată.

— Scuze! zise Prue.

Broasca era urmată îndeaproape de o şopârlă verde-smarald, cu coamă crestată.

— Am încheiat inspecţia ţevilor pe ziua de azi, Felix?

— A mai rămas una la Cancelaria Suverană de care trebuie neapărat să ne ocupăm! îi răspunse broasca şi apoi ţopăi mai departe.

— Uau, chiar sunt de toate formele şi mărimile! se minună Prue, însă Cora o luase deja înainte.

În capătul străzii Burlington Vest făcură la stânga pe Pickwick şi în faţă li se deschise încă o stradă măreaţă cu case de cărămidă roşie. Pe la jumătatea ei se desprindea o alee pietruită: Smithy Door. Merseră înainte, trecând pe lângă magazine mai mici, cu un aer uşor învechit: Inventii din Medlock, Anticariatul Swifty, Portrete de Penelope Parker. Următorul era un magazin cu două vitrine, cu o firmă mobilă din bronz în faţă, care strălucea în soarele după-amiezii:

Deakins Entire
Furnizorii de încredere ai Ghildei Imperiale
Personisoarta din Medlock
Prin ordinul Guvernatorului

Cora împinse uşa şi se auzi clinchetul unui clopoţel. Prue o urmă înăuntru şi uşa se trânti în urma ei. Podeaua avea o culoare maronie, caldă, iar rafturile care acopereau pereţii erau pline de materiale somptuoase, în diferite culori: albastru-închis, aur-ruginiu şi rubiniu-intens. În fiecare capăt al încăperii se afla câte o scară mobilă. În aer plutea parfumul prăfuit al cărţilor vechi.

Fata care se afla lângă tejghea se întoarse spre ele. Era aproximativ de aceeaşi vârstă şi avea părul scurt, roşcovan, şi o bărbie ascuţită. Avea pielea atât de palidă, încât părea să nu fi văzut vreodată lumina soarelui. Purta o rochie simplă, însă dichisită, de culoare maro.

— Bună! salută Prue cu voie bună.

— Prăvăliaşul este în spate! spuse fata.

Le privea cu ochii ei mari, de culoarea chihlimbarului, şi Prue se gândi că expresia pe care o folosea mama ei adesea, „căprioară prinsă în lumina farurilor", i se potrivea de minune.

— Şi tu eşti o nouă ucenică? o întrebă Cora.

Fata dădu din cap, apoi le zâmbi cu bunătate, dar puţin stângaci, de parcă nu ar fi fost obişnuită să zâmbească.

— Grozav! Eu sunt Cora şi ea este Frances.

Apoi, şoptit, Cora adăugă:

— Frances e de la ţară.

— Ah... Eu sunt Agapantha.

Fata se strâmbă uşor, de parcă i-ar fi fost ruşine cu numele ei. Ori poate şi ea o judeca pe Prue?

— Ciudat nume. Părinţii tăi nu prea te au la inimă?

Cora râse de propria-i glumă, în timp ce Agapantha își coborî privirea în pământ.

— Glumesc, serios! Însă nu știu de unde să te iau. Care este numele tău de familie?

— Young.

Se auzi un zgomot de ușă trântită venind din spatele magazinului, apoi hârșâitul unor gheare pe podelele din spatele tejghelei. Deasupra apăru un morman de haine, apoi, după câteva încercări stângace, o creatură de mărimea unui bursuc se ridică pe scaun. Era cea mai ciudată ființă pe care lui Prue îi fusese dat să o vadă vreodată: degetele de la mâini și de la picioare le avea lungi, mâinile și picioarele erau subțiri ca niște funii, avea mustăți pe botul îndoit și corpul acoperit de o blană aspră. Părea un șobolan extraordinar de mare. Le privi cu ochii lui rotunzi, de culoarea mușstarului.

Îi înmânară fără tragere de inimă biletele de la mentorii lor.

— Grozav, încă două.

Avea o voce aspră și își dădu ochii peste cap, ca și cum aflase cel mai puțin interesant lucru din lume.

— E destul de târziu pentru probe! se răsti.

Cora îi răspunse:

— Ei bine, nu prea avem ce face. Cum te numeşti?

Şobolanul personisoartă o privi suspicios.

— Finblewick.

— Ai face bine să te apuci de treabă, Finblewick.

Prăvălierul se strâmbă la Cora, apoi o trimise pe Agapantha la cabina de probă din spate, pentru a-şi îmbrăca uniforma. Finblewick îşi târa supărat coada pe podele în timp ce aduna de prin magazin grămezi de cărţi şi de echipament. Prue se trase spre cel mai apropiat raft, în care erau aşezate cu grijă în cutii căptuşite cu catifea verde tot felul de instrumente: cleştişori, foarfece, cleşti cu arc, menghine miniaturale, lupe, foarfece de sârmă, aparate de sudură, fitile şi cele mai mici şurubelniţe pe care lui Prue îi fusese dat să le vadă vreodată.

Cora i se alătură şi îi şopti:

— Ce personisoartă urâtă!

Deodată, pe deasupra capetelor le zbură un caiet.

— Am un auz excelent! zise Finblewick.

Era cocoţat pe una dintre scări, în mijlocul magazinului, târând după el un metru de croitorie.

Pe Cora o bufni râsul:

— Are dreptate! N-ar trebui să spui astfel de lucruri, Frances!

Prue deschise gura ca să protesteze, însă Cora se repezi spre Finblewick.

— Eu urmez!

Prue oftă şi se îndreptă spre tejghea. Se aplecă deasupra acesteia ca să observe mai bine o invenţie complexă care îi atrăsese atenţia. Părea un soi de maşinărie cu oglinzi. Îşi întinse mâna ca să o ridice.

— Nu atinge! chiţăi Finblewick.

Prue îşi retrase mâna şi mormăi nişte scuze.

După ce termină cu Cora, Finblewick o trimise să-şi probeze uniforma şi apoi o chemă pe Prue.

— Hei, tu! Fata curioasă cu păr des, vino încoace! Ei, haide o dată, nu am toată ziua la dispoziţie.

Prue începuse să îşi dea seama că deşi nu îşi aminteau viaţa anterioară, personisoartele îşi păstrau în mod clar personalitatea. Era foarte straniu să îşi închipuie că acest şobolan ciudat fusese cândva o persoană în carne şi oase. Probabil că fusese un prăvăliaş răutăcios, ca acela din magazinul Provizii de la Peck, din Owlcot Nord. De fiecare dată când intra acolo, ea îl împingea în faţă pe Francis.

În timp ce Finblewick, căţărat pe scară, îi arăta cum să îşi ţină şi să îşi ridice mâinile, apăru Agapantha. Purta o jachetă lungă, albastră, care

îi ajungea până la genunchi. Avea o croială elegantă şi se încheia cu nasturi de argint. La gât se întrezărea albul imaculat al cămăşii. Pe toată lungimea mânecii se întindea o dungă subţire de broderie argintie. Pantofii ei maronii fuseseră înlocuiţi cu cizme lungi, negre, închise cu catarame lucioase. Lui Prue nu îi venea să creadă că în curând va purta şi ea o uniformă atât de frumoasă.

Finblewick începu să strângă diferite obiecte vestimentare de pe rafturi pentru Prue şi le făcu grămadă pe tejghea. Fata mângâie catifeaua albastră a jachetei – era la fel de moale ca iarba de acasă.

— Celelalte culori ce simbolizează? întrebă ea.

— Albastru este pentru ucenici, auriu pentru artizani şi rubiniu pentru maeştri. Finblewick o măsură din cap până-n picioare şi adăugă: Nu prea cred că vei ieşi din albastru însă.

Prue îi ignoră remarca şi se îndreptă spre cabina de probă. Îşi împături cu grijă hainele de la fermă. Noua ei uniformă mirosea la fel de plăcut precum cărţile de la Deakins. În cabină nu era nicio oglindă, aşa că nu avea idee cum arată, însă trebuia să recunoască faptul că Finblewick se descurcase de minune şi îi luase măsurătorile foarte precis.

Înainte să iasă din cameră îşi împleti părul la spate, apoi îşi lăsă mâna pe blazonul de la rever şi închise ochii. Inima îi bubuia în piept. Se întreba cât timp îi va lua scrisorii să ajungă la părinţii ei. Îi era dor de casă, însă cel mai mult îi era dor de Francis.

Prue trase perdelele de la cabină. Agapantha îşi întoarse îndată privirea spre ea şi îl zâmbi. Cora, în schimb, era mult prea ocupată să îşi admire propria reflexie în dulapurile de sticlă, iar Finblewick aduna încă echipamentul de care aveau nevoie în trei moviliţe pe tejghea. Apoi prăvăliaşul dispăru în spatele magazinului, într-o cameră ascunsă, din care răzbeau doar râşnituri şi zbârnâituri. După un timp, Finblewick se întoarse cu trei centuri din piele pentru instrumente şi trei cutii din lemn de trandafir, pe care le depuse pe tejghea. Fiecare dintre cutii era gravată cu litere de argint: *Ucenica Haywood*, *Ucenica Young* şi *Ucenica Duval*. Prue îşi trecu degetele peste numele ei. Arăta atât de elegant!

— Le-ai gravat acum?

Prue era uimită de cât de îndemânatică putea fi o maşinărie precum personisoarta.

Finblewick dădu din cap afirmativ.

— Păi, când? Trebuie să vă puneţi ustensilele în cutii. Veţi avea nevoie şi de un set de haine de zi, având în vedere cum v-aţi prezentat, unele dintre voi.

Finblewick o privi pe Prue direct în ochi:

— Sunteţi ucenice, felul în care arătaţi trebuie să reflecte rolul privilegiat pe care îl aveţi acum.

Prăvăliaşul se îndreptă spre rafturi pentru a alege nişte pantaloni simpli şi pulovere bleumarin.

Fetele începură să îşi sorteze instrumentele şi să le aşeze în cutii.

La sfârşit, Finblewick aduse trei valize din piele maro. Aveau colţuri rotunjite din alamă şi roţi extensibile. În colţul din stânga sus se afla simbolul Ghildei.

— Bun, cam asta ar fi tot. Acum strângeţi-vă lucrurile şi pieriţi din ochii mei!

Cu aceste cuvinte, Finblewick dispăru în spatele magazinului, trântind uşa în urma lui.

— Stai! Trebuie să ne spui cum să ajungem la Ghildă! strigă Prue.

Cora râse.

— Bleago, ştiu eu drumul! Văd că trebuie să îmi asum rolul de călăuză şi să îţi îndrept paşii de fată

crescută la fermă, căci altfel ai sfârși cel mai probabil călcată de tramvai. Pe bune, Agapantha, ar fi trebuit să îi vezi fețișoara năucită!

Cora imită o față exagerat de șocată, în timp ce Agapantha îi zâmbi cu părere de rău lui Prue. Agapantha nu era foarte vorbăreață, însă Prue o simțea deja mai apropiată decât pe Cora.

Când ieșiră în cele din urmă de la Smithy Door, soarele trecuse deja de jumătatea turnurilor din vest. O luară spre piața centrală, unde oamenii și personisoartele încă alergau de colo-colo. Îmbrăcate în noile lor uniforme elegante, cele trei fete atrăgeau toate privirile, iar oamenii le făceau loc să treacă. Prue identifică în mulțime câteva jachete de culoarea aurului vechi și una rubinie – artizani și un maestru.

În timp ce traversau piața, băgă de seamă că pe una dintre străzi se formase un grup mare de oameni.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— Pe acolo se ajunge la Cancelaria Suverană, îi răspunse Cora.

— Serios? Ah, mi-ar plăcea tare mult să o văd. Am putea arunca o privire? Avem timp?

Cora oftă.

— Ei bine, presupun că am putea, de vreme ce este aşa o atracţie turistică pentru tine, Frances.

Se îndreptară în grabă spre locul în care se aflau o mulţime de oameni adunaţi în jurul unei trăsuri mecanice somptuoase, trasă în faţa unei clădiri albe impunătoare.

O personisoartă vulpe coborî treptele trăsurii.

— Guvernatorul Watson-Wentworth este foarte popular printre oameni şi printre personisoarte. El a promulgat legea „Personisoarte pentru toţi şi toţi pentru personisoarte".

— Aceea este trăsura Guvernatorului?

— Tu chiar trăieşti în mijlocul pustietăţii, nu-i aşa?

Din trăsură coborî un bărbat de vârstă mijlocie. Purta o jachetă azurie şi cravată şi şal asortate, precum şi o vestă aurie. Îşi privi reflexia în fereastra de la trăsură şi îşi trecu mâna prin părul şaten, uşor ondulat. Mulţimea se înghesui, împingându-le pe ucenice în faţă.

Guvernatorul Watson-Wentworth le recunoscu probabil uniformele, pentru că se îndreptă direct spre ele. Scoase din jachetă un mănunchi de

cartonaşe şi începu să le semneze, apoi le îndesă în buzunarele fetelor.

— Ce tinere ucenice de nădejde! Gata să ne ajute să ne păstrăm oraşul în fruntea descoperirilor tehnologice. Abia aştept să vă văd în acţiune, cât de curând! Ne aşteaptă o perioadă încărcată!

Guvernatorul se opri în dreptul Corei.

— A, domnişoara Duval! Îmi spuseseră părinţii tăi că îţi vei începe curând ucenicia la Ghildă. Având exemplul fratelui tău, sunt sigur că şi tu vei realiza lucruri măreţe!

Cora zâmbi politicos, însă Prue băgă de seamă că se făcuse mai bătoasă.

Apoi Guvernatorul Watson-Wentworth se îndreptă graţios spre porţile de aur ale Cancelariei Supreme.

Pe măsură ce mulţimea se risipea, lui Prue îi fu atrasă atenţia de un grup aflat vizavi. Acolo, rezemaţi de un perete, se aflau un om şi două personisoarte – un urs maro şi o pisică uriaşă, cu o haină roşiatică cu pete şi urechi uriaşe. Ursul îl ţinea pe bărbat de mână şi îi vorbea cu asprime.

— Ce se petrece acolo? întrebă Prue.

— Sunt nişte paznici personisoarte.

Cei trei stăteau în faţa unui afiş uriaş, lipit strâmb pe clădire. Pe el era desenat un cerc alb în mijlocul căruia se aflau trei litere negre: AES.

— Ce înseamnă AES?

— Anti-Existenţa Secundă – sunt oameni aflaţi la existenţa primă, care refuză noua tehnologie.

Personisoarta pisică dădu rapid afişul jos, însă în spatele lui se afla un altul, cu o mână albă care avea imprimată o lăbuţă verde în palmă. Pe el scria: *Drepturi pentru Personisoarte*. Pisica uriaşă ezită câteva clipe, apoi îl rupse şi pe acesta, după care bărbatul care pusese afişul AES fu escortat către Cancelaria Suverană.

— Îl vor închide o zi-două, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e o pedeapsă prea indulgentă.

— Soarele aproape a apus, şopti Agapantha.

Prue îşi dădu seama că Agapantha abia dacă scosese două vorbe din momentul în care se întâlniseră. Îşi închipuia că dacă ar fi fost o personisoartă, fata ar fi fost un şoricel roşcat de câmp. Cora ar fi putut să fie o pasăre de pradă.

— Atunci am face bine să ne îndreptăm spre Ghildă! răspunse Prue.

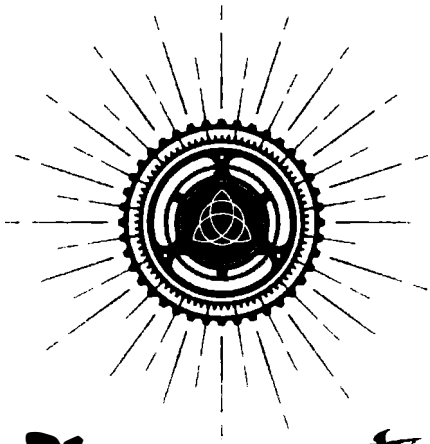

Capitolul 6

GHILDA

Soarele de culoarea piersicilor coapte scălda acoperişurile clădirilor din Medlock în lumina blândă a apusului. Prue, Cora şi Agapantha traversară piaţa şi ajunseră pe strada Sovereign. Acolo se opriră în faţa unei vile care le lua faţa celorlalte clădiri din jur, atât prin mărime, cât şi prin frumuseţe. Avea cinci etaje, construite din cărămidă roşcată, iar faţada era decorată cu balustrade şi cu o mulţime de arcade şi ferestre rectangulare. Acoperişurile erau triunghiulare, conice şi în formă de clopot. În mijloc se deschideau scări mari de marmură neagră, care duceau spre o uşă de un albstru închis. Prue şi Agapantha o urmară pe Cora,

care urcă cu încredere şi bătu tare la uşă. La intrare se afla o plăcuţă cu simbolul arcurilor argintii, pe care scria: *Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock, fondată de Maestra Hannah Woolstenbury.*

Prue citise despre Maestra Woolstenbury, cel mai mare tehnician şi inventator din lume. Hannah Woolstenbury fusese luată în râs de alţi inventatori cea mai mare parte a vieţii ei deoarece credea în fantome, ca să nu mai vorbim de dorinţa ei de a lua legătura cu ele. Oamenii îi taxaseră metodele ca fiind neştiinţifice. În cele din urmă însă, ea găsise un mod prin care să readucă spiritele în lumea noastră.

În timp ce aşteptau la uşă, lui Prue îi fu atrasă atenţia de un lemur şi de un păun cu penaj bogat colorat. Era uimitor că felul relaxat în care pălăvrăgeau şi gesticulau părea atât de uman. Hannah Woolstenbury reuşise să le demonstreze tuturor că ea era cea care avea dreptate.

Se auziră paşi venind dinăuntru şi în curând uşa se deschise de perete. În faţa lor apăru o femeie cu părul încărunţit, răsfirat pe umeri. Purta o fustă voluminoasă şi un şorţ plin de făină peste aceasta. Avea un praf de făină chiar şi pe nas. Oare ea era Maestra Woolstenbury? După ce le examină câteva

clipe, femeia bătu din palme şi un zâmbet uriaş îi înflori pe chip.

— Ei, iată-vă! Ce tinere ucenice de nădejde!

Îşi şterse mâinile pline de făină pe şorţ.

— Drept să vă spun, mă aşteptam să vină două fete şi un băiat, însă iată-vă!

Până să se dezmeticească Prue bine, femeia le cuprinse în braţe cu căldură. Cora rămase băţoasă, însă când îi veni ei rândul, Prue îmbrăţişă cu drag femeia cu parfum de trandafiri şi drojdie, care îi aminteau de familia ei.

— Îmi cer scuze, am uitat să mă prezint. Mă numesc Lavender Luckhurst, sunt administratoarea.Una dintre administratoare mai precis.

— Eu sunt Cora Duval, ea este Agapantha Young, iar ea este Frances…

Cora se întoarse spre Prue:

— Pardon, care *era* numele tău de familie?

— Haywood!

— Aha, un nume potrivit pentru o fată de la ţară.

Cora îşi coborî apoi vocea, de parcă astfel Prue nu ar mai fi putut să o audă.

— Ea a crescut la o fermă.

— Vai, minunat! spuse Lavender. Eu sunt din Bimbledown, un sătuc la nord de Gawthorpe. Vă urez un călduros bun-venit, dragile mele. Acum, vă rog să intrați, iar eu vă voi explica cum stau lucrurile.

Lavender le mână de la spate înăuntru.

Prue păși într-un hol uriaș. Podeaua era cadrilată în alb și albastru, pereții erau căptușiți cu lemn de mahon, iar în centru se afla o scară impunătoare în spirală. Prue nu se putu abține să nu privească în sus, admirând stâlpii sculptați cu măiestrie și colonadele spiralate. Pereții erau acoperiți cu picturi în rame de aur. Oare în spatele ușilor închise se aflau secretele creării personisoartelor? Oare acolo se afla calea către Francis?

Se auziră pași venind din spatele unei uși aflate în capătul holului. Apoi ușa se deschise.

— O sută? Ești sigură. Amelia?

— Da. Vor urma cu siguranță câteva luni foarte grele.

Artizanul Primrose intră în încăpere, îmbrăcat cu o jachetă de culoarea aurului vechi. Era însoțit de o femeie care purta o fustă roșie, lungă, cu un tiv de mătase care se asorta cu jacheta ei rubinie

de la Ghildă. Cei doi le văzură pe fete şi zâmbiră cu căldură.

— Ei, iată-te! Mă bucur că te-ai întâlnit cu celelalte ucenice, Frances. Permiteţi-mi să v-o prezint pe Maestra Amelia White.

Tânăra femeie, cu nasturii de la jachetă desfăcuţi, avea un aer relaxat. Părul ei blond era legat lejer la spate, iar câteva şuviţe îi încadrau chipul cu obraji trandafirii.

Zâmbi şi se apropie de fete, strângându-i întâi mâna lui Prue.

— Ai un mentor excepţional! Artizanul Primrose este o adevărată minune în design şi construcţii.

Maestra vorbea repede, cu vioiciune. Cora păşi în faţă:

— Eu sunt ucenica Maestrului Sollentude! Mă numesc Cora Duval.

— Ah, desigur, tu trebuie să fii sora lui Larkin. Un predecesor greu de egalat.

Cora îi răspunse cu un zâmbet rece:

— Cred că mă voi descurca.

— Eşti o luptătoare, ucenică Duval! Excelent, spuse Maestra White, şi se întoarse spre Artizanul Primrose: Acum să ţi-o prezint şi eu pe noua mea

ucenică. Am descoperit-o pe Agapantha în oraşul tău natal, Gawthorpe, deşi familia ei este originară din Medlock. I-am convins părinţii că datorită flerului ei extraordinar în matematică trebuie să îşi încerce norocul la Ghildă.

Maestra îi zâmbi Agapanthei. Artizanul Primrose le strânse mâna celor două ucenice şi se declară încântat să le cunoască, apoi se întoarse spre Prue:

— Bun, hai să te instalăm. Putem semna documentele mâine dimineaţă. Trebuie să respectăm protocolul. Cancelaria Suverană este foarte strictă în privinţa formularelor care trebuie completate şi a politicii de confidenţialitate, de aceea Ghilda este...

Artizanul se opri.

— Dar mai bine vă las să descoperiţi mâine, pe cont propriu, despre ce este vorba. Vă rog să preluaţi de aici, doamnă Luckhurst.

Lavender bătu din palme.

— Lăsaţi-vă aici valizele şi să mergem să mâncaţi. Apoi vă voi arăta camerele. Ceilalţi ucenici au mâncat deja, însă am pus ceva deoparte şi pentru voi. Rămâneţi la cină, Artizane Primrose? Maestră White?

Femeia le aruncă o privire plină de subînţeles.

— Doamnă Luckhurst, mulţumim, însă trebuie să plecăm. Avem o mulţime de lucruri de pregătit pentru lecţiile de mâine.

Maestra White se întoarse spre ucenice:

— Ne întâlnim aici mâine dimineaţă, la ora opt fix. Vă vom prezenta Ghilda. Apoi trecem la treabă.

— Dar..., începu Prue.

— Da, ucenică Haywood?

— Dar, credeam că *aici* suntem la Ghildă!

Artizanul Primrose şi Maestra White îşi zâmbiră unul altuia.

— Curând, veţi vedea cu ochii voştri despre ce este vorba.

După ce Artizanul Primrose şi Maestra White ieşiră pe uşă, cele trei ucenice o urmară pe Lavender într-una dintre camerele în care se putea intra din hol.

— Primrose şi White au în mod clar ceva unul pentru celălalt! Oh, mă topesc după ei! le zise Lavender.

În capul scărilor apăru o doamnă vioaie, aproximativ de aceeaşi vârstă cu Lavender, însă cu păr scurt şi complet încărunţit şi cu o expresie mai serioasă pe chip. Grupul se opri.

— Nu fi prostănacă, Lavender! Nu am întâlnit niciodată o pereche mai dedicată meseriei lor. Iar Maestra Woolstenbury nu ar îngădui niciodată ca artizanii ei să se implice în relaţii amoroase.

Femeia se opri în faţa lor.

— Numele meu este Liddy Luckhurst. Bine aţi venit în noua voastră casă!

Liddy Luckhurst se încruntă.

— Lav, nu aşteptam două fete şi un băiat?

Prue se grăbi să răspundă.

— Oh, cred că despre mine este vorba. Mă numesc Frances, cu *e*, însă Artizanul Primrose a crezut că este vorba de *i* şi a presupus că sunt băiat.

— O greşeală uşor de făcut. Ei bine, cred că pot rearanja paturile destul de simplu.

Lavender veni cu o sugestie:

— Am putea lua unul dintre paturile duble din camera fetelor şi l-am putea înlocui cu două paturi de o persoană din camera goală a băieţilor?

Liddy aprobă.

— I-aş putea ruga pe câţiva dintre ucenicii mai mari să ne ajute. Cât timp voi mâncaţi, eu vă voi duce valizele în cameră.

Liddy ridică două dintre valize şi o luă în sus pe scări.

— Bun, zise Lavender, camera din dreapta este salonul. Îl puteţi folosi oricând doriţi. Este un loc perfect pentru a-i cunoaşte pe ceilalţi ucenici şi a socializa.

Pe sub uşă se întrezărea o lumină caldă, aurie. Dinăuntru răzbeau voci vesele şi râsete.

— Nu vreau să vă copleşesc, îi veţi cunoaşte pe toţi la momentul potrivit. Bucătăria este acolo, în capătul holului, iar în faţă, în spatele acestor uşi, se află sala de mese.

Lavender le conduse înăuntru. Pereţii erau acoperiţi de rafturi îndoite de greutatea cărţilor vechi şi a diferitelor obiecte: sfere din sticlă, mărgele, cristale, felinare, pocale, borcane cu ierburi uscate şi flori, gheare şi o cioară împăiată. Prue admiră cât de bine imită lumina toate felinarele haos atârnate în jur de cârlige. Erau diferite de cele de acasă. Acestea produceau o lumină mai portocalie, mai apropiată de cea a soarelui. Poate că aici se folosea un alt tip de ulei.

În cameră se afla o masă mare, dreptunghiulară, înconjurată de cel puţin douăzeci de scaune.

Era încărcată cu boluri pline de păstăi, morcovi, porumb, roşii, de plăcinte brun-aurii şi de carafe cu zeamă fierbinte. Lui Prue îi amintea de duminicile la fermă.

— Te rog să iei loc! o îndemnă Lavender.

Prue îşi trase un scaun pictat cu auriu, care se afla cel mai la îndemână.

— Dar ar fi mai bine să te aşezi în altă parte, drăguţo! se grăbi Lavender.

— Ah, mă scuzaţi!

Prue se întrebă dacă nu cumva fusese pe cale să se aşeze pe vreun scaun vechi, foarte preţios. Luă loc pe scaunul de lângă acesta şi celelalte fete se aşezară şi ele alături.

De sub masă se auzi o tuse delicată. Lavender se ridică. Prue îi aruncă o privire Agapanthei. Fata dădu din umeri. Lavender le făcu semn să se ridice şi ele.

Ceva blănos trecu pe lângă picioarele lui Prue, făcând-o să sară într-o parte.

Scaunul aurit de lângă Prue scârţâi, apoi pe el apăru o pisică. Era vărgată, alb cu gri, şi purta o rochie din catifea roşie căptuşită cu dantelă şi un guler elizabetan, o tiară bătută în pietre preţioase

şi un colier cu rubine. Pisica cercetă masa cu ochii ei albaştri, iscoditori, apoi îşi flutură lăbuţa şi spuse:

— Puteţi lua loc.

Prue se minună de precizia cu care se mişca faţa pisicii, de graţia vocii ei.

— Sper că v-aţi odihnit bine, Regină Adelaide! spuse Lavender.

— Într-adevăr! răspunse pisica.

Prue nu îşi putu stăpâni un chicotit. *Regina Adelaide?*

Pisica îi aruncă o privire urâtă, şi Lavender se grăbi să le prezinte pe fete:

— Ele sunt Frances, Agapantha şi Cora – noile ucenice.

Regina Adelaide îşi plecă uşor capul.

Lavender le încurajă să îşi umple cât mai mult farfuriile, iar Prue profită din plin de acest sfat, pentru că se simţea hămesită după călătorie şi după toate evenimentele din acea zi.

Cora începu să le povestească tuturor despre nenumăratele ei talente în design, invenţii, matematică, mecanică şi aşa mai departe. Se lăudă cu cât de mult şi de departe călătorise. Prue ajunse

să se întrebe dacă este într-adevăr posibil ca o singură persoană să fi făcut atâtea.

Lavender, care stătea în faţa lui Prue, se întinse peste masă şi îi şopti:

— Adelaide crede că a fost regină în cealaltă viaţă. Biata de ea, presupunem că are ceva probleme la circuite. Dar este inofensivă, serios! Şi în plus, adaugă culoare casei. A fost readusă pentru a fi companioană acum un an, însă s-a dovedit a fi prea solicitantă pentru familia căreia îi fusese alocată.

— Este un fel de animal de companie? şopti Prue.

— Oh, cerule! Să nu te audă vreodată personisoartele spunând aşa ceva. Termenii de *companion* sau *companioană* sunt cei acceptaţi.

— Ah, îmi cer scuze.

Regina Adelaide i se adresă Corei:

— Tu eşti sora lui Larkin? O ucenică cu foarte multe talente, se pare, ca şi el. Îndrăznesc să spun că amândoi veţi îmbrăca hainele aurii ale rangului de artizan cât de curând.

Lavender o îndemnă pe Agapantha:

— Agapantha, povesteşte-i câte ceva despre tine Reginei Adelaide.

Însă fata se înroşi, coborându-şi privirea în farfurie.

— Haide, drăguţă, eşti între prieteni. Nu ai de ce să fii timidă.

Prue profită de ocazie şi îşi umplu din nou farfuria cu o porţie de cartofi cu unt, în timp ce Agapantha începu să povestească, cu o voce stinsă.

— Părinţii mei sunt originari din Medlock, însă locuim în Gawthorpe. Ei tehno-călătoresc peste tot în lume, aşa că la o întâlnire care a avut loc în Medlock au întâlnit-o pe Maestra White şi au ajuns să vorbească despre mine. Apoi Maestra White m-a vizitat în Gawthorpe şi, până să mă dezmeticesc bine, am ajuns aici.

— Pe părinţii tăi nu îi deranjează să te lase aici în timp ce ei călătoresc?

— Nu, sunt bucuroşi pentru oportunitatea care mi s-a ivit.

— Nu e acelaşi lucru ca în cazul ucenicilor ale căror familii sunt din Medlock şi care îi pot vizita în fiecare weekend.

Lavender o mângâie pe Agapantha pe umăr.

— Tu şi Frances sunteţi amândouă departe de casă.

Prue se gândi la cum își părăsise părinții atât de brusc și încercă să fie tare.

Regina Adelaide se întoarse spre Prue:

— Tu de unde ești?

— Sunt de la o fermă, la nord de Medlock.

Regina Adelaide o măsură pe Prue din cap până în picioare.

— O fată de la țară a ajuns ucenică la Ghilda Imperială Personisoarta?

Regina clipi din gene, iar Cora zâmbi pe sub mustăți.

Chiar atunci intră în sală Liddy:

— Nu fiți snoabă, Regină Adelaide!

Liddy se așeză lângă Agapantha.

— Am schimbat paturile și v-am dus valizele în cameră. Le-am așezat complet întâmplător, așa că patul pe care vă veți găsi valiza va fi al vostru.

În scurt timp intră pe ușă un băiat care păși de parcă locul ar fi fost al lui – bărbia ridicată, mișcări ferme. Avea părul negru la rădăcini și vârfuri blonde țepoase, iar sprâncenele îi erau negre ca noaptea, la fel ca ale Corei.

— Am auzit că ai ajuns! zise el, dând din cap spre Cora.

Regina Adelaide zise cu mândrie:

— Larkin a avut punctaj maxim la toate probele.

— Impresionant! spuse Prue, încercând să pară cât mai impresionată, deşi prima ei impresie despre Larkin era că este un îngâmfat, la fel ca sora lui.

Larkin se întoarse spre Prue şi Agapantha.

— Sunt la Maestrul Sollentude. Dacă vreodată aveţi nevoie de sfaturi de la un expert, să veniţi la mine.

Şi cu aceste cuvinte, Larkin plecă.

— Trebuie să fie o mulţime de ucenici şi de artizani, dar oare Maestra Woolstenbury are vreun ucenic? îi şopti Prue lui Lavender.

— Oh, Maestra Woolstenbury nu îşi ia ucenici, draga mea. E mult prea ocupată.

După ce terminară de mâncat, Liddy le conduse pe ucenice sus. Dormitorul lor era la al patrulea etaj, ultimul. Pereţii erau placaţi cu lemn, iar cele trei paturi aveau rame. Pe unul dintre pereţi era întinsă o tapiserie uriaşă, care ilustra o pădure în care se aflau o mulţime de animale, printre care iepuri, veverițe, dar şi alte creaturi misterioase, care semănau cu spiriduşii din cărţile cu basme.

— Am ajuns. Patul de lângă tapiserie este mai mare dar, așa cum am spus, valiza celei căreia a fost pusă acolo este norocoasa care-l va primi.

Valiza era a Agapanthei! Patul lui Prue era lângă fereastră, iar al Corei era lângă al ei. Paturile erau mici, însă pentru Prue asta nu avea nicio importanță.

— Baia este la al treilea etaj. Strigați dacă aveți nevoie de ceva. Micul dejun se servește între șapte și nouă, așa că puteți coborî atunci când doriți. Acum vă las să vă aranjați.

Cora își adjudecă șifonierul înalt, insistând că ea trebuie să își țină pe umeraș toate hainele din valiză, care au nevoie de spațiu ca să respire. Așa că Agapantha și Prue se hotărâră să împartă dulapul cu sertare.

— Este captivant, nu-i așa? zise Prue, începând să își despacheteze cele câteva lucruri pe care le avea.

Agapantha încuviință.

— Îți e dor de casă?

— Puțin! zise Agapantha.

— Și mie. Însă este atât de grozav că ne aflăm aici, nu-i așa?

— Da, este.

Prue băgă de seamă că Agapanthei nu îi plăcea să privească în ochi, preferând în schimb să se uite într-un punct invizibil, puţin deasupra podelei.

Prue ascunse fotografia lui Francis, împăturind-o în puloverul ei din sertar. Aruncă un ochi la ea doar după ce se asigură că celelalte fete nu se uită, apoi închise sertarul.

— Mie încă mi se pare de necrezut că Regina Adelaide, Finblewick sau oricare dintre celelalte personisoarte pe care le-am întâlnit astăzi nu sunt reale. Adică, sunt reale! Însă, înţelegeţi voi ce vreau să spun. Cum credeţi că funcţionează?

— Mă gândesc că vom afla asta curând! zise Agapantha.

Cora tuşi cu subînţeles. Stătea pe pat, toată un zâmbet.

Prue se aşeză şi ea, pe patul ei, cu faţa la Cora.

— Ei, hai! Spune ce ştii!

Agapantha se aşeză în capătul patului lui Prue.

— Nu pot să vă spun. Larkin m-a obligat să jur că voi păstra secretul.

— Vai, ce păcat! zise Prue şi se întoarse, rezemându-se pe perne.

Urmă un mic moment de tăcere, apoi Cora sări:

— Ei bine, dacă insistați!

Se aplecă spre ele.

— Larkin mi-a zis că totul ține de un material numit *cuorțit*.

Prue își plimbă în gură cuvântul: cuorțit – nu mai auzise niciodată de această substanță, însă suna aproape magic.

— Este extrem de scump și extraordinar de valoros – doar cele mai înstărite familii din Medlock și-l pot permite. Mă tem că tu n-ai avea nicio șansă să pui mâna pe el, Frances.

Prue se strâmbă la Cora, însă fata păru să nu bage de seamă.

— Oricum, nu poate fi cumpărat de pe piață.

— Și ce face mai precis cuorțitul? întrebă Prue.

Cora căscă și mai mult ochii ei mari.

— Poate capta sufletul unui spirit.

— Și cum face asta? insistă Prue.

— Eu cred că ți-am spus deja mai multe decât trebuia.

— A, adică vrei să spui că nu știi.

— Nu, pur și simplu nu vreau să spun! răspunse Cora cu mândrie.

Prue băgă de seamă că Agapantha avea un zâmbet ascuns în colţul gurii.

După o vreme se schimbară în cămăşile de noapte. Prue se duse la fereastră. Afară era noapte, iar cerul era presărat cu stele. Privi vălătucii de fum gri care se înălţau din coşurile de pe acoperişurile în care se reflecta lumina ivorie a lunii aflate în al treilea pătrar, strălucind până hăt departe, cât puteai cuprinde cu privirea. Se gândea la cât de mult i-ar fi plăcut lui Francis acest loc. Într-o seară, în vara de dinaintea bolii, se strecuraseră din casă târziu şi se căţăraseră în stejarul Haywood. Şi atunci luna se afla tot în al treilea pătrar. Se opriseră pe cea mai înaltă cracă şi priviseră câmpurile perlate care se întindeau sub cerul senin al nopţii. Când îşi închidea ochii, putea să le vadă şi acum, exact ca atunci.

— Uite, surioară, luminile din Medlock!

— Unde, Francis? Nu le văd.

— Acolo, la orizont! Aproape le poţi atinge.

Francis îşi întinsese mâna şi apucase aerul.

Prue izbucnise în râs şi îl imitase.

— Şi eu le-am prins!

— Într-o bună zi, surioară, vom merge împreună în marele oraş şi le vom arăta noi de ce suntem în stare!

Francis ar fi fost încântat de şansa de a merge la Medlock alături de Artizanul Primrose. El ar fi trebuit să fie la Ghildă. Prue încercă să îşi astupe golul care simţea că i se cască din nou în piept. Se simţea de parcă ar fi sărit de pe un munte înalt, iar acum se prăvălea în hău.

Trase draperiile, apoi se urcă în pat încercând să se concentreze asupra faptului că în curând avea să intre în Ghildă – locul în care va putea să găsească o cale de a-şi aduce înapoi fratele.

Asta dacă nu îi era descoperită impostura mai înainte.

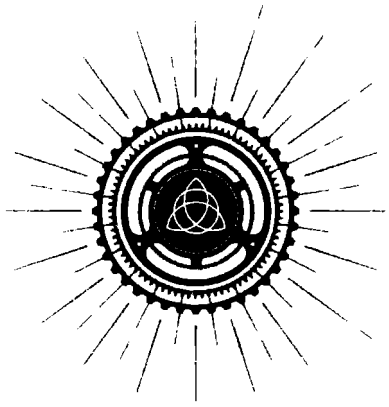

Capitolul 7

GHILDA IMPERIALĂ PERSONISOARTĂ DIN MEDLOCK

A doua zi dimineaţă, la ora şapte, Prue, Agapantha şi Cora se prezentară la micul dejun. Jos descoperiră şi alţi ucenici matinali: pe Sira, o fată de şaisprezece ani, cu părul lung, negru-abanos, care era pe cale să devină artizan, şi pe Will, un ucenic aflat în anul doi, care le sfătui ce cărţi să citească mai întâi.

După micul dejun, îl găsiră pe Artizanul Primrose aşteptându-le în hol. Artizanul le cercetă din spatele ochelarilor lui cu rame subţiri şi apoi îşi scoase ceasul din buzunar.

— La fix! Să nu vă faceţi griji, ne vom întâlni cu Maestra White şi cu Maestrul Sollentude puţin mai târziu. Ne-am început ziua mai devreme decât ceilalţi pentru că m-am gândit că ar fi bine să evităm agitaţia de dimineaţă în prima voastră zi. Acum, v-aş ruga să semnaţi hârtiile pe care vi le-am aşezat pe masă.

Se apropiară de masa pe care se aflau trei documente intitulate *Declaraţie de confidenţialitate*, cu simbolul argintiu al Ghildei ştampilat în colţ. Prue începu să citească:

Declar prin prezenta că tot ceea ce voi vedea pe proprietatea Ghildei începând de astăzi şi până la sfârşitul existenţei mele prime va rămâne secret şi nu va părăsi această proprietate.

Părea destul de clar şi la obiect. Prue luă stiloul şi începu să semneze. Brusc, îi fulgeră că începuse să scrie *Prue*. Artizanul Primrose stătea puţin la o parte, în timp ce Agapantha şi Cora erau ocupate cu documentele lor. Repede, încercă să transforme P-ul în F. Privi apoi semnătura şi decise că mergea, chiar dacă era puţin îngroşată.

Artizanul Primrose întrebă:

— Gata? Bun. Urmați-mă.

Prue nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă sau la ce să se aștepte și simțea că are fluturi în stomac. Pentru asta venise: Ghilda era calea prin care putea ajunge la Francis. Visul ei era mai aproape de împlinire ca oricând!

Artizanul Primrose se opri în dreptul unui perete acoperit cu picturi, apoi ridică de colțul unui tablou mic, care înfățișa un pește. În spatele lui se afla o gaură de cheie.

— Este simbolic: atunci când vine vorba de secrete, trebuie să fii mut ca un pește.

Artizanul își scoase cheia pe care o purta în jurul gâtului – era făcută din argint, iar capătul era cizelat în forma pe care o avea simbolul Ghildei. Un clinchet delicat, și ușa ascunsă în perete se deschise. Dinlăuntru năvăli o briză de aer rece. Ucenicele se priviră una pe cealaltă uluite.

— Palpitant, nu-i așa?

Artizanul Primrose scoase din geantă trei chei prinse pe lanțuri și oferi fiecărei fete câte una. Ucenicele îl urmară în jos pe o scară slab luminată. Pereții curbați aveau firide în care ardeau

cu o lumină blândă lămpi haos. Când ajunseră în capătul scărilor, în loc să nimerească într-un subsol, dădură de un spaţiu deschis. Ajunseseră pe un fel de platformă, într-un tunel subteran. Tunelul era de două ori mai înalt decât o persoană obişnuită. Arcadele lui de cărămidă erau luminate de o mulţime de lămpi haos. Era călduţ înăuntru şi mirosea a pământ reavăn. Lângă ele se afla un tub de metal care ocupa jumătate din spaţiu şi se întindea pe toată lungimea tunelului.

Artizanul Primrose zise cu mândrie:

— Acesta este mijlocul vostru de transport zilnic: pneumeratorul! A fost creat de maeştri, folosind vechiul sistem de canalizare din Medlock.

— Scârbos! comentă Cora.

— Chiar deloc. Este imaculat. Şi ne va duce la Ghildă în mai puţin de un minut. Bineînţeles, dacă preferaţi, puteţi merge pe deasupra, însă vă va lua în jur de o oră şi va trebui să treceţi de serviciul de securitate de la poarta exterioară. La celălalt capăt al acestui tunel se află o staţie pneumatică, care poate să ne împingă sau să ne tragă. Este o invenţie minunată.

Prue era uluită. Imediat își închipui cât de folositor ar fi să aibă așa ceva și acasă, la fermă, ca să se deplaseze rapid de acasă la câmp.

— Acum, când compartimentul se află la acest capăt, atunci mânerul de la panoul de control va fi ridicat. Dacă se află la celălalt capăt, atunci mânerul va fi coborât.

Artizanul Primrose ridică mânerul.

— La ore de vârf poate să se aglomereze, și tocmai de aceea v-am adus devreme astăzi.

În cel mai scurt timp se auzi o adiere și interiorul de sticlă al tubului se lumină.

— Are un sistem automat de frânare. La început a fost manual, însă s-a dovedit a fi... *problematic*. Haideți!

Artizanul apăsă pe un mâner și deschise ușa conductei. Intrară în cabină unul câte unul. Era suficient de mare încât încăpuseră câteva zeci de scaune acoperite cu piele roșie.

— Poți să stai lângă mine, Agapantha! zise Cora, apucând-o pe fată de braț.

Pe Prue nu o deranja să stea lângă Artizanul Primrose. Cu ocazia asta îi putea pune niște întrebări.

— Cu acest mâner de argint închidem compartimentul. Apoi, în cinci secunde am pornit!

Compartimentul fu imediat propulsat cu atât de mare viteză, încât se treziră lipiţi de scaune. La început traiectoria fu dreaptă, apoi întreaga cabină păru să se încline şi să cotească, urmându-şi calea prin tunel.

— Cum funcţionează? întrebă Prue.

— Totul ţine de presiunea aerului. Tragem aerul de la un capăt, creând un vacuum care propulsează cabina între cele două puncte terminus. Curând ne vom ridica puţin.

Brusc, cabina se înclină în sus şi încetini odată ce ajunseră pe porţiunea aflată în deal.

— Acum am ieşit din tunelele vechii canalizări şi am intrat în porţiunea construită special de noi! Este automatizată, nu necesită niciun fel de intervenţie, explică Artizanul Primrose.

Cabina se opri. Artizanul trase de mâner şi apoi păşiră cu toţii într-o încăpere metalică înaltă. Ucenicele îl urmară pe Artizanul Primrose spre ieşire. Acesta se opri pentru o clipă, cu mâna pe clanţă:

— Şi acum vă urez bine aţi venit cu adevărat la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock – fabrica-imaginarium!

Ieşiră pe uşă afară, la aer proaspăt. În faţa lor se întindea o peluză largă, ca un covor de smarald, care ducea spre o clădire uriaşă. Lui Prue i se tăiase respiraţia. Era pur şi simplu magnifică! Se ridica măreaţă, asemănătoare unei fabrici-haos, însă mult mai elegantă, mai fastuoasă: înălţată din cărămizi de culoare caldă, cu rânduri nenumărate de ferestre strălucitoare, cu ţevi care formau modele frumos ordonate ce uneau clădirea centrală cu celelalte aripi, uriaşe, având forma unor cilindri. Coşurile din oţel lustruit păreau aproape să atingă norii, iar în faţă se afla o fântână arteziană, aşa cum vezi în curţile micilor palate de la ţară, împrăştiind valuri de apă strălucitoare în lumina soarelui de dimineaţă. Prue simţea ceva în aer, atmosfera era electrizantă, ca înaintea unei furtuni, când aştepţi parcă să lovească fulgerul. Totul era alert! Creierul îi zumzăia cu o mie de întrebări şi abia aştepta să înceapă.

— E magnific, şopti Prue, cu ochii la vălătucii de fum alb care se înălţau spre cer.

— Acel fum pe care îl vedeţi ridicându-se nu este dăunător. Este folosit doar pentru a crea iluzia că este vorba despre o fabrică-imaginarium de acelaşi tip ca celelalte care se află în Medlock. Însă sunt vapori artificiali. Haideţi, vreau să vă fac un mic tur până ajung ceilalţi.

O alee centrală ducea de la clădirea principală a fabricii-imaginarium spre nişte porţi măreţe. Artizanul Primrose le conduse într-acolo, spre ceea ce el numea: „intrarea oficială". Cu ajutorul aceleiaşi chei pe care o folosise şi înainte, Artizanul deschise porţile uriaşe pe care se afla o plăcuţă ce anunţa: „Medlock & Co Producţii Haos".

Artizanul Primrose îşi duse mâna la nas, în stil mafiot.

— Sub acoperire!

Lângă poartă, pe partea cu fabrica-imaginarium, se afla o clădire mică ce semăna mai degrabă cu o căsuţă din cărămidă, cu o singură uşă şi ferestre pe fiecare parte. La uşă apăru o fată îmbrăcată obişnuit, cu pantaloni şi un pulover.

— Bună dimineaţa, Grace. Totul bine?

— Da, Artizane Primrose. Ucenice noi? răspunse Grace, privindu-le pe fete cu un zâmbet.

— Corect! Le făceam un mic tur.

Artizanul Primrose se întoarse spre Prue, Agapantha şi Cora.

— Păstrăm mereu pe cineva de pază aici, fie o personisoartă, fie un ucenic mai mare, îmbrăcat în haine obişnuite.

În depărtare se vedeau şi nişte clădiri masive, alte fabrici-imaginarium, însă cea a Ghildei era destul de izolată, poziţionată pe o limbă de pământ înconjurată de păduri. Prue îşi zise că trebuie să se afle la periferia oraşului Medlock.

— Şi ce se întâmplă dacă dau de ea nişte străini? întrebă Prue.

— Maestra Woolstenbury încearcă să păstreze lucrurile cât mai ascunse de ochii lumii, deşi nu este imperativ necesar. De obicei oamenii trec pe lângă ea fără să îşi pună vreo întrebare, ori dacă se opresc, cel sau cea care este de pază îi îndeamnă să îşi vadă de drum. Multe dintre fabricile-imaginarium din Medlock angajează personisoarte, aşa că nu e ceva neobişnuit să fie văzute în astfel de locuri. Cea mai mare ameninţare vine din partea celorlalte oraşe care ar face orice ca să pună mâna pe tehnologia

noastră. Gardul ajută, bineînțeles, însă se întinde doar până la pădure.

Artizanul Primrose arătă spre o clădire înaltă și îngustă, apropiată de corpul principal al fabricii-imaginarium.

— Turnul nostru de observare ne ajută să fim mereu cu ochii în patru. Avem personisoarte la datorie douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Faptul că nu au nevoie de somn ajută, desigur. În plus, gardienii noștri țin sub supraveghere pădurea care ne înconjoară, deși, pentru că se întinde pe douăzeci de mile spre sud, este puțin probabil că cineva ne-ar putea spiona de acolo.

Un iepure țopăi prin fața lor.

— Neața! salută Prue veselă.

Iepurele înmărmuri și își întoarse capul spre ei, apoi fugi în tufiș.

— Oare ce-i veni?

— Cred că era doar un iepure sălbatic, Frances! zise Artizanul Primrose.

Cora bufni în râs, iar Agapantha se înroși în locul lui Prue.

— De fapt, este o greșeală destul de ușor de făcut. Până la urmă, cu asta ne mândrim: că putem

crea forme foarte realiste. Majoritatea creaturilor sălbatice nu manifestă niciun fel de interes pentru personisoarte – mai degrabă sunt speriate de ele –, şi bănuim că are de-a face cu infrasunetele înalte ale maşinăriilor. Unele animale din Medlock au ajuns să se obişnuiască cu ele. Aţi observat probabil că porumbeii par să coexiste în pace cu personisoartele.

Artizanul Primrose îşi scoase ceasul de buzunar.

— Bun, este timpul pentru întâlnirea extraordinară din această dimineaţă, la care am fost convocaţi de Maestra Woolsternbury. După aceea vă voi arăta interiorul.

— O întâlnire extraordinară? se miră Prue.

— Exact! Aţi ajuns la Ghildă într-un moment destul de interesant!

Artizanul Primrose le conduse pe ucenice înapoi spre clădirea centrală a fabricii-imaginarium. Din staţia mijlocului de transport pneumatic ieşeau acum grupuri-grupuri de oameni. Un bărbat slab, îmbrăcat cu o pelerină rubinie de maestru, se apropie de ei. Îşi trecu mâna prin părul argintiu, tuns scurt în părţi. Avea faţa cumva strâmbă şi o pereche

de sprâncene albe, căzute pe ochii alungiți, și își ținea gura cu buze subțiri strânsă pungă.

— Mă bucur că ai ajuns, ucenică Duval. Primrose, te ocupi de noua mea ucenică în dimineața asta. Maestra Woolstenbury a aranjat discuții urgente cu maeștrii despre Proiectul 100, după întâlnirea de acum.

Lui Prue nu îi plăcu că bărbatul îi ordonase mai degrabă Artizanului Primrose, decât să îl roage.

— Desigur, Maestre Sollentude.

— Nu zisese Maestra White ceva de o sută? îi șopti Prue Agapanthei.

Fata dădu din cap.

— Mă întreb despre ce este vorba.

Cora își deschise gura ca să îi spună ceva Maestrului Sollentude, însă acesta se întorsese deja cu spatele, ocupat să strige unei personisoarte cârtiță:

— Iarba de pe peluză este mult prea înaltă! Aranjeaz-o!

Cârtița scăpă din mână coșul cu cartofi pe care îl ducea, aceștia rostogolindu-se pe jos.

— Am înțeles, Maestre Sollentude.

Maestrul Sollentude trecu indiferent pe lângă ea, văzându-și de drum. Artizanul Primrose scoase

un mic sunet de indignare şi se grăbi să o ajute. Prue şi Agapantha săriră şi ele în ajutorul cârtiţei.

— Ar fi fost frumos din partea lui Sollentude să spună un „te rog"! comentă Artizanul Primrose, scuturând dezaprobator din cap.

— Sincer, uneori mă întreb dacă este cu ceva mai bun decât AES. Poftim, Abel.

Cârtiţa răspunse:

— Rămân îndatorat, Artizane Primrose! Mă grăbesc să mă ocup de peluze.

Şi Abel o şi luă din loc. Artizanul Primrose strigă după ea:

— Ai dreptul de a participa la această întâlnire în aceeaşi măsură în care îl are şi Maestrul Sollentude. Sunt sigur că celelalte personisoarte te pot ajuta să aranjezi peluza mai târziu.

Prue era bucuroasă să fie ucenica Artizanului Primrose. Era un om bun la inimă.

— Bun, ar trebui să intrăm! zise acesta.

Capitolul 8

UN NOU UCENIC

Pe când intrau în măreaţa fabrică-imaginarium, Prue se simţea ca un şoricel la umbra unui stejar uriaş. Uşile erau enorme şi dădeau într-o sală înconjurată de scări din fier, frumos ornamentate, şi holuri. Erau acolo şi două lifturi, cu scripeţii la vedere. Soarele blând de toamnă se cernea înăuntru prin tavanul de sticlă, aruncând umbre dantelate pe pereţi, lăsate de vergelele metalice de deasupra.

Ucenicii, artizanii, maeştrii şi personisoartele se amestecaseră în sala uriaşă. Prue observă un linx auriu, foarte asemănător cu acela pe care îl văzuse atunci când ajunsese în Medlock şi o personisoartă iepure, care ţâşni printre oameni ca să se alăture

unui grup format dintr-un lup cu aripi, un urs maroniu uriaş şi un vultur auriu, cocoţat pe barele de fier. Şi lumea continua să vină. Prue băgă de seamă că personisoartele stăteau împreună, într-un colţ al sălii.

— Toate aceste personisoarte lucrează aici? întrebă Prue.

— Da, un număr mare de personisoarte este alocat fabricii-imaginarium. Avem: mesageri, tehnicieni, grădinari, bucătari, asistenţi şi aşa mai departe.

Prue identifică cinci maeştri îmbrăcaţi în roşu, printre care Maestra White şi Maestrul Sollentude. Artizanii, cu jachetele lor de culoarea aurului vechi, erau în număr mult mai mare, vreo treizeci sau patruzeci, bănuia Prue. Acestora li se adăugau în jur de treizeci de ucenici în albastru.

— Artizanii şi maeştrii locuiesc aici? întrebă Prue.

— Nu. Majoritatea locuiesc în Medlock, sau în satele învecinate. Venim aici însă zilnic la muncă. Veniţi, să ne aşezăm aici! Pentru că este prima voastră zi la Ghildă, voi sta cu voi, în loc să merg lângă ceilalţi artizani.

Conversaţia încetă în momentul în care linxul auriu apăru pe scenă, urmat de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată cu o jachetă scurtă, de culoare rubinie. Avea părul scurt şi alb, dat pe spate într-o pieptănătură şic. Chipul ei imobil emana putere şi încredere. Chiar dacă Prue nu ar fi ştiut cine este, era destul de clar că femeia avea o putere extraordinară. Lângă ea, pe scenă, se afla o faţă cunoscută, pe care Prue o recunoştea din Medlock: Guvernatorul Watson-Wentworth. Maestra Woolstenbury îşi întoarse privirea spre colegii ei. Aceştia îşi plecară cu toţii capetele. Apoi Maestra îi făcu semn guvernatorului să ia un loc pe scenă. Deşi guvernatorul, în calitate de conducător al Cancelariei Supreme, avea o mai mare putere executivă, autoritatea Maestrei Woolstenbury era evidentă în acest loc. Atmosfera întregii încăperi părea să se fi schimbat. Toată lumea parcă stătea mai dreaptă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Personisoarta linx se îndreptă spre marginea scenei, acolo unde erau aliniate şi alte personisoarte. Privirea Maestrei Woolstenbury cuprinse întreaga încăpere.

— Bună dimineaţa, tuturor! Avem de făcut nişte anunţuri importante, însă mai întâi aş vrea

să le urez bun-venit noilor noastre discipole: Ucenicele Haywood, Young şi Duval.

Maestra le arătă pe rând pe Prue, pe Agapantha şi pe Cora. Toate capetele se întoarseră spre ele.

O clipă – care i se păru de groază, Prue avu impresia că toţi acei ochi o pot sfredeli până la suflet, până la adevăr. Aruncă o privire celorlalte fete: Agapantha se înroşise, pe când Cora strălucea, plină de încredere. Privirea Maestrei Woolstenbury şi cea a lui Prue se întâlniră pentru câteva secunde, care i se părură fetei cât o eternitate.

Apoi, Maestra li se adresă fetelor:

— Aşa cum aţi descoprit călătorind până aici, preferăm să păstrăm acest loc departe de privirile nedorite. Vă reamintesc că tot ceea ce veţi vedea, veţi auzi şi veţi învăţa pe durata şederii voastre aici nu va putea fi împărtăşit în afara acestor pereţi.

Cele trei ucenice aprobară repede, dând din cap.

— Ghilda are o mulţime de faţete, avem multe specializări. Veţi învăţa despre toate domeniile, însă excelând doar într-unul dintre acestea nu vă veţi asigura un loc de artizan. Pentru a reuşi trebuie în mod obligatoriu să înţelegeţi toate faţetele Ghildei.

Se auziră murmure aprobatoare din partea celorlalți maeștri și a artizanilor. Artizanul Primrose privi în jos și îi zâmbi lui Prue.

Pe Prue o cuprinse un val de panică. Își zise că ar fi putut să se descurce la partea mecanică, dar nu se mai pricepea la nimic altceva în afară de asta. Până la urmă însă, trebuia să se asigure doar că rămâne la Ghildă suficient timp cât să afle o cale prin care să ajungă la Francis, fără să se dea de gol.

— Dar cea mai importantă lecție cu care aș vrea să rămâneți după timpul petrecut aici este că personisoartele nu sunt proprietatea nimănui. Personisoartele ne sunt prieteni, companioni, membri indispensabili ai comunității muncitorești din Medlock și, în primul și primul rând, sunt indivizi. Asistenta mea personală, Zareen, îmi este nu doar colegă, ci și o foarte bună prietenă.

Maestra Woolstenbury își plecă fruntea spre linx, iar aceasta îi întoarse gestul.

— Continuând în aceeași direcție, aș vrea să fac un anunț. Trăim într-o eră a marilor schimbări și a progresului, iar astăzi, pentru noi, la Ghildă, este o zi cu totul specială.

Maestra arătă spre o personisoartă hermină, de culoare albă, care stătea nu foarte departe de Zareen.

— Aş vrea să îi urez bun-venit fostului tehnician personisoartă Edwin Luna-Zăpezii, care a fost acceptat drept *primul ucenic personisoartă*.

În rândul publicului se produse rumoare. Pe chipurile celor prezenţi se putea citi de la şoc la confuzie şi bucurie.

Prue o văzu pe Cora dându-şi ochii peste cap.

— Edwin a dovedit că are un apetit extraordinar pentru design şi gândire creativă. El se va alătura Artizanului Primrose. Te rog să iei loc lângă ceilalţi, Ucenicule Luna-Zăpezii.

Prue simţi o undă de dezamăgire; nu era sigură că dorea să îşi împartă ucenicia cu cineva.

Artizanul Primrose îşi lăsă uşor mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău, Frances. Nu am putut să îţi spun nimic până acum pentru că Maestra Woolstenbury a vrut să păstreze totul secret.

În sală se auziră aplauze politicoase. Personisoarta hermină coborî emoţionată treptele şi se aşeză lângă Artizanul Primrose.

Maestra Woolstenbury ridică mâna, cerând liniște. Aproape instantaneu, sala amuți.

— Împreună muncim pentru o lume mai bună, mai înțelegătoare. Dacă veți munci din greu și veți rămâne la fabrica-imaginarium, cu toții vă veți bucura de privilegiul de a fi în avangarda celui mai strălucit viitor. Și acum aș vrea să îl invit pe Guvernatorul Watson-Wentworth să ne spună câteva cuvinte. Ne bucurăm în această dimineață de prezența domniei sale printre noi, întrucât dorește să ne aducă la cunoștință... alte vești îmbucurătoare!

Guvernatorul se ridică în picioare. Purta o cravată din mătase roșie și o jachetă aurie. Așteptă câteva clipe, bucurându-se în mod clar de toată atenția care i se acorda.

— Cererea pentru personisoarte a atins cel mai înalt punct. Prin urmare, împlinirea nevoilor sociale este una dintre cele mai mari provocări cu care ne confruntăm. Peste doar câteva cicluri lunare urmează să avem o lună sângerie. Atunci, oportunitatea de a atrage noi semnale va atinge valoarea optimă. Drept consecință, am angajat Ghilda Personisoarta din Medlock să creeze...

Gvernatorul dădu roată atriumului cu privirea, apoi un zâmbet uriaş îi înflori pe chip şi, cu mâinile larg desfăcute, zise:

— *O sută de personisoarte*, care vor fi trezite în noaptea lunii sângerii.

Ucenicii din sală tresăriră entuziasmaţi, însă maeştrii şi artizanii nu păreau a fi surprinşi. Prue observă mai multe schimburi de priviri cinice.

— Sunt convins că veţi face faţă acestei provocări. În plus, aş dori să vă reamintesc că în două săptămâni va avea loc Parada Inventatorilor din Medlock, o sărbătoare minunată care face cinste oraşului nostru. Sper să vă văd pe toţi acolo.

Prue nu ştia ce este Parada Inventatorilor, însă suna captivant. Maestra Woolstenbury părăsi platforma împreună cu guvernatorul, iar maeştrii, artizanii şi ucenicii se grăbiră fiecare la treaba lor. Artizanul Primrose rămase să discute cu Maestra White. Prue se uită în jos, spre Edwin, ai cărui ochi negri, ca de mărgea, se roteau de colo-colo, în jurul sălii. Părea copleşit de emoţii.

— Bună! Eu sunt Frances.

Prue se aplecă şi îi întinse mâna. Cu cât rostea mai des acest nume, cu atât îi venea mai uşor,

deşi aducea întotdeauna cu el şi umbra amintirilor dureroase. Personisoarta îi strânse un deget în lăbuţă.

— Eu sunt Edwin.

— Eşti probabil foarte entuziasmat pentru că eşti primul ucenic personisoartă!

Edwin zâmbi stângaci.

— Este puţin copleşitor, ca să fiu sincer. Însă sunt bucuros că voi învăţa alături de un alt ucenic.

Avea o voce tânără. Prue bănuia că fusese de o vârstă apropiată cu a ei atunci când îşi părăsise existenţa primă. La fel ca Francis. În ciuda reacţiei pe care o avusese iniţial, îşi dădea acum seama că îi va fi de folos să aibă aproape o personisoartă în misiunea ei de a-şi recăpăta fratele. Agapantha li se alătură.

— Maestra White mi-a spus că în dimineaţa asta rămân alături de voi, pentru că maeştrii au o întâlnire pentru Proiectul 100 cu Maestra Woolstenbury.

— El este Edwin! îl prezentă Prue.

Agapantha îşi întinse mâna şi spuse cu o voce firavă:

— Eu sunt Agapantha. Cred că este grozav că au primit o personisoartă ca ucenic.

Edwin își relaxă umerii, zâmbi și îi strânse mâna.

Se apropie și Cora, care îi șopti destul de tare Agapanthei:

— Drept să spun, nu știu dacă sunt ucenică la o fabrică-imaginarium sau la o fermă.

Edwin făcu un pas în față și își întinse lăbuța, însă Cora privi peste el, ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Cora, el este Edwin! zise Prue tare.

— Știu! răspunse Cora apăsat.

Artizanul Primrose se apropie de ele și bătu din palme.

— Ah, mă bucur să văd că vă împrieteniți! Acum, să trecem la treabă! Vom începe cu laboratorul de design.

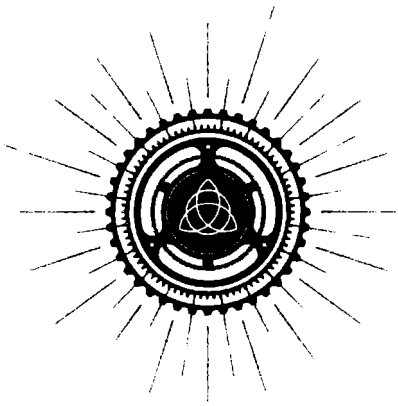

Capitolul 9

LABORATORUL DE DESIGN

Cei patru ucenici îl urmară pe Artizanul Primrose în laboratorul de design.

— A! Charles, bunul meu prieten!

Înăuntru, la o masă, se afla un domn în vârstă, rotofei, cu păr rar, grizonat. Îşi îndreptă papionul cu picăţele şi apoi îşi puse o mână-n şold, cercetându-i.

— Ucenici, aş vrea să vi-l prezint pe măreţul Artizan Rami Shad.

Artizanul Primrose îl bătu pe umăr pe Artizanul Shad.

— Nu există un designer mai bun ca el în tot oraşul Medlock.

Artizanul Shad zâmbi.

— Eh, te dai bine pe lângă mine!

— Avem mai multe laboratoare de design, însă acesta este cunoscut drept Laboratorul Central! le explică Artizanul Primrose, gesticulând spre activitatea alertă din jurul lor.

Sala avea forma unei peşteri, cavernoasă. Artizanii, cu jachetele lor de culoarea aurului vechi, lucrau în jurul unor mese mari, pe care se aflau tablete pentru desen. În capătul cel mai îndepărtat se aflau mai multe trupuri de personisoarte, aflate în diferite stadii de dezoltare. Prue identifică un vultur şi un câine din rasa border terrier. Erau însă o mulţime de alte schelete de diferite mărimi, iar în spate de tot se afla ceva uriaş, acoperit cu o bucată de pânză.

— Încântat să vă cunosc pe toţi! Deşi, eu şi Edwin ne-am mai întâlnit prin laboratoare, spuse Artizanul Shad şi le strânse mâinile fetelor.

— Acesta era locul meu preferat! zise Edwin, cu o sclipire în ochi.

Artizanul Shad se întoarse spre Artizanul Primrose.

— O decizie curajoasă: să iei ca ucenic o personisoartă. Artizanul se întoarse spre Edwin şi spuse: Nu mă înţelege greşit! Sunt întru totul pentru egalitate!

Apoi îşi coborî puţin vocea.

— Unii dintre artizani nu sunt la fel de progresişti, însă nu trebuie să îi bagi în seamă. Am auzit că eşti un artist foarte talentat. Primrose ar trebui să aibă grijă pentru că s-ar putea să i te fur! Maestra Woolstenbury îmi tot spune că ar trebui să îmi iau un ucenic. Se foloseşte de asta pentru a-mi promite haina roşie, însă adevărul este că sunt mult prea ocupat cu noile mele creaţii ca să mă apuc de politică.

Tresări, de parcă numai gândul la politică ar fi fost ceva de-a dreptul odios.

— Ce-ar fi să veniţi cu toţii să îmi vedeţi cel mai recent proiect?

Îşi trecu braţul pe după umerii Artizanului Primrose şi îi grăbi spre capătul sălii.

Trecură pe lângă numeroase carcase de personisoarte: pisici, câini, păsări şi unele creaturi

surprinzătoare, care arătau mai bizar. Văzură ceva ce părea a fi un fluture uriaş, apoi un dragon de mărimea unui cățel de rasă mică şi o creatură cu capul, umerii şi picioarele din faţă ale unui vultur, iar spatele ca de cal.

Artizanul Shad se opri în dreptul lui.

— Impresionant, nu-i aşa?

— Da! exclamă Prue, cu răsuflarea tăiată.

Era extraordinar! Prue se întrebă ce corp ar fi mai potrivit pentru Francis. Deodată, o întrebare îi încolţi în minte.

— Artizane Primrose, de ce foloseşte Ghilda forme animaliere?

— Este o întrebare foarte bună, Frances. Noi l-am denumit: Principiul Biomorfic.

— Biomorfic?

— Da! Iniţial, am creat corpuri robotice, mai apropiate de forma umană, ceva asemănător creaţiilor tale de la fermă. Însă spiritele nu se ataşau de cuorţit prea bine. Cuorţitul este substanţa care face ca toate aceste lucruri să fie cu putinţă. Însă despre asta veţi afla mai multe în curând. Una dintre inovaţiile cele mai importante aduse de Hannah Woolstenbury a fost utilizarea formelor

animaliere realiste, care au o rată de succes mult mai mare. Conform viziunii supranaturale, ceva din adâncul sufletului omenesc se conectează la animale. Tocmai de aceea în folclorul a numeroase culturi se vorbeşte despre spirite animaliere. Şi, de asemenea, natura este cel mai mare artizan, aşa că aici, în fabrica-imaginarium, am împletit tehnologia cu natura.

Artizanul Primrose mângâie spinarea calului-vultur.

— Sper să găsim o pereche potrivită pentru acesta, Rami. Şi tu te gândeşti tot la un gardian?

— Într-adevăr.

Prue se întreba la ce anume se referise Artizanul Primrose prin „o pereche potrivită", însă nu mai apucă să întrebe, pentru că Artizanul Shad îi mâna deja de la spate spre capătul laboratorului, spre obiectul uriaş, acoperit. Artizanul Shad fu cel care trase pânza de pe el.

Descoperi un leu uriaş, de cel mai pur alb, de două ori mai mare decât un leu obişnuit, cu o pereche de aripi ivorii pe spate.

— Ce părere aveţi? întrebă Artizanul Shad, chicotind în barbă.

— Rami, este cu adevărat ceva deosebit!

Artizanul Primrose îşi împinse ochelarii pe nas.

— Şi bineînţeles, afurisita de Cancelarie Suverană nu îl aprobă. Invocă nişte aiureli despre aspectul practic şi anumite limite. Nici măcar pe Woolstenbury nu pot să o atrag de partea mea. Mi-a vorbit despre modestia de care trebuie să dea dovadă un artizan sau aşa ceva. Cel mai probabil nu se va bucura niciodată de o existenţă ca personisoartă.

Artizanul Shad oftă. Apoi îi licări o luminiţă în ochi şi îi dădu un cot Artizanului Primrose.

— Putem doar încerca! Bine, asta pe viitor, după ce trece luna sângerie.

Le făcu cu ochiul.

— Să zicem doar că presimt că proiectele mai creative vor fi puse pe lista de aşteptare deocamdată, şi că va trebui să urmăm specificaţiile Cancelariei Suverane. Din câte am auzit până acum, neoficial, se cer în primul rând companioni, gărzi şi mesageri.

— Crezi că ne vom descurca? întrebă Artizanul Primrose.

Artizanul Shad trase adânc aer în piept.

— Va fi dificil. Nu ştiu dacă sărbătoarea Sahwen se va mai ţine anul acesta.

Artizanul Primrose se uită la ucenici.

— Veţi fi şi voi, cu siguranţă, implicaţi!

— Ce le-ai pregătit tinerilor noştri fâşneţi în această dimineaţă? întrebă Artizanul Shad.

— Ei bine, mă gândeam să...

— Lasă, nu te mai gândi! Ştiu exact ce ar fi potrivit pentru început! Este vorba despre un mic proiect la care lucrez de ceva timp. Nişte perechi de ochi odihniţi mi-ar prinde bine!

Artizanul Shad îi conduse pe ucenici spre nişte şevalete şi apoi le spuse:

— Această sarcină are implicaţii practice. Vreau să vă testez abilitatea de a proiecta o nouă personisoartă, menită unui scop precis. Închipuiţi-vă că undeva, pe fundul oceanului, într-un loc secret, se află rezerve minerale uriaşe. Extragerea acestor materiale s-ar dovedi problematică, în cazul în care nu am proiecta personisoarte care să lucreze subacvatic. Aş vrea să încercaţi să rezolvaţi această sarcină. Să vedem la ce forme animaliere vă veţi gândi! Folosiţi-vă cunoştinţele, însă nu uitaţi să fiţi creativi!

Fiecare ucenic primi câte un şevalet. Toţi se apucară să lucreze, cu excepţia lui Prue, care

îşi privi un minut hârtia. Apoi luă în mână un creion, după care îl lăsă jos din nou şi alese un altul. Brusc, mintea îi era complet goală, la fel ca foaia din faţa ei. Îl simţi pe Artizanul Primrose plimbându-se printre ei. Ajunse la Edwin, care era chiar în spatele lui Prue, şi care apucase deja să lucreze ceva foarte detaliat. Aruncă o privire peste umăr şi rămase impresionată de precizia extraordinară cu care acesta îşi mişca lăbuţele. Începu să o cuprindă panica. Francis s-ar fi descurcat exemplar, el se pricepea întotdeauna mai bine decât ea să deseneze planurile pentru maşinării. Dacă avea să fie descoperită? Începu să ronţăie creionul. Ce ar fi putut desena? Un peşte? Prea banal. O balenă? Nu era practic. Îşi aminti de o carte pe care Francis obişnuia să i-o citească atunci când era mică. Era despre un mit din ţinutul de unde se trăgea tatăl lor şi se numea *Sirena*.

Prue desenă un cerc pentru faţă şi apoi se strădui să facă un corp cu coadă de peşte. Cora, care era chiar lângă ea, desena perfect o creatură cu tentacule. Fata chicoti.

— Serios, ce e aia? E vreo prostie folclorică de la ţară?

Prue se încruntă şi lăsă jos creionul. Artizanul Primrose ajunsese în dreptul ei.

— E totul în regulă, Frances?

Prue dădu din cap.

— Mă gândesc.

— De ce nu încerci ceva mai simplu întâi? Poate ceva de felul şarpelui de mare desenat de Agapantha?

— Am vrut să vin cu o idee originală.

— Uneori, cele mai bune idei sunt copii bine executate ale unor lucruri deja existente, cărora le dai propriul fler. Şi în plus, formele umane sunt strict interzise pentru personisoarte.

— Chiar şi cele care se termină în coadă de peşte?

Artizanul bufni în râs.

— Uite, nu putem excela cu toţii în toate departamentele fabricii-imaginarium, însă dacă nu poţi desena ideile pe care le ai, atunci îţi va fi foarte greu să le împărtăşeşti celorlalţi.

Prue aruncă o privire desenului făcut de Cora.

— Maestra Woolstenbury a spus că trebuie să înţelegem toate faţetele Ghildei dacă vrem să avem succes.

— Trebuie doar să îţi doreşti să lucrezi la punctele slabe. Dacă nu mă înşel, punctele tale forte sunt la mecanică. Însă asta nu înseamnă că nu îţi poţi îmbunătăţi performanţa şi în celelalte domenii.

Prue dădu din cap.

— Să vedem dacă pot să te ajut puţin pe acest drum, începând cu desenul de faţă.

Artizanul prinse o coală nou, albă, pe şevalet şi începu să o ajute pe Prue să deseneze un şarpe de apă, dându-i informaţii privind forma şi ajutând-o să creeze umbre.

După ceva timp, Artizanul Primrose îi zâmbi încurajator.

— Acum ai o bază bună! Mă duc să văd ce mai fac şi ceilalţi.

Prue băgase de seamă nu doar privirile batjocoritoare pe care Cora i le arunca ei, ci şi faptul că fata se tot uita la desenul lui Edwin, strângând din buze.

După ce îşi încheiară sarcina, Prue se putea lăuda cu un desen care, deşi nu era la fel de bun ca al celorlalţi, cel puţin nu o făcea de ruşine.

Artizanul Shad îi felicită pe toți pentru prima lor incursiune în designul de personisoarte și zâmbi călduros în fața fiecărei opere.

— Un șarpe foarte bun, ucenică Young! Apreciez faptul că ai etichetat lucrătura internă a solzilor și că ai inclus calcule. Am observat amprenta matematică foarte detaliată și complexă.

Își plecă fruntea aprobator, apoi merse mai departe, la desenul Corei.

— Ucenică Duval, bag de seamă că nu vei întâmpina dificultăți la design. Ai avut o idee extrem de bună când ai ales să propui o caracatiță mică, cu tentacule ușor manevrabile – care poate ajunge în locuri în care alte personisoarte nu ar putea să ajungă. Și acum, Ucenicul Luna-Zăpezii! Ei bine, asta este exact ce căutam. O maimuță acvatică cu branhii și degete opozabile reticulare! Ce idee ingenioasă!

Apoi, când Artizanul se întoarse spre desenul lui Prue, se lăsă un moment jenant de liniște. Prue observă unda de milă din ochii Artizanului Shad, când îi zise:

— O încercare curajoasă, Ucenică Haywood.

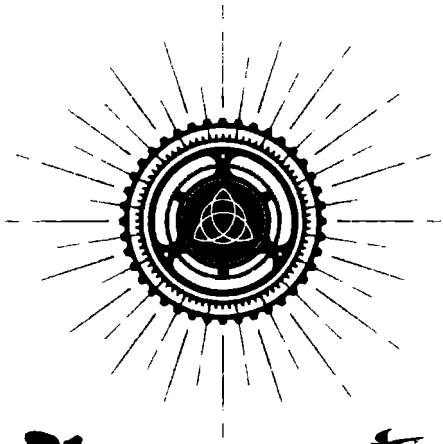

Capitolul 10

ORA ȘI LOCUL

După Laboratorul de Design, spre bucuria lui Prue, Cora merse alături de fratele ei să se întâlnească cu Maestrul Solentude. Prue, Edwin și Agapantha fuseseră instruiți să se întâlnească cu Maestra White la intrare. Îi aștepta deja, cu o mână în șold și cu un rucsac la picioare. Adierea blândă a după-amiezii îi răsfira părul blond.

— Bună ziua! îi întâmpină.

— Îmi pare rău că nu v-am putut însoți de dimineață, însă sunt sigură că Artizanii Primrose și Shad v-au oferit o lecție introductivă excelentă în Laboratorul de Design.

Toți trei dădură din cap.

— Bun. Am hotărât împreună cu Artizanul Primrose să ne combinăm abilităţile de mentorat acolo unde este posibil – fiecare dintre noi este specializat în anumite domenii şi suntem de părere că aţi beneficia mult mai mult de pe urma unei expertize. În plus, ne va ajuta să cunoaştem şi punctul de vedere al unei persoane imparţiale asupra ucenicului nostru.

Maestra White o luă la pas, iar ei o urmară de îndată.

— La toate acestea se adaugă, după cum aţi aflat în dimineaţa aceasta, mica problemă legată de pregătirea a o sută de personisoarte până la luna sângerie. Aşa că, încă de la început, ucenicia voastră se va baza pe o asimilare rapidă. Am decis să vă facem introducerea în cât mai multe domenii în cursul acestei săptămâni. Apoi, în următoarele luni va trebui să muncim cu toţii, cot la cot. Nu vom putea să petrecem atât de mult timp pe cât s-ar cuveni cu voi, însă ne vom strădui să vă fim aproape pe cât posibil. Vom avea nevoie de ajutor cu Proiectul 100, deşi sarcinile voastre vor fi bineînţeles limitate la nivelul de experienţă pe care îl aveţi.

Maestra White adăugă:

— Poate că vă întrebaţi de ce am ales să vă ţin lecţia afară.

Cei trei ucenici schimbară între ei priviri nedumerite. Maestra zâmbi.

— Curiozitatea ne motivează întotdeauna, aşa că vă voi spune doar că răspunsul se află deasupra coşului de fum.

Ucenicii îşi ridicară privirea spre clădirea înaltă.

— Cum vă descurcaţi la înălţime?

De data aceasta, obrajii Agapanthei nu se mai înroşiră, însă faţa i se albi ca varul.

— Nu aveţi temeri? Excelent. Am oprit fumul artificial special pentru lecţia noastră. Să urcăm!

Maestra White se îndreptă spre cel mai înalt coş de fum al fabricii-imaginarium. Edwin o luă după ea, însă Agapantha rămase împietrită. Prue o luă pe după umeri.

— Cineva mi-a spus mai demult că, dacă faci un pas curajos, următorul va fi mai uşor şi, până să te dezmeticeşti bine, vei fi în vârful muntelui. Uneori trebuie pur şi simplu să te avânţi. Haide!

Agapantha zâmbi uşor şi o lăsă pe Prue să o tragă de mână după ceilalţi.

Urcară pe scara exterioară din metal care se ridica în spirală, până în vârf. Părea destul de solidă, însă Prue merse în spatele Agapanthei, pentru ca aceasta să se simtă mai în siguranţă. Agapantha se mişca încet, avea corpul rigid şi se ţinea strâns de balustradă.

Când ajunseră la o înălţime considerabilă, Prue se uită în jos şi descoperi o livadă şi o grădină de legume în spatele fabricii. Trudind de colo-colo părea să fie personisoarta cârtiţă, Abel, deşi de la o aşa înălţime Prue nu avea cum să fie sigură că ea este.

— Noi, cei de la fabrica-imaginarium, ne mândrim cu faptul că reuşim să fim independenţi. Cultivăm tot soiul de lucruri! explică Maestra White.

Când ajunseră în capul scărilor, la cel mai înalt etaj, erau transpiraţi şi însetaţi. Deşi etajul era îngrădit de balustrade înalte, Agapantha se trase pe cât de mult putu spre interior. Maestra White aşternu jos o păturică de picnic şi le înmână lui Prue şi Agapanthei câte un pahar cu socată. Prue se sprijini cu cotul de perete. Panorama îţi tăia răsflarea: turnurile şi turlele măreţe din Medlock

sclipeau ca niște cristale, iar pe margini se întindeau broderia verde a dealurilor și văile scăldate în soare.

— Cine îmi poate spune ce se află în linie dreaptă spre est? întrebă Maestra White.

Edwin o bătu ușor pe picior pe Prue.

— Îmi dai voie?

Prue zâmbi și dădu din cap, iar Edwin i se urcă pe umăr, ca să poată vedea.

— Este orașul Gawthorpe! zise el.

— Într-adevăr! Dar la vest?

— Doric Wells? își dădu cu părerea Prue.

Ea nu vizitase niciodată orașul, însă mama ei îi spusese că este unul tradiționalist, care se opune tehnologiei. De acolo se trăgea bunicul Haywood.

— Corect! Și la sud?

Maestra White își mișca mâinile de parcă ar fi desenat o hartă imaginară. Prue își întoarse privirea în spate. Copacii se întindeau până hăt departe, la linia orizontului.

— Pădurea? zise Prue.

— Da, dar după pădure?

— Orașul Augustine! spuse Agapantha.

— Da, foarte bine. Iar în nord se află și muntele Scar Pike.

Prue ştia locul. Părinţii îi duseseră acolo, pe ea şi pe Francis, atunci când erau mici. Îl botezaseră muntele bântuit, pentru că era foarte înalt şi sumbru.

Maestra White scoase din rucsac o bucată de hârtie făcută sul şi o întinse pe podea. Era o hartă în care erau prezentate în detaliu locurile despre care vorbiseră.

— Prima noastră lecţie va fi una elementară. Maestra Woolstenbury a descoperit că există anumite locuri unde vălul care desparte lumea noastră de cea a spiritelor este mai subţire. Este vorba de nişte puncte de intersecţie spre care noi, ca oameni, gravităm fără a fi conştienţi de asta.

Prue se încruntă. Nu suna prea ştiinţific.

Maestra White îi zâmbi:

— Ai puţină răbdare, Ucenică Haywood, spuse Maestra White zâmbind. Apoi desenă nişte linii care uneau punctele de referinţă şi apoi se trase la o parte: Ce vezi?

— Toate liniile se intersectează în punctul în care ne aflăm noi! zise Edwin, sărind de pe umărul lui Prue ca să arunce o privire mai îndeaproape.

— Aşa este! Fabrica-imaginarium este amplasată într-un punct vulnerabil, la intersecţia dintre lumi.

Atunci când Hannah Woolstenbury, ca tânăr om de ştiinţă, şi-a început vânătoarea de fantome (aşa cum i se spunea acum câteva zeci de ani), primul pas a fost explorarea tuturor metodelor existente pentru contactarea spiritelor. Pe atunci, astfel de practici erau ridiculizate de cei din sfera ştiinţifică. Această căutare a îndepărtat-o de mulţi dintre colegii săi. În scurt timp, a devenit ţinta presei din Medlock, care i-a pus eticheta de escroacă. Şi-a pierdut statutul social.

Maestra White scoase cu grijă câteva ziare vechi din geantă. Titlurile de pe prima pagină erau: „O escrocherie cu fantome ne face oraşul de ruşine", „Lasă moartă chestiunea fantomelor, Woolstenbury!", „Omul de ştiinţă eminent care a ajuns de râsul întregului oraş".

— O persoană cu mai puţină tărie de caracter s-ar fi dat bătută. Însă Hannah ştia că în spatele tuturor pistelor false şi al superstiţiilor se afla ceva măreţ, care aştepta să fie descoperit. Şi, cu hotărâre şi stăruinţă, după multe încercări şi datorită minţii sale ascuţite, Hannah Woolstenbury a făcut o descoperire.

Maestra White scoase o carte din rucsac şi o deschise în faţa lor. În ea erau ilustrate fazele lunii.

— Una dintre cele mai mari descoperiri s-a produs atunci când Hannah şi-a dat seama că nu doar la intersecţia unor puncte fizice vălul dintre lumi este mai uşor permeabil, ci şi la anumite intersecţii temporale.

— Atunci când este lună plină? întrebă Prue.

— Da, luna plină este considerată drept cea mai indicată perioadă pentru atragerea frecvenţelor spiritiste sau, aşa cum ne place nouă să spunem: pentru atragerea scânteii neîmblânzite. Am botezat-o astfel pentru că este foarte greu de captat. O altă perioadă importantă este cea din timpul lunii noi: atunci când luna se ridică în acelaşi timp cu soarele. Din cauza razelor strălucitoare ale soarelui, luna nu este vizibilă. Atunci sunt cele mai întunecate nopţi, iar spiritele sunt şi ele mai aproape.

Prue încercă să îşi amintească în ce fază lunară se aflau în acea zi. Bănuia că luna plină se apropia.

— Desigur, aceste legături dintre fazele lunii, punctele geografice şi lumea spiritelor nu sunt neapărat lucruri noi. De secole, oamenii asociază luna cu supranaturalul şi sunt atraşi de anumite locuri.

Însă Hannah Woolstenbury a reuşit să desluşească detaliile şi, ceea ce este cel mai important, a reuşit să găsească legăturile practice cu ştiinţa.

Maestra White băgă mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase ceva de acolo. Îşi întinse pumnul strâns spre ei, apoi desfăcu încet degetele.

Avea în palmă o bucată de cristal de mărimea unei prune. Nu era însă un mineral obişnuit. Strălucea cu o lumină caleidoscopică într-un miriad de culori: argintiu-sclipitor, albastru-fulgerător, roz-aprins, auriu-arzător, roşu-mistuitor. Radia o lumină scânteietoare în mâna Maestrei White.

Maestra White şopti:

— Acesta, tineri ucenici, se numeşte cuorţit.

Făcu o mică pauză, pentru ca ucenicii să poată privi mai bine. Erau transfiguraţi.

— Atunci când Hannah Woolstenbury a descoperit că în lumea de dincolo se află o scânteie neîmblânzită, a încercat să o atragă înapoi în lumea noastră. Bănuia că ar putea fi prinsă cumva într-un material, aşa că a călătorit în întreaga lume căutând ceva potrivit, fără să se dea bătută nicio clipă, urmând toate pistele care i se deschideau, până când a descoperit cuorţitul. Graţie acestui fapt, în urmă

cu aproximativ douăzeci de ani, Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock a fost înființată, ori, așa cum poate ați auzit că i se spune informal, Ghilda Fantomă.

Prue nu își putea lua ochii de la acea substanță cristalină uluitoare.

— De unde vine cuorțitul? întrebă Prue.

Maestra White zâmbi.

— Din adâncul pământului. Însă doar atât pot să vă dezvălui. Această informație este din păcate strict secretă atât pentru ucenici, cât și pentru artizani.

După câteva clipe, Maestra White băgă cuorțitul înapoi în buzunar.

Prue se lăsă pe spate, însă ochii îi rămaseră ațintiți asupra buzunarului. Acel material era mijlocul prin care Francis putea fi readus în lumea noastră. Toată activitatea ei cu mașinile de la fermă era atât de mecanică – înțelegea foarte bine cum funcționează lucrurile, conexiunile dintre elemente, totul îi venea natural –, dar acum era vorba și despre un element mistic, care o făcea să simtă că amețește, dacă se gândea prea mult la el.

— Bun! E vremea prânzului. Acestea au fost pregătite de Lavender.

Maestra White scoase mai multe pachețele împăturite cu grijă în hârtie de culoare maro și le așeză pe pătura de picnic. Înăuntru se aflau brânzeturi, o bucată de pâine de orz, mere roșii și o plăcintă cu afine.

— Îmi pare rău, Edwin. Mă simt prost pentru că trebuie să te uiți la noi cât mâncăm. Te deranjează?

— Deloc. Voi lucra la niște schițe.

Ewin își scoase un creion și un carnețel din geanta pe care o avea prinsă în jurul corpului.

— Îți lipsește vreodată gustul mâncării? îl întrebă Prue.

Edwin se gândi pentru câteva clipe.

— Nu îmi lipsește senzația de foame, însă cred că îmi e dor de ceva vag care ar putea fi amintirea plăcerii de a mânca.

Maestra White spuse:

— Personisoarta noastră grădinar îmi spune tot timpul că îi face foarte mare plăcere să cultive legumele, deși nu se poate bucura de gustul lor. Frances, ce ne poți spune despre ferma la care ai crescut? Ce se cultivă acolo?

Prue le povesti despre legumele și fructele pe care le produc și despre mașinăriile pe care le construise.

Se simţea prost pentru că îşi asuma toate meritele, când de fapt lucrase întotdeauna alături de Francis.

Plăcinta de afine era delicioasă, aproape la fel de bună ca plăcinta de prune făcută de tatăl ei. Prue se servi cu încă o bucată şi se gândi la cât de grozavă fusese acea zi până în acea clipă. Nu ştia încă ce să creadă despre fazele lunii şi despre vălul dintre lumi, însă faptul că văzuse o fărâmă de cuorţit o făcea să se simtă mai aproape de împlinirea visului ei de a-l aduce pe Francis înapoi.

Chiar când se pregăteau să strângă, se auzi un strigăt care venea de jos. Se grăbiră cu toţii, cu excepţia Agapanthei, să privească în jos ca să vadă despre ce este vorba. Lui Prue îi fu atrasă privirea de agitaţia de la marginea pădurii; o personisoartă şoim zbură de pe turn spre o pisică ce stătea nemişcată, arătând înspre ceva. Maestra White alergă să coboare pe scări şi ucenicii o urmară imediat.

Coborâră de două ori mai repede decât urcaseră. Când ajunseră jos, la locul faptei se afla deja un maestru, pe care Prue îl văzuse la întâlnirea de dimineaţă, şi mai multe personisoarte.

Se traseră înapoi, iar Prue îşi duse mâna la gură.

— O, nu! şopti Edwin.

— Sărăcuța! murmură Agapantha.

O personisoartă de culoare alb-perlat, care părea să aibă forma unui iepure înaripat, zăcea fără viață între ferigi. Avea abdomenul sfâșiat. I se vedeau firele din interior, mușchii sintetici și lucrătura mecanică. Era șocant să vezi toate acele componente atârnând afară, sfâșiate, dar mai ales să te gândești că biata personisoartă murise pentru a doua oară.

— Ce s-a întâmplat, Maestră Tinubu? întrebă Maestra White, cu voce aspră.

— Spune, Maestra Tinubu o îndemnă pe personisoarta pisică.

— Mă plimbam prin împrejurimi când, deodată, blana albă a acestei biete nefericite mi-a atras atenția.

Edwin se rezemă de piciorul lui Prue.

Personisoarta pisică își scutură capul cu tristețe:

— Cred că numele ei era Rayana. Se alăturase recent mesagerilor. Nu și-a trăit existența secundă nici măcar un ciclu lunar complet.

— O cunosc, spuse Maestra White. Înghiți nodul care i se pusese în gât. Avea ochii înlăcrimați: Eu am lucrat-o.

Zareen, personisoarta linx, ajunse în goană. Privi îndeaproape corpul personisoartei moarte, apoi se întoarse spre Maestrele White şi Tinubu.

— I-a fost smuls cuorţitul.

— Este exact ca la începuturi! zise personisoarta pisică.

— Ce vrei să spui? întrebă Prue.

— Asta se întâmpla înainte de vremea mea. Însă am auzit că la începuturi au existat incidente care implicau disecarea personisoartelor de unii oameni care doreau să le afle secretele.

Pe personisoarta pisică o trecură fiorii.

— Agresiunile au încetat atunci când oamenii şi-au dat seama că cuorţitul nu are nicio valoare dacă nu cunoşti tehnologiile folosite pentru captarea spiritelor.

— Într-adevăr! Însă mă îndoiesc că este vorba despre ceva asemănător în cazul de faţă! zise Maestra White. În orice caz, nu scoateţi o vorbă despre asta până când nu discutăm cu Maestra Woolstenbury.

Maestra White le aruncă o privire lui Prue, lui Edwin şi Agapanthei.

— Inclusiv voi trei! Nu vrem să se instaleze panica. Sunt sigură că Maestra Woolstenbury va dori să se ocupe de asta în mod direct.

Ucenicii dădură din cap ascultători.

Maestra Tinubu merse să îi dea de veste Maestrei Woolstenbury, iar Maestra White trimise vulturul să le aducă pătura din vârful clădirii. Împăturiră cu grijă în ea trupul personisoartei, înainte ca Zareen să îl ducă înapoi în clădirea centrală a fabricii-imaginarium.

Cei trei ucenici se priviră între ei cu ochi mari. Curând mulţimea se dispersă, iar Maestra White se întoarse spre ei.

— Cred că pentru ziua de astăzi a fost suficient, ucenici. Vă puteţi întoarce la reşedinţă. Artizanul Primrose vă va coordona activitatea de mâine.

*

Când ajunseră la reşedinţă, fură întâmpinaţi de Lavender şi de Liddy, care ştergeau de praf tablourile de pe hol.

— V-aţi întors devreme! remarcă Lavender, apoi îl observă pe Edwin.

— Ah, Edwin! Maestra Woolstenbury ne-a anunţat că vei veni.

— Suntem încântate să te avem aici! zise Liddy.

— Te-am repartizat în cameră cu ucenicul Samir, care se află la noi de şase cicluri lunare. Am să te conduc.

— Înainte de asta, fetelor, vedeţi că sunt nişte scrisori pe şemineul din hol. Încă nu am avut timp să le sortez.

Prue simţi un junghi în stomac: părinţii ei îi trimiseseră o scrisoare, care avea să fie adresată lui Prue Haywood, nu lui Frances! Avea să se dea de gol!

— Verific eu repede!

Prue se întoarse apoi spre Edwin şi Agapantha.

— Ne vedem sus într-un minut.

Liddy, Edwin şi Agapantha urcară, în timp ce Lavender îşi văzu mai departe de treabă. Prue alergă în hol şi frunzări repede plicurile. O găsi destul de uşor pe cea adresată lui „Prue Haywood". O deschise în grabă şi respiră adânc. Era scrisul tatălui ei. Erau foarte supăraţi pe ea, exasperaţi de-a dreptul, pentru că plecase fără să discute măcar cu ei. Însă, se bucurau că este în siguranţă şi, chiar dacă se simţeau trădaţi, după îndelungi discuţii, hotărâseră că nu vor veni după ea. În încheiere îi scria că speră

să audă veşti de la ea cât de curând. Prue respiră din nou abia după ce termină de citit scrisoarea. Avea să aştepte o zi şi apoi să le scrie.

Îşi puse scrisoarea în buzunar şi urcă în camera fetelor, unde se aflau Edwin şi Agapantha. Se aşezară cu toţii pe patul Agapanthei.

— Mă bucur că nu s-a întors Cora! zise Prue.

Edwin aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure parcă.

— Nu este cea mai prietenoasă persoană din lume, nu-i aşa?

— Dacă vrei să spui că este o încrezută şi o înfumurată, atunci să ştii că îţi dau dreptate! îl corectă Prue.

Pe toţi trei îi bufni râsul.

— Prima zi ca ucenic a fost foarte interesantă! zise Edwin.

— Probabil te-ai simţit foarte expus la întâlnirea din această dimineaţă! spuse Agapantha.

Numai gândindu-se îi venea să se facă mică-mică.

Edwin dădu din cap.

— A fost puţin ireal, însă nu m-am simţit rău.

— Artizanii Primrose şi White sunt de treabă, nu-i aşa? Eu cred că am nimerit cei mai buni

mentori. Nu aş fi vrut să fiu ucenica lui Sollentude. Maestra White m-a fascinat de-a dreptul cu toate cunoştinţele ei despre lună şi despre cuorţit!

Agapantha păli.

— Mie mi-a fost puţin greu să mă concentrez, ştiţi, din cauza înălţimii.

Edwin o înghionti cu lăbuţa.

— Ar fi bine să te rogi să nu îşi ţină toate lecţiile acolo sus.

— O, nu! Nu cred că poate să facă asta! Nu-i aşa?!

Agapantha îi privi cu ochi mari.

După câteva clipe de linişte îi bufni pe toţi râsul.

Buna dispoziţie li se stinse însă repede când îşi amintiră ce se întâmplase la finalul zilei.

— Ce credeţi că s-a petrecut cu biata personisoartă? întrebă Prue.

— Eu cred,că Maestra White avea dreptate şi a fost atacată de un animal sălbatic! zise Edwin.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la aşa ceva, Edwin!

Edwin dădu încet din cap.

— A fost probabil un lup sau un alt animal care a crezut că iepurele poate fi mâncat! zise Agapantha.

— Dar ţineţi minte că Artizanul Primrose ne-a spus că animalele sălbatice nu se apropie de personisoarte? interveni Prue.

Agapantha aprobă.

— Da, m-am gândit şi eu la asta.

Edwin adăugă:

— Şi atacatorul a smuls cuorţitul! E înspăimântător să vezi aşa ceva. Ştiu că aceasta este viaţa secundă şi că eşti puţin lacom să vrei două existenţe, însă din prima nu îmi amintesc nimic. După ceea ce am văzut, am impresia că viaţa secundă îţi poate fi furată atât de uşor. Şi apoi ce se întâmplă? Voi redeveni o frecvenţă pierdută în întunericul de pe lumea cealaltă? Şi chiar dacă aş avea norocul să mă reîntorc ca o altă personisoartă, tot nu mi-aş mai aminti nimic din existenţa de acum. Şi mie îmi place această existenţă secundă. Nu vreau să mor.

— Nu te mai gândi la asta! îi zise Agapantha cu blândeţe.

Brusc, uşa se dădu de perete şi apăru Cora.

— N-o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat astăzi la marginea pădurii!

— Nu avem voie să vorbim despre asta până când nu rezolvă problema Maestra Woolstenbury! îi răspunse Prue.

Cora se dezumflă.

— Ştiaţi deja?

— Am fost la faţa locului, împreună cu Maestra White.

— Larkin l-a auzit pe Maestrul Sollentude vorbind despre asta cu Maestrul Ashby. Se pare că erau fragmente din mecanismul intern împrăştiate peste tot! spuse Cora, ridicând dramatic braţele.

— Cora! se răsti Prue.

Prue pur şi simplu nu o mai suporta. Edwin sărmanul era împietrit.

— Uite ce e, probabil a fost doar o vulpe confuză.

Cora vorbea ca şi cum ar fi ştiut asta din surse sigure. O bufni râsul chiar:

— Închipuiţi-vă că vă aşteptaţi să daţi de mâncărică şi că vă treziţi în schimb cu gura plină de fire.

— Îmi închipui că alţii ar vorbi cu tot atât de multă compătimire dacă ţi s-ar întâmpla ţie aşa ceva.

Edwin sări de pe pat şi părăsi camera.

Prue se încruntă la Cora. Fata dădu din umeri:
— Ce?

*

Fumul urca pe hornul fabricii-imaginarium, înălţându-se uşor, apoi lăsându-se cuprins de briză pentru a fi trimis în vălătuci deasupra pădurii învecinate. Copacii se întindeau pe câteva mile spre sud, fără nicio urmă de civilizaţie, cu excepţia unor clădiri abandonate, aflate adânc în inima pădurii. Zidurile erau dărăpănate, ţiglele se surpau, iar obloanele nu mai fuseseră trase de cine ştie când. În amurgul care cobora, se putea vedea, înăuntrul unei încăperi, o luminiţă strălucind.

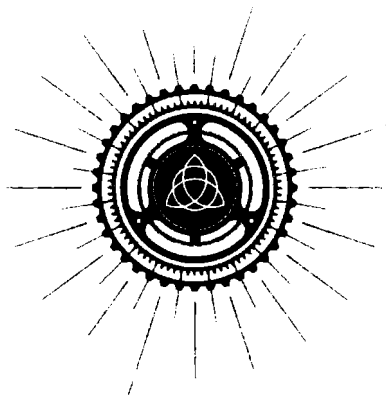

Capitolul 11

HALA PERSONISOARTELOR PIERDUTE

Prue nu dormi bine în acea noapte. Îl visă pe Francis, rătăcit singur în pădure, strigând-o.

Se ridică în capul oaselor şi scoase fotografia pe care o ţinea sub pernă. Era prea întuneric ca să vadă ceva. Îi întrezărea vag forma părului rebel.

— Hai, Prue, fă odată poza aia şi hai să ne întrecem!

— Doar dacă mă laşi să îmi aleg calul!

— Bine! Dar în afară de Norocos. Doar ce i-am potrivit sistemul turbo la picioarele din faţă!

— Ei bine, atunci îmi rămân doar Pippi şi Amiralul. Îl iau pe Amiral!

— Eram sigur că îl vei alege pe Amiral.

Francis zâmbi.

— Dar tot am să câştig!

Prue aţipi din nou şi se trezi apoi odată cu primele raze ale soarelui. Agapantha şi Cora păreau să doarmă adânc, aşa că se îmbrăcă în linişte cu tricoul ei alb şi cu pantalonii şi coborî. Din bucătărie venea un miros plăcut de pâine caldă. Dacă închidea ochii, se simţea ca şi cum ar fi fost din nou la fermă.

Spre uimirea ei, Edwin era deja în sala de mese, alături de Regina Adelaide.

— Ce devreme te-ai sculat! N-ai putut să dormi?

Prue se gândea că poate Edwin era încă afectat de atacul asupra personisoartei.

Edwin îşi scutură capul.

— Nu am nevoie de somn. Cuorţitul funcţionează continuu.

— O, aşa este! Nici nu pot să îmi închipui cum este să nu ai nevoie niciodată de somn! Şi, funcţionează la infinit?

Se aşternu un moment jenant de linişte. Edwin şi Regina Adelaide făcură schimb de priviri, apoi Edwin spuse:

— Nu chiar la infinit... Depinde. Se zice că durata de viaţă a unui cuorţit complet încărcat este de zece până la cincisprezece ani. Având un spirit ataşat, materialul ajunge să se degradeze în timp.

Prue nu se gândise niciodată că personisoartele au o limită de viaţă şi că este una atât de scurtă. Îşi zise că trebuie să fie destul de greu să trăieşti ştiind că ai la dispoziţie doar zece ani ca să faci toate lucrurile pe care ţi-ai dori să le faci în viaţă. În acelaşi timp, ar fi dat orice ca să se mai bucure de o săptămână măcar alături de Francis!

— Artizanii ne-au sfătuit însă să ne odihnim corpurile. Unii sunt de părere că asta ar putea prelungi puţin viaţa secundă. Însă eu sunt de obicei foarte activ din cauza gândurilor pe care le am.

Lavender intră în cameră aducând cu ea o tavă plină cu prăjituri. Prue prinse una din zbor, aşa cum făcea acasă.

Lavender o admonestă:

— Hei, domnişoară! Nici măcar nu le-am pus încă pe masă.

— Ce maniere! comentă Regina Adelaide, scuturând din cap.

Prue se simţi puţin ruşinată, însă muşcă totuşi din prăjitură.

— Cum vă simţiţi, Regină Adelaide? întrebă Lavender, apoi se întoarse spre Prue:

— Maestra Woolstenbury a trimis o notă prin care ne-a informat în legătură cu cele întâmplate ieri în pădure. Ne-a spus că aţi fost de faţă. O întâmplare sinistră, desigur, însă Maestra este de părere că nu avem motive de îngrijorare.

— Ei îi e uşor să vorbească. Nu ajunge până la genunchiul unui om.

Regina Adelaide pufăi.

— Vai, Regină Adelaide! Abia dacă părăsiţi casa! observă Lavender.

— Ei bine, mă gândesc la supuşii mei.

— Au cercetat zona şi nu au găsit nimic. Maestra crede că a fost vorba despre un lup sau o vulpe, animale aflate în trecere, înfometate, acum că vine toamna. Oricum, au întărit paza, iar personisoartele sunt sfătuite să aibă grijă atunci când se află în apropierea pădurii.

— Eu nu sunt prea sigură că asta mă face să mă simt în siguranţă! zise Regina Adelaide cu trufie.

Liddy intră în goană în sala de mese şi puse o cană de suc pe masă.

— Nu te mai agita, Regină Adelaide. Sunt sigură că nu ai de ce să îţi faci griji.

— Asta spuneam şi eu, Liddy!

Lavender încuviinţă, cu o privire care părea să spună: „nu ţi-am zis eu?"

*

Artizanul Primrose îi aştepta în faţa fabricii-imaginarium.

— Bună dimineaţa, tuturor!

Ţinea în mână un pachetel pe care i-l pasă lui Edwin.

Edwin îl desfăcu: înăuntru se afla o variantă mai mică a jachetei de ucenic.

— L-am rugat pe Finblewick de la Deakins să o facă special pentru tine.

— O, mulţumesc!

Edwin şi-o trase imediat pe el, clipind uimit din ochi.

Prue o văzu pe Cora dându-şi ochii peste cap.

— Ţi se potriveşte de minune! spuse Prue.

Artizanul Primrose bătu din palme.

— Bun, a venit timpul pentru una dintre cele mai importante lecţii pe care le veţi primi!

Ucenicii îl urmară în atriumul fabricii-imaginarium, unde, la capătul unui coridor lung, se afla o uşă de fier decorată cu simbolul Ghildei.

Artizanul Primrose deschise uşa şi anunţă:

— Bine aţi venit în Hala Personisoartelor Pierdute!

Pătrunseră într-un spaţiu enorm. Semăna cu un fel de galerie, cu bănci lungi şi opere de artă înrămate. Toate tablourile erau portrete de animale. Întreaga cameră era garnisită cu vitrine de sticlă în care se aflau corpurile lipsite de viaţă ale foarte multor personisoarte.

Artizanul Primrose luă loc lângă un tablou care înfăţişa un şoim şi le făcu semn să se aşeze pe banca din faţa lui.

— Şi acum: cine poate să îmi spună unde ne aflăm?

— În Hala Personisoartelor Pierdute!

Abia după ce rosti cuvintele, Prue îşi dădu seama că era un răspuns tâmp, de vreme ce Artizanul Primrose însuşi le spusese asta cu doar câteva clipe

în urmă. Prue simţea că pe Cora o bufneşte râsul, nici nu trebuia să se uite la ea ca să ştie.

— Continuă, Frances. Priveşte în jur. Ce vezi?

Prue se uită la numeroasele pânze.

— Sunt modele pentru personisoarte noi?

— Nu chiar! zise Artizanul Primrose.

Cora tuşi şi spuse:

— Domnule, sunt consemnări picturale ale corpurilor personisoartelor care şi-au pierdut existenţa secundă. Această încăpere este un altar dedicat lor. Fiecare dintre aceste maşini lipsite de viaţă din această cameră a fost cândva un spirit readus din lumea de dincolo, o personisoartă cu o existenţă secundă. Stimata Maestră Hannah Woolstenbury crede că este important să apreciem angajamentul şi contribuţiile personisoartelor în cadrul comunităţii moderne din Medlock. Fără respect, ne-am pierde umanitatea.

Suna de parcă ar fi recitat un pasaj dintr-o carte, se gândea Prue. Era fără îndoială ceva ce învăţase pe de rost de la Larkin.

Prue îi aruncă o privire Agapanthei şi ridică o sprânceană. Agapantha îi răspunse cu un mic zâmbet. Edwin în schimb părea puţin neliniştit

şi era prea tăcut. Sala era, până la urmă, echivalentul unui mausoleu pentru fantomele mecanice. Îi reamintea probabil lui Edwin de timpul limitat pe care îl avea la dispoziţie ca personisoartă. Se gândi la ceea ce îi spusese la micul dejun despre faptul că cuorţitul rezistă doar până la zece-cincisprezece ani. Înghiţi nodul care i se puseşe în gât... Francis avea doar doisprezece ani.

— Într-adevăr! Desigur, nu ţinem aici toate corpurile personisoartelor, o parte dintre ele sunt arhivate în fabrica-imaginarium, însă toate personisoartele au câte un tablou expus aici.

— Ghilda plănuieşte să folosească din nou corpurile pentru alte spirite? întrebă Prue.

— Este o întrebare foarte bună, Frances – crearea corpurilor mecanice de tipul acesta este destul de costisitoare. S-a încercat refolosirea lor, însă Maestra Woolstenbury a descoperit că nou-încărcatul cuorţit nu este compatibil cu un corp mecanic folosit în prealabil – spuse Artizanul Primrose, şi se ridică. Şi acum, aş vrea să vă alegeţi un tablou şi să petreceţi ceva timp în faţa lui. Citiţi plăcuţa, gândiţi-vă la cuvintele scrise acolo, apoi alegeţi-vă un nou tablou.

Tablourile înfăţişau o mulţime de animale. În unele cazuri nici nu îţi puteai da seama că sunt maşinării, pe când alte modele erau mai experimentale, mai robotice, cu părţile metalice şi lucrătura vizibile – probabil modele mai vechi. Prue îşi roti privirea prin sală şi se trezi atrasă de portretul unui câine. Ţinuse întotdeauna la câinii pe care îi avuseseră la fermă. După ce se îmbolnăvise Francis, fuseseră nevoiţi să îi dea pe toţi, din cauza lipsei banilor. Câinii ciobăneşti mecanici nu erau la fel, însă cel puţin nu aveau nevoie de mâncare. Prue îşi imagina cât de grozav ar fi fost să aibă o personisoartă câine ciobănesc, cu care să poată vorbi. Gândul acesta o făcea să zâmbească. Pe plăcuţă scria:

Wilhelmina Luna-Albastră
Companioană
Capax Infiniti

Se uită la alte tablouri. Erau foarte mulţi câini şi multe pisici, în dreptul cărora scria, de asemenea, *companion* – păreau o alegere populară. Văzu

şi grădinari, mesageri şi vânzători. Apoi dădu de tabloul unui iepure de câmp cu ochi inteligenţi.

Carl Luna-Rece
Tehnician
Capax Infiniti

Era primul tehnician pe care îl vedea. Oare ce specializare avea? Avea în mod clar nişte lăbuţe care păreau să poată opera maşinării, asemănătoare cu ale unei persoane, cam ca ale lui Edwin.

— A, unul dintre preferatele mele! zise Artizanul Primrose, apropiindu-se de Prue.

— E dinainte ca eu să ajung la Ghildă, însă cred că este primul tehnician care a fost creat.

Artizanul Primrose se adresă grupului:

— Ce observaţi că au în comun toate tablourile?

Toate portretele înfăţişau animale, desigur, însă Prue nu era sigură că Artizanul Primrose se referă la asta. Se pregătea să deschidă gura, după ce recitise ce scria pe plăcuţa iepurelui, însă Cora i-o luă înainte:

— Capax infiniti.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Artizanul Primrose.

— Capax infiniti înseamnă „conţine infinitul" în vechea limbă.

— Corect. Mulţumesc, Ucenică Duval.

Prue sări şi ea:

— Şi numele! Toate sunt legate de lună.

— Aşa este. Ştii de ce?

Mâna Corei ţâşni în sus, însă Artizanul Primrose o ignoră şi se întoarse spre Edwin.

— Poate că Edwin ar vrea să ne spună.

— Luăm numele lunii sub semnul căreia am fost aduşi în existenţa secundă.

Prue îşi zise că era un lucru frumos, poetic chiar. Poate că Francis ar fi putut să fie Francis Luna-Recoltei.

— Şi acum, întorcându-ne la cuvintele de mai jos: „Capax Infiniti", aş vrea să vă gândiţi – şi vă rog să nu îmi oferiţi citate din manual – de ce credeţi că am ales aceste cuvinte?

Artizanul Primrose îi privi pe fiecare în parte.

Cuvintele i se rotiră lui Prue în minte: „conţine infinitul".

Edwin ridică o lăbuţă.

— Pentru că ne amintesc că ceea ce ne face să fim cine suntem nu este corpul nostru exterior,

ci ceva ce avem înlăuntru, şi că trupurile noastre, fie că sunt din carne şi oase, fie că sunt fantome mecanice, nu sunt decât o carcasă. Trupurile sunt doar o etapă care face parte din istoria noastră, istorie care este, ştiţi voi, infinită? Sau ceva de genul.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Apoi, se auzi vocea Corei:

— A sunat foarte profund!

Artizanul Primrose zâmbi în barbă.

— Edwin gândeşte bine. Ceea ce ne-a împărtăşit el, doar o personisoartă, care cunoaşte lucrurile din interior, ar fi putut să ne mărturisească. Deşi, în esenţă, niciunul dintre noi nu poate înţelege cu adevărat natura a ceea ce a descoperit Maestra Woolstenbury atunci când a reuşit să capteze scânteia neîmblânzită în cuorţit. Însă putem afirma cu certitudine că a deschis un nou capitol în povestea infinită a vieţii.

Artizanul Primrose făcu o pauză, pentru a-i lăsa să asimileze cele ce spusese, apoi adăugă:

— Călătoria voastră ca ucenici înseamnă mult mai mult decât un şir de reuşite mecanice.

Lui Prue i se aprinseră obrajii şi cuvântul *impostoare* îi răsună în timpane.

— Să vezi imaginea de ansamblu înseamnă cu totul altceva.

Îi privi pe fiecare în parte cu ochii lui cercetători, studiindu-i puțin mai mult pe Prue și pe Edwin. Prue simțea că pentru Artizanul Primrose nu era vorba doar de o meserie. Era parte din ceva care făcuse istorie.

— Uitați-vă cu atenție în jur. Aș vrea să acordați atenție în primul rând diferitelor tipuri de mecanisme prezente în cazul personisoartelor de la începuturi. Faceți schițe și luați notițe. Ziua de astăzi va face parte din cercetarea voastră de durată asupra evoluției personisoartelor.

Următoarele două ore și le petrecură schițând și notându-și observațiile. Desenele lui Prue erau groaznice. Se gândea că și un bebeluș s-ar fi descurcat mai bine. Agapantha se descurca bine, iar Cora Duval era enervant de ordonată și de exactă. Însă cel care era cu adevărat în elementul lui era Edwin. El desena nu doar cu precizie, ci și cu fler. Schițele lui păreau să aducă la viață tablourile inerte pe care le aveau în fața ochilor.

Cora se trase lângă Agapantha și îi zâmbi dulce.

— Desenele tale sunt impresionante, însă nici nu mă aşteptam la altceva din partea unui Young.

— Da, dar nu sunt sigură că aptitudinile artistice au a face cu...

— Nu fi modestă! Pot să îmi dau seama atunci când cineva a fost crescut bine şi are talent de la o mie de leghe depărtare!

Cora aruncă un ochi spre Prue.

— Poate că şi Edwin a făcut parte dintr-o familie respectabilă în existenţa lui primă.

Prue era pe cale să pice în plasă şi să îi răspundă, însă chiar atunci se apropie de ei Artizanul Primrose.

— Bine lucrat, ucenici! Puteţi să mergeţi în pauza de masă acum. Cora, tu te vei întâlni cu Maestrul Sollentude după prânz. Frances, Agapantha şi Edwin, noi ne întâlnim în atrium la ora unu fix. Tocmai ce s-a încheiat cea mai importantă *lecţie*, iar după masă vă voi duce în cel mai important *loc*.

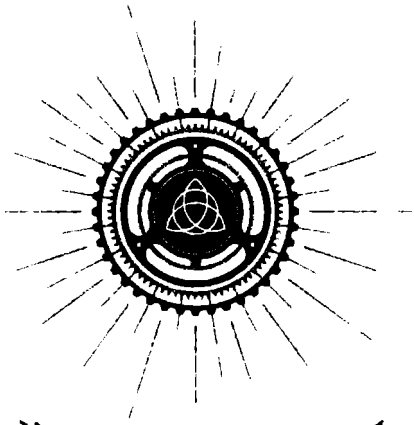

Capitolul 12

CEL MAI IMPORTANT LOC

La parter se afla o cameră de zi în care ucenicii se puteau strânge la prânz sau în timpul pauzelor. Cora se grăbi să se întâlnească cu Larkin, în timp ce Prue, Edwin şi Agapantha se hotărâră să stea afară. Soarele de toamnă era neobişnuit de cald pentru acea perioadă a anului. Se aşezară pe o bancă, în grădină, cu pachetelele pregătite de Lavender.

Spre surprinderea ei, Prue descoperi că în sacoşa ei se aflau două pachete. Îl desfăcu pe primul şi descoperi că nu era decât o bucată de lână.

— Credeți că Lavender e puțin dusă? îi întrebă pe ceilalți, ridicând pachetul.

— Uite, are o etichetă! zise Agapantha.

Prue citi: „Pentru Edwin – ca să nu se simtă exclus, cu drag L&L!"

Edwin se încruntă.

— Intenția este de apreciat, însă nu prea știu ce ar trebui să fac cu el!

Îi bufni pe toți trei râsul și ridicară din umeri. Prue și Agapantha își mâncară plăcintele cu legume urmărind cu privirea o personisoartă iepure care scotea cartofi din pământ, câteva brazde mai încolo. La capătul perimetrului se afla o personisoartă urs care făcea de pază.

— Acea gardă personisoartă are noroc! zise Edwin, arătând înspre urs.

Regina Adelaide avusese dreptate într-o privință: personisoartele mai mici erau mai vulnerabile în cazul în care se afla un lup sălbatic în pădure. Prue ar fi vrut să ajute, însă nu știa cum. Nu ar fi fost un lucru prea complicat să pună o capcană în pădure și să încerce să prindă acel lup sau orice animal ar fi fost. Pe vremuri îi plăcea să construiască împreună cu Francis capcane la fermă. Prinzând răufăcătorul, avea să demonstreze că este un bun ucenic

şi că faptul că era de la ţară avea şi părţi bune. În primul rând însă, Edwin şi celelalte personisoarte s-ar fi simţit în siguranţă din nou.

— Mă gândeam că ar trebui să prindem bestia din pădure.

— Noi?

Edwin părea sceptic.

— Şi cum propui să facem asta?

— Vorbesc serios! Nu ar fi chiar atât de dificil. Ştiu cum să pun capcane. Şi dacă nu ne iese, nu va şti oricum nimeni.

— Nu primisem indicaţii comform cărora ar trebui să nu ne apropiem prea mult de pădure? întrebă Agapantha.

— Totul va fi bine. Nu vom păţi nimic atâta timp cât stăm împreună. Ia uitaţi-vă la toată sârmăraia din grădina cu dovleci. Sunt sigură că vom mai găsi şi alte lucruri aruncate, de care nimeni nu are nevoie. Le putem folosi noi! Haideţi să ne ocupăm de asta în weekend, când nu este aşa aglomerat. Haide, s-ar putea să fie chiar distractiv până la urmă!

— Nu e o idee rea! De fapt, prefer să fac ceva ca să încerc să rezolv lucrurile, decât să stau aici degeaba şi să mă vait! zise Edwin.

Edwin şi Prue îşi întoarseră privirea spre Agapantha, care se încruntă jenată.

— Vom avea nevoie de cineva care să facă toate calculele matematice pentru capcane...

— Haide, Ag, trăieşte clipa! adăugă Edwin.

Agapantha oftă.

— Bine!

— Aşa rămâne atunci! Haide să ne gândim cum procedăm în după-amiaza asta, iar diseară ne apucăm de lucru.

*

Se întâlniră cu Artizanul Primrose imediat după prânz şi îl urmară la primul etaj. Se opriră în faţa unei uşi mari din stejar, diferită de toate celelalte.

— Bine aţi venit în cel mai important loc din fabrica-imaginarium: biblioteca!

Artizanul Primrose împinse uşa şi aceasta se dădu de perete.

Dinăuntru îi învălui lumina caldă a cărţilor în ferecături de culoarea chihlimbarului, aşezate pe rafturi din lemn brumăriu, care se întindeau pe toţi pereţii camerei, de sus până jos. Pe mesele din centru erau aşezate globuri pământeşti uriaşe, iluminate din interior de lămpi haos. La una dintre

ele, aproape de ei, se afla un urs maroniu, uriaş. Era atât de mare, încât Prue îşi simţi muşchii încordându-i-se involuntar. În momentul în care îi văzu, se ridică brusc, ceea ce făcu biroul să se încline cu un scârţâit zgomotos.

— Vizitatori noi! exclamă el, puţin cam prea entuziasmat.

Se grăbi să vină spre ei, dărâmând din greşeală un maldăr de cărţi.

— Hopa! murmură, văzându-şi mai departe de drum.

Era mult mai înalt decât ei şi ar fi fost cu adevărat terifiant, dacă nu ar fi avut la gât un papion roşu ţipător, cu buline de un galben aprins, şi un zâmbet uriaş pe chip.

— Ucenice Haywood şi Young, acesta este bibliotecarul nostru, Phineas. Ucenicule Luna-Zăpezii, tu îl cunoşti deja pe Phineas, desigur.

Edwin dădu din cap şi zâmbi.

Phineas declară:

— N-am mai întâlnit niciodată o personisoartă atât de pasionată de lectură! Pe când era tehnician, venea aici în fiecare pauză. Învăţa tot timpul!

— Într-adevăr! Aici am observat pentru prima oară care îți sunt interesele și la ce ești talentat! adăugă Artizanul Primrose.

— Veți vedea că multor personisoarte le place să vină aici ori de câte ori au ocazia. Biblioteca este deschisă tuturor. Chiar și cei care lucrează în Medlock se întorc aici din când în când. Phineas își coborî vocea: Biblioteca Municipală din Medlock nu este cel mai prietenos loc pentru ei. Să nu mă înțelegeți greșit, bibliotecarii de acolo sunt minunați, printre ei sunt și unii aflați la existența secundă. Eu colaborez îndeaproape cu Milly, o personisoartă dihor încântătoare, la organizarea unui nou stoc de ficțiune. Phineas își coborî și mai mult vocea, până la șoaptă, încât fură nevoiți cu toții să se aplece ca să îl poată auzi: Sunt cei de la AES. Au făcut din loc o țintă pentru propaganda lor.

Prue își aminti de afișul pe care îl văzuse în ziua în care ajunsese în Medlock.

— În fine! spuse Phineas, iar vocea lui răsună brusc atât de tare, încât tresăriră cu toții. Puteți să veniți oricând să îmi cereți orice aveți nevoie pentru studii. Dacă nu vă descurcați să găsiți singuri ceea

ce căutaţi, puteţi să mă întrebaţi. Localizez orice carte într-o clipă!

Phineas îşi flutură laba, reuşind să dărâme astfel încă un morman de cărţi.

— Hopa! Haideţi, intraţi! Nu mai staţi în uşă!

— Te superi dacă le fac un mic tur întâi şi apoi îi las să îşi aleagă nişte cărţi? întrebă Artizanul Primrose.

— Bineînţeles că nu! Te rog! Poate că ar fi bine să începeţi cu partea de istorie – este preferata mea – şi apoi să treceţi la mecanică, artă şi design. Ah, ce bucurii vă aşteaptă! Puteţi să împrumutaţi atâtea cărţi câte puteţi duce. Însă, cărţile cu ştampila Ghildei pe cotor nu aveţi voie să le citiţi decât la sală. Astfel protejăm secretele pe care le ascund.

Phineas făcu cu ochiul.

— Îţi mulţumesc, Phineas! spuse Artizanul Primrose şi îi conduse pe ucenici mai departe, în interiorul sălii. Aceasta este secţiunea de istorie. Aici veţi găsi totul, de la vremurile antice până la revoluţia mecanică. Este foarte important să înţelegem punctul în care ne aflăm, în timp şi spaţiu. Există un raft întreg dedicat istoriei teoriilor

ante-personisoarte despre fantome. Nişte cărţi absolut fascinante!

Prue îşi propuse să cerceteze bine acea secţiune.

— Aici avem o parte dedicată artei şi design-ului, unde veţi găsi atât ghiduri practice, cât şi estetice. Secţiunea de acolo este a matematicii! Din câte am auzit, aceasta va fi preferata ta, Agapantha. Deasupra avem mecanica. Secţiunea aceea este dedicată diferitelor aspecte ale muşchilor sintetici şi ale mecanismelor interne. Cred că avem o sută nouăzeci şi una de cărţi doar despre mecanismele interne.

— O sută nouăzeci şi două!

Phineas alunecă deasupra lor pe o scară mobilă şi vârî în raft o carte nouă.

— Iar vizavi avem selecţia noastră de ficţiune, un loc în care te poţi pierde. Literalmente. Aproape nici nu mai avem loc pentru alte titluri. A trebuit să îi cer voie Maestrei Woolstenbury să ne extindem în vechiul spaţiu de depozitare. Însă mai durează până va fi gata. Dacă, atunci când căutaţi un volum anume, nu îl găsiţi la raft, întrebaţi-mă! S-ar putea să îl am depozitat prin vreo cutie, pe undeva.

Şi, cu aceste cuvinte, Phineas îşi luă avânt şi alunecă cu scara în cealaltă parte a sălii, făcându-le din labă în semn de la revedere.

Artizanul Primrose bătu din palme.

— Cred că cel mai bun mod prin care poţi învăţa este să explorezi. Găsiţi-vă singuri lucrurile care vă interesează şi alocaţi-vă ceva timp prilejului de a descoperi. Şi eu am ceva de cercetat, aşa că, dacă nu găsiţi ceva anume, puteţi să veniţi la mine sau la Phineas.

Ucenicii începură să se plimbe prin sală. Prue merse direct la secţiunea de mecanică. Îi atrase atenţia o carte intitulată *Tehnologii timpurii ale personisoartelor* de Grenvil Ashby. O răsfoi. Era absolut fascinant să vezi cât de simplu erau construite primele fantome mecanice şi cât de mult evoluaseră în optsprezece ani. Dar asta nu o ajuta prea mult să îşi împlinească planul de a-l aduce înapoi pe Francis. Trebuia să afle o cale prin care să îl găsească şi apoi să se asigure că, odată ce va reveni, îi vor reveni şi amintirile.

Cercetă mai departe rafturile şi dădu de o subsecţie intitulată: *Arta atragerii*, ceea ce suna promiţător. Acolo se afla o carte cu titlul: *Cum*

a reuşit Hannah Woolstenbury să sfâşie vălul spre lumea cealaltă. Prue se gândi că era un punct bun de pornire. În timp ce cobora pe scară mai luă un volum, *Construirea mecanimalelor: un studiu al principiilor de bază.* Nu voia ca adevăratele ei interese de la Ghildă să transpară.

Deodată, privirea îi fu atrasă de nişte cărţi cu aspect antic. Îşi trecu uşor degetele peste cotoarele lor de mătase veche. Semănau cu cărţile cu zâne pe care mama ei le avea acasă, la fermă. În după-amiezile în care erau liberi, ea şi Francis mergeau să citească din ele sub stejarul familiei Haywood. Amintirea acelor zile îi săgetă inima. Trase una dintre cărţi din raft: *Vrabia cu grai omenesc şi alte basme.* Era aceeaşi carte pe care o aveau şi ei acasă. Lui Francis îi plăcuse foarte mult vrabia cu grai omenesc.

— Francis! se auzi o voce şoptită.

Prue tresări, căutându-l din priviri pe fratele ei.

— Frances! Vino să stai cu noi! o chemă Edwin.

— Ah, da, scuze! se bâlbâi.

Îşi simţea inima grea. Luă cărţile şi se îndreptă spre masa la care se aflau Edwin şi Agapantha.

— Parcă uitaseşi cine eşti pentru o clipă! râse Edwin.

— Eh, da! Scuze...

Lui Prue i se aprinseră obrajii.

Edwin citea ceva despre artă, iar Agapantha avea o carte intitulată: *Principiile matematice ale scânteii neîmblânzite*. Pe măsură ce citea, Prue ar fi vrut să își ia mai multe notițe, însă se gândea că ar fi atras prea mult atenția, așa că se hotărî să își treacă doar numerele paginilor și își propuse să revină asupra lor. Trebuia să își facă un carnețel aparte, în care să noteze toate informațiile care îi puteau folosi în misiunea ei de a-l regăsi pe Francis.

În scurt timp li se alătură și Artizanul Primrose, care aduse o carte masivă, cu titlul: *Puterea variabilă a ciclurilor lunare*.

— M-am gândit să îmi reîmprospătez cunoștințele despre luna sângerie. A, văd că te-ai apucat să citești despre procesul de atragere, Frances! Ai intrat direct în pâine!

Se auzi o bufnitură și își îndreptară cu toții privirile spre celălalt capăt al bibliotecii, unde Phineas tocmai ce dărâmase încă un maldăr de cărți.

— Scuze! În mintea mea e mult mai mic! zise el, arătându-și dosul.

Artizanul Primrose șopti:

— Poate vă gândiţi că a fost o alegere ciudată pentru un post de bibliotecar. Noi sperasem să obţinem un gardian, însă Phineas s-a dovedit a fi genul care iubeşte pacea şi cărţile, aşa că a luat biblioteca sub aripa lui protectoare.

— Artizanii nu l-ar putea muta într-un trup nou? Poate ceva mai puţin... masiv? întrebă Prue.

— Ai pus o întrebare foarte bună, Frances. Însă transferul spiritelor este interzis conform regulamentului Ghildei şi al Cancelariei Suverane. Au fost făcute astfel de experimente în trecut, însă Ghilda a ajuns să îşi dea seama destul de repede că este mult prea riscant. Atragerea unei fantome este oricum un proces dificil în sine. Dacă am încerca să mutăm cuorţitul într-un alt corp ar exista riscul ca semnalul scânteii neîmblânzite să fie pierdut.

— Ah, înţeleg.

— Bineînţeles, atunci când reuşim să realizăm o împerechere perfectă este extraordinar. De ani de zile experimentăm cu diferite forme. Uneori avem o pereche perfectă, alteori una mai puţin reuşită.

— Majoritatea personisoartelor sunt mulţumite de noile lor trupuri? întrebă Prue.

— În mare parte, da. Conform principiului biomorfic, de obicei se creează o conexiune, însă conştiinţa noastră de sine este atât de fragilă, încât îşi are rădăcinile în corporalitate. Poate că Edwin ar vrea să ne ofere câteva detalii privind acest lucru, din perspectiva unei personisoarte.

Edwin ridică din umeri.

— Presupun că eu am avut noroc că am revenit ca tehnician hermină. Am labele şi degetele mobile şi îmi place să desenez şi să lucrez cu maşinării. Aşa că îmi pare o împerechere fericită. Însă, sunt cine sunt. Nu ştiu cum e să fii altfel. Dar dacă stai să te gândeşti mai bine, nu este la fel şi pentru cei aflaţi la existenţa primă? Nici oamenii, nici personisoartele nu îşi pot alege trupul în care să se nască.

Artizanul Primrose aprobă.

— Ai dreptate, Edwin. O observaţie foarte pertinentă. Contează ce faci cu ceea ce ţi s-a dat. Important este cum foloseşti timpul pe care îl ai la dispoziţie, fie că este vorba de existenţa primă sau de cea secundă.

— Chiar nu există nicio cale prin care am putea afla cine a fost Edwin înainte?

Artizanul Primrose îşi scutură capul.

— Mi-e teamă că nu.

Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi Edwin, Agapantha şi Artizanul Primrose se întoarseră la cărţile lor.

Prue nu avea însă astâmpăr. După o vreme, spuse:

— Există vreo cale prin care s-ar putea realiza perechi adecvate, identificând iniţial spiritul potrivit? O cale prin care lucrurile să nu mai fie făcute astfel, la întâmplare.

Artizanul Primrose îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Mi-e teamă că nu, însă experienţa atâtor ani de zile ne ajută să identificăm anumite semne. De exemplu, ştim că spiritele atrase la fabrica-imaginarium aparţin unei anumite zone geografice pentru că presupunem că vocile şi limba pe care acestea o vorbesc îşi au originea în existenţa primă. De câteva ori am reuşit să atragem spirite care puteau vorbi două limbi, ceea ce înseamnă că deşi locuiseră în această zonă, se trăgeau dintr-altă parte.

— Ştiţi cât de extinsă este raza geografică?

Prue îşi ţinea degetele încrucişate sub masă.

Artizanul Primrose o privi puţin încruntat, ceea ce o făcu să se gândească la cât de impulsivă fusese.

— Estimăm undeva la două sute de mile.

Prue abia îşi putea stăpâni zâmbetul. Asta însemna că exista clar şansa de a atrage spiritul lui Francis la Ghildă.

Artizanul Primrose îşi coborî privirea la ceasul lui de buzunar.

— Oh, a venit vremea să plec. Voi trei rămâneţi aici ca să terminaţi ce aveţi de citit. Cereţi-i ajutorul lui Phineas, în cazul în care aveţi nevoie. Ne revedem curând.

Agapantha începu brusc să scrie repede în carneţelul ei.

— Ce faci? o întrebă Prue după o vreme.

— Calcule! Populaţia actuală din Medlock şi din împrejurimi, plus populaţia istorică a oraşului. Cuvintele Artizanului Primrose m-au făcut să mă gândesc procentual care este şansa unei existenţe secunde. Această ecuaţie ar trebui să ne ofere răspunsul. Nu este precisă, desigur, pentru că nu avem date exacte, însă ar trebui să ne ofere o idee generală.

Prue nu era prea convinsă că vrea să știe. Edwin aruncă și el o privire asupra calculelor Agapanthei.

— Să țineți cont că este vorba doar de aproximări, însă aș zice că P, care înseamnă probabilitate, este egal cu aproximativ 1 la 859 746.

— Oh, probabilitatea este deci foarte scăzută.

Prue se simțea dezumflată.

Agapantha se gândi pentru câteva clipe la asta.

— Așa este, dar care sunt șansele să te naști într-o existență primă?

— Zero probabil! zise Edwin.

— Ar putea exista și alți factori de care nu am ținut cont atunci când am făcut calculele. De exemplu, citeam că, având în vedere dialectele și stadiul modern al limbii, unii cred că este mai ușor să atragi spiritul cuiva care și-a încheiat recent existența primă.

Asta o făcu pe Prue să prindă din nou curaj.

Edwin aprobă gânditor.

— Și poate că, dacă un spirit își dorește foarte mult să se reîntoarcă, șansele cresc de asemenea.

Prue își aminti de o drumeție pe care o făcuse cu Francis la râul de lângă Owlcot Nord. Își construiseră un leagăn din sfoară ca să treacă apa.

Francis îşi luase primul avânt, ajungând cu bine pe celălalt mal. O strigase apoi să i se alăture.

— Nu voi reuşi! strigase ea.

— Ba da! Dacă îţi doreşti cu adevărat!

— Voi cădea.

Francis îşi încrucişase mâinile la piept:

— Atunci întoarce-te acasă, eu voi rămâne aici şi voi mânca de unul singur toată tarta cu mere de la tata.

Francis scosese tarta din ghiozdan cu un zâmbet pe buze şi o dusese la gură.

— N-ai îndrăzni! strigase Prue.

— Ba am îndrăznit şi acum sunt aici, de cealaltă parte a râului. Tu eşti cea care nu îndrăzneşte!

Îl bufnise râsul, iar Prue se încruntase îndârjită.

— Dar şansele mele de a ajunge pe mal sunt mult mai mici decât cele de a cădea în apă. Dacă rămân aici am sută la sută şanse de a rămâne uscată!

Se aşezase pe o movilă.

— Of, haide, Prue! Şansele cresc atunci când ai încredere! Trebuie doar să crezi!

Se ridicase, închisese ochii pentru o clipă, apoi alergase cu toată puterea şi apucase de funie. Pentru o clipă simţise că zboară.

— Dă-i drumul! strigase Francis şi ea dăduse drumul funiei, prăvălindu-se peste fratele ei, pe celălalt mal. Îl izbise destul de puternic, iar tarta cu mere zburase cât colo, în iarbă.

— Eşti bine, Frances? o întrebă Edwin. Parcă te pierduseşi cu gândul undeva, departe.

Prue zise repede:

— Ăăă, da! Mă gândeam la cursa pentru lup. Haide! Să ne întoarcem la reşedinţă şi să schiţăm câteva planuri, înainte să vină Cora.

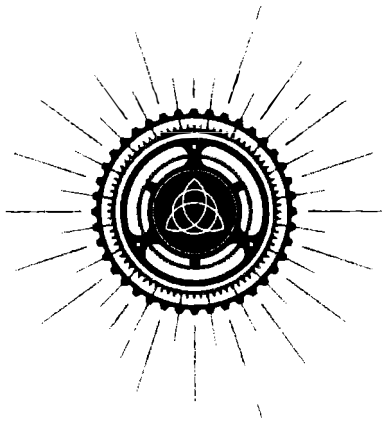

Capitolul 13

LUELLA

Aşezaţi în salon, Prue şi Edwin folosiră carnetul pentru schiţe al acestuia pentru a trasa un plan pentru cursa lor. Prue îi dădea instrucţiuni lui Edwin în legătură cu modelul. La un moment dat, Agapantha tuşi discret şi îi întrebă dacă poate să sugereze câteva modificări pentru contrabalansare şi pentru lungimea sforilor.

— E genial, Ag! Da, cred că aşa va funcţiona mai bine! zise Prue, impresionată.

Fură de acord că cea mai liniştită zi la Ghildă era duminica, când le-ar fi mai uşor să se strecoare şi să facă rost de echipamentul necesar pentru construirea capcanei.

După ce terminară de plănuit, Prue puse desenul în geantă şi merseră să ia ceaiul în sala de mese. Apoi, Agapantha şi Edwin urcară în camerele lor, iar Prue merse să o caute pe Liddy ca să ceară un plic şi nişte hârtie. Voia să le scrie părinţilor ei! Liddy o instrui cum să procedeze:

— După ce termini de scris, poţi să mergi în turnul mesageriei de la fabrica-imaginarium. Una dintre personisoarte îţi va expedia scrisoarea. Este cel mai rapid mod de a coresponda în zilele noastre. Să mergi însoţită dacă ieşi după apus.

Salonul era ocupat de un grup de ucenici mai mari, aşa că Prue urcă în camera ei pentru a-şi scrie scrisoarea. Agapantha stătea pe cel mai mic pat din cameră, iar pe patul mare de lângă fereastră se aşezase Cora Duval.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă Prue.

— E şi camera mea! râse Cora.

— Dar acela este patul Agapanthei! zise Prue aprinsă.

— Nu scria numele ei pe el.

Agapantha se apropie de Prue.

— Nu mă deranjează!

— Vezi? Nu o deranjează!

— Dar pe mine mă deranjează. Aşa, din principiu!

— Vrei să mă mut, Agapantha?

Cora avea ochii mari şi un zâmbet zaharisit pe buze.

Agapantha îşi scutură capul.

Prue pufăi şi se duse la birou. Încercă să uite de tot şi să se concentreze asupra scrisorii. Ezită câteva clipe, apoi se hotărî să descrie călătoria cu gigantrenul, oraşul şi chiar şi magazinul Deakins Entire. Apoi se opri. Mai avea multe de povestit, însă regulamentul privind confidenţialitatea îi interzicea să facă asta. I se păru dintr-o dată că distanţa dintre ea şi părinţii ei creşte şi mai mult, şi de data aceasta era vorba despre o distanţă pe care nu o putea niciodată străbate. Oftă şi încheie: *Cu regret, Prue. P.S. Vă rog să îmi adresaţi toate plicurile cu titlul oficial: Ucenica Haywood. Aşa spun regulile de la Ghildă.*

După ce termină de scris, se întoarse spre Agapantha şi zise:

— Ai vrea să mă însoţeşti, te rog, până la turnul mesageriei? Liddy mi-a spus că ar trebui să ieşim doar însoţiţi după lăsarea întunericului.

Ochii Agapanthei alunecară spre fereastră.

— E cam târziu...

— Haide, în curând răsar stelele! Te rog?

Agapantha dădu din cap. Prue se simți puțin vinovată pentru că știa că Agapantha era prea bună ca să spună nu. Era însă și o ocazie bună pentru a se cunoaște mai bine.

— Să nu stați prea mult. Trebuie să mă odihnesc bine. Maestrul Sollentude zice că Larkin este cel mai strălucit tânăr ucenic pe care l-a avut vreodată Ghilda, iar eu am de gând să îi fur titlul.

Prue rezistă tentației de a-și da ochii peste cap.

— Nu vom sta mult.

Coborâră pe scări și merseră la pneumerator.

— Oare cum trebuia să fie poziționată maneta pentru a chema vagonul? întrebă Prue.

— În sus, cred. Dar asta înseamnă că e deja aici, pentru că maneta este ridicată.

— Ah, așa este, desigur!

Prue deschise ușa și intrară în vagon.

Agapantha aruncă o privire interiorului curbat din metal.

— Este puțin stresant că trebuie să facem asta de unele singure, nu-i așa?

— Mânerul argintiu închide ușa. Haide, Ag, stai jos!

Agapantha luă loc lângă Prue.

— Și acum...

Înainte să apuce să termine ce avea de spus, vagonul țâșni cu viteză.

În scurt timp, Prue și Agapantha se treziră în stație. Era o seară târzie. Fabrica-imaginarium și pădurea se scăldau într-o lumină gri-perlată. Turnul mesageriei se ridica singuratic în partea dreaptă și era aproape la fel de înalt precum clădirea centrală. Semăna cu un far uriaș construit din cărămidă, ale cărui singure ferestre se aflau tocmai în vârf. Se abătură de la potecă și o luară direct prin iarba umedă de roua serii.

Prue băgă de seamă că Agapantha se uita destul de agitată spre locul în care fusese găsită moartă personisoarta cu o zi în urmă. Și pe Prue o trecură fiorii. Ca să mai schimbe atmosfera, zise:

— Biblioteca este chiar impresionantă, nu-i așa? Nu am mai văzut niciodată atât de multe cărți la un loc!

Agapantha dădu din cap.

— Secţia dedicată matematicii este grozavă. Şi îmi place foarte mult de Phineas.

— Şi mie. Pare să îi placă cu adevărat meseria pe care o are! Mă întreb dacă o fi fost bibliotecar şi în existenţa primă!

— Pariu că a fost!

Prue se uită în stânga şi în dreapta, ca să se asigure că nu sunt personisoarte prin zonă, şi îşi coborî vocea:

— Trebuie să recunosc însă, Hala Personisoartelor Pierdute mi s-a părut puţin morbidă.

— Presupun că ai dreptate. Însă este bine să nu fie uitate, nu crezi?

— Ba da, dar ce vor face în timp? Vor umple toată fabrica-imaginarium cu portrete şi carcase de personisoarte?

— Poate că vor construi o aripă nouă! zâmbi Agapantha.

Se aşternu liniştea pentru o bucată de vreme. Prue se gândea încă la ceea ce făcuse Cora.

— Şi chiar nu te deranjează, ştii tu, că ţi-a luat patul?

Agapantha ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să te întrebe întâi!

— Sincer, e în ordine.

Prue se opri din mers şi se întoarse spre ea.

— Să ştii că nu este în ordine! Cine se crede?!

— Pentru ea contează mai mult decât pentru mine! zise Agapantha şi continuă să meargă.

La baza turnului, o uşă veche deschidea drumul către o scară de metal în spirală care urca până în vârf. Urcară şi ele pe ea, rotindu-se iar şi iar, până când Agapantha declară că se simte ameţită. În cele din urmă ajunseră în vârf, unde se deschidea o cameră cu ferestre arcuite, cu un tavan înalt şi ascuţit. Încăperea era garnisită cu canapele pufoase şi mese acoperite de ziare şi cărţi.

Mai multe personisoarte se relaxau înăuntru: un corb mare citea pe un fotoliu, o bufniţă turcoaz cu ochi roz conversa pe pervaz cu o molie de culoarea smaraldului, lungă cât braţul lui Prue, iar din tavan atârna un liliac uriaş, care îşi deschise ochii în faţa lor:

— Vă putem ajuta cu ceva?

Prue tuşi.

— Bună! Am o scrisoare.

— Ei bine, atunci ai venit în locul potrivit.

Vorbise o pasăre exotică, cu trei seturi de aripi, de culoarea bronzului.

— Eu sunt Thackery, personisoartă pasăre-fulger, cea mai rapidă din turn.

— Cea mai rapidă? Cea mai... *ceva*, cu siguranţă! zise corbul verde, ridicându-şi ochii din carte.

— Cea mai modestă? opină liliacul.

Bufniţa şi molia râseră, iar Thackery îşi ridică uşor pliscul.

— Îmi pare bine să te cunosc, Thackery! Eu sunt Frances, iar ea este Agapantha. Am însă nevoie de cineva care să poată trimite scrisoarea în afara oraşului Medlock.

Prue observă o porumbiţă care se odihnea pe marginea unei canapele de catifea albastră.

— Tu eşti liberă?

Se lăsă tăcerea. După câteva momente, porumbiţa se uită la celelalte păsări şi zise:

— Ei bine, nu îi răspunde nimeni fetei?

Thackery îşi întinse cele trei seturi de aripi şi le scutură puţin.

— Mie mi se pare că se uită la tine, Lu.

— La mine? Eu nu am mai primit o sarcină de nici nu mai ştiu când. De obicei sunt aleşi ceilalţi.

— Îmi pare rău! zise Prue.

— Nu ai de ce, m-am obişnuit deja! Ştiu că nu sunt foarte rapidă, însă asta pentru că sunt una dintre primii mesageri. Artizanii creau animale obişnuite, bazându-se pe experienţă. La început, un porumbel voiajor părea alegerea perfectă.

Porumbiţa îşi coborî vocea.

— Mesajele urgente părăsesc foarte rar oraşul. Astfel, se pare că, în ultimul timp, cu cât eşti mai exotic, cu atât este mai bine.

— Care este numele tău adevărat? întrebă Agapantha.

— Luella! Dar nu trebuie să vă deranjaţi să îl reţineţi. Cuorţitul meu a rezistat deja mult timp, aşa că se va stinge probabil foarte curând şi eu nu voi mai fi decât încă una dintre picturile atârnate în Hala Personisoartelor Pierdute.

Porumbiţa îşi scutură uşor capul şi oftă.

Prue se gândi la toate maşinăriile de la fermă reciclate pentru a le folosi părţile componente.

— De fapt, eu cred că vei fi perfectă pentru această misiune.

Prue rulă scrisoarea şi o legă cu grijă în jurul gâtului Luellei, apoi îi dădu detalii privind poziţia fermei.

După ce îşi luă zborul din turn, Prue strigă în urma ei:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor!

Prue şi Agapantha o priviră zburând în noapte.

— Haide, Ag! Am face bine să ne întoarcem, înainte ca a noastră colegă să se decidă că vrea să-mi ia şi mie patul!

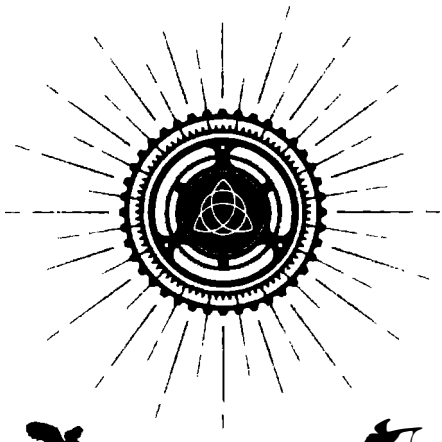

Capitolul 14

AWEN

Pentru că vizitele în afara oraşului erau permise doar o singură dată pe ciclu lunar, cei trei ucenici se hotărâră ca în timpul liber să facă o plimbare prin Medlock. Artizanul Primrose trimisese pasărea-fulger cu câte un plic pentru Prue şi pentru Edwin, fiecare dintre ele conţinând un florin. Prue nu se gândise până atunci că ar putea fi plătită pentru serviciul ei ca ucenică.

Cei trei păşiră împreună pe strada Sovereign.

— Ce ziceţi? Să mergem la Medlock Fudge & Co? Cred că este aproape de Deakins! zise Prue entuziasmată.

— Sună grozav pentru voi două, însă cum eu nu mănânc, va trebui să găsesc o altă întrebuinţare pentru florinul meu! obsevă Edwin, ridicând din sprâncene.

— Ai dreptate, scuze, Edwin!

— Rechizite? sugeră Agapantha.

— Hmm, primesc tot ce îmi trebuie de la Ghildă. Aş vrea ceva diferit, ceva special.

— Hai să o luăm spre Smithy Door şi să vedem ce găsim pe drum! propuse Prue.

O luară prin piaţa centrală, care forfotea de lume, şi apoi cotiră pe Burlington Vest. Prue era încă uimită de cât de ferchezuiţi erau orăşenii în hainele lor de catifea cu nasturi strălucitori, croite perfect.

Edwin se opri în faţa unui magazin care se numea Pălăriile Denton din Medlock – furnizori ai Cancelariei Suverane. Avea ferestre de un verde întunecat, în spatele cărora se vedea o maşinărie care scotea tot felul de sunete. Era pusă şi o plăcuţă pe care scria: *Creată pentru a vă identifica stilul şi măsura în doar câteva minute.* Priviră cum i se rotesc zimţii, cum pufnesc pistoanele, cum se mişcă curelele, pentru ca la sfârşit să apară o pălărie de paie perfectă pentru un luntraş.

Edwin zâmbi.

— Aşteptaţi aici!

După câteva minute ieşi din magazin cu o sacoşă din care scoase o bască maro din lână. Şi-o aşeză pe cap şi făcu puţin parada modei pentru fete.

— Ce ziceţi?

— E dichisită! remarcă Prue.

Agapantha îi zâmbi.

— Ţi se potriveşte!

Îşi scoase basca în faţa lor şi apoi râseră cu toţii.

— Sunteţi sigure că nu vreţi să vă cheltuiţi florinul pe o pălărie elegantă? întrebă el, înainte de a o pune la loc în sacoşă.

Prue scutură repede din cap.

— Pentru mine dulciurile sunt prioritare, Ed!

Merseră mai departe pe Pickwick, înspre Medlock Fudge & Co. Străzile erau pline de oameni ieşiţi la plimbare.în weekend.

— Nu cumva acela este Finblewick? zise Agapantha.

Prăvălierul trecu în grabă pe lângă ele, ignorându-le.

— Ne bucurăm să vă revedem! strigă Prue după el.

— S-a purtat de parcă nu ne-ar fi văzut niciodată în viaţa lui.

Prue îl privi dispărând în mulţime.

— Mi se pare mie sau arăta de parcă ar fi pus ceva la cale?

Edwin îi aruncă o privire lui Prue.

— Cred că e doar faţa lui. Vreau să zic că are o moacă puţin suspectă.

— Nu înţeleg de ce l-au proiectat aşa! comentă Agapantha.

Prue ridică din umeri.

— Probabil este un model mai vechi, de pe când încă învăţau cum să lucreze.

În cele din urmă ajunseră la Medlock Fudge & Co. Rămaseră cu gurile căscate în faţa borcanelor strălucitoare pline cu bomboane, marţipan, jeleuri, bezele, lemn dulce, nucă de cocos, caramele, drajeuri, ciocolate şi cel puţin douăzeci de sortimente de fudge – de zece ori mai multe opţiuni decât aveau la magazinul lui Peck din Owlcot Nord.

Se pregăteau să intre, când, dinăuntru se auzi o voce:

— Cora, ai să faci aşa cum ţi se spune.

Prue, Agapantha și Edwin se uitară unii la alții, surprinși.

Curând, Cora ieși pe ușă.

— Ah, voi! zise ea, pe un ton plictisit.

Fata era urmată de un bărbat și de o femeie care aveau sprâncenele la fel de dese și de negre ca ea și Larkin. Erau îmbrăcați impecabil, în costume frumos croite dintr-o combinație luxuriantă de mătase și stofă.

— Cora, nu ai de gând să ne prezinți? întrebă doamna Duval.

— Și ei sunt ucenici la Ghildă! zise Larkin.

— Cora, te rog să fii politicoasă! adăugă doamna Duval.

— Agapantha Young! începu Cora.

Doamna Duval își ridică bărbia.

— Familia Young din Medlock?

Agapantha confirmă din cap. Doamna și domnul Duval îi strânseră pe rând mâna.

— Sunt plecați în Gawthorpe, nu-i așa? întrebă doamna Duval.

— Da.

— Te rog să le transmiţi părinţilor tăi că ne-ar face plăcere să ne viziteze când se vor întoarce în oraş.

Domnul şi doamna Duval se întoarseră apoi spre Prue.

— Ea este Frances Haywood. Este de la ţară, de la o fermă îndepărtată, de pe lângă Ollet Vest, parcă?

— Owlcot Nord! o corectă Prue.

— O ţărancă? întrebă doamna Duval, privind-o pe Cora uluită.

— Cât de... interesant! adăugă domnul Duval.

Niciunul nu întinse mâna ca să o salute.

— Şi Edwin este ucenic! completă Prue, bătăioasă.

— Ah!

Doamna Duval îşi coborî privirea şi, pentru prima oară, îl observă pe Edwin. Domnul Duval îi aruncă o privire soţiei sale şi nu scoase un cuvânt.

— Ei bine, ne-a făcut plăcere să vă cunoaştem!

Doamna Duval adoptase un ton vesel, de complezenţă, însă Prue putea simţi veninul care curgea în spatele cuvintelor.

— Cora, ai putea să o inviţi pe Agapantha să ne viziteze cât părinţii ei sunt plecaţi din oraş.

Agapantha își coborî privirea în pământ.

— Să nu uiți să le trimiți cele mai calde salutări părinților tăi, domnișoară Young. Să mergem, Cora!

Familia Duval își văzu de drum, dar Prue îl auzi pe domnul Duval mormăind ceva despre standardele din ce în ce mai joase.

— *Să mergem, Cora*! îi imită Prue.

În timp ce îi privea îndepărtându-se în josul străzii, Prue observă cum doamna Duval pocnește din degete la o mică personisoartă arici, care stătea în fața magazinului de încălțăminte Fantasticul Fortesque. Doamna Duval arătă spre ghetele Corei și ariciul se grăbi să le curețe și să le dea luciu.

— Nici măcar nu i-a adresat un cuvânt. Mă îndoiesc că a spus *te rog*.

Își scutură capul dezamăgită.

— Haideți să intrăm și să ne luăm niște fudge!

*

Pe seară, Agapanthei și lui Edwin le veni rândul să ajute la bucătărie. Prue profită de ocazie ca să ia pneumeratorul până la fabrica-imaginarium, pentru că voia să conspecteze paginile pe care și le însemnase în bibliotecă. În plus, îi sosise o nouă scrisoare și ar fi vrut să o citească singură.

Spre marea ei uşurare, atunci când Lavender i-o înmână, văzu că era adresată „Ucenicei Haywood". Începu să o citească în pneumerator. Părinţii ei erau încă supăraţi pe ea, însă scrisoarea aceasta avea un ton mai puţin agresiv decât cea de dinainte. De data aceasta vorbeau mai mult despre ce se mai întâmplase la fermă. Poate că începeau să se obişnuiască cu ideea că acum era ucenică la Ghildă. Şi de această dată însă, scrisul era al tatălui ei, nu al mamei.

Fabrica-imaginarium era mult mai liniştită în weekend. Întâlni doar câţiva artizani şi câteva personisoarte şi un singur ucenic. În faţa bibliotecii, Prue ciocăni la uşă.

— Buunăă! se auzi vocea veselă a lui Phineas.

Prue deschise uşa şi păşi înăuntru.

Bibliotecarul se afla în capătul sălii, aşezat turceşte printre munţi de cărţi. Îşi ridică privirea.

— A, Ucenica Haywood, nu-i aşa?

— Sper că nu vă deranjează că am venit în weekend. Aş vrea să studiez puţin.

— Chiar deloc! Te admir pentru cât eşti de dedicată! Te rog să scuzi dezordinea! M-am hotărât

să reorganizez secţiunea de istorie antică. Cauţi ceva anume?

Prue era entuziasmată şi nerăbdătoare. Era prima oară când avea ocazia să cerceteze de una singură.

— Aş vrea să aflu mai multe despre procesul de atragere şi despre scânteia neîmblânzită.

Phineas se ridică greoi.

— Atragerea este o materie vastă şi greoaie. Poate ţi-ar fi utilă *O introducere în atragere* de E.B. Sollentude, sau *Ghidul frecvenţei scânteilor neîmblânzite* de Maestra Tinubu.

— Da, sună bine. Însă m-ar interesa şi unele detalii mai specifice. De exemplu, despre teoriile privind vieţile anterioare ale personisoartelor şi... memorie?

Phineas se scărpină în vârful capului.

— Aş vrea, pe cât posibil, să încerc să înţeleg toate aspectele procesului.

— Este un plan bun, însă nu cred că îmi vine ceva în minte legat de memorie... Ah! Nu îmi amintesc de cărţi despre memorie! Te-ai prins?

Prue îi zâmbi şi Phineas se îndreptă în paşi de dans spre un raft de unde scoase mai multe cărţi.

— Acestea sunt volumele despre care ţi-am spus, iar acesta este scris chiar de Maestra Hannah Woolstenbury. S-ar putea să te intereseze! Însă, din păcate, nu le poţi împrumuta. Va trebui să le citeşti aici.

— Mulţumesc!

Prue se aşeză la o masă şi deschise *Primele atrageri: încercări şi necazuri* de Hannah Woolstenbury. Sări peste introducere şi merse direct la diagramele care prezentau echipamentul. Majoritatea erau dedicate unui instrument numit osciloscop spectral. Era o lectură fascinantă şi o încânta să urmărească toate calculele, însă de la un punct deveniră atât de complexe, încât începu să îşi dorească să o fi avut pe Agapantha alături, ca să o ajute.

Deodată, uşa se deschise şi Prue îşi ridică nasul din carte. Era Artizanul Primrose.

— Frances, mă bucur să văd că studiezi chiar şi în weekend! Este o idee foarte bună având în vedere toată munca ce trebuie depusă în perioada următoare.

— Nu voiam să pierd timpul!

Prue speră că fața nu îi trăda minciuna cusută cu ață albă. Poate că devenea din ce în ce mai bună la a ascunde adevărul.

— Drept să-ți spun, și mie îmi place să studiez în weekend!

— Ați citit probabil deja toate cărțile din această secțiune! strigă Phineas din spatele unui maldăr de cărți pe care le sorta. Din fericire, tocmai ce am primit o comandă nouă!

Artizanul Primrose se îndreptă spre Prue.

— Ce citești?

Prue îi arătă cartea.

— Acesta este cu siguranță cel mai fascinant aspect al meseriei noastre. Părțile de design și mecanică sunt esențiale, desigur, însă cu adevărat magică este atragerea. Mă bucur să văd că te-ai îndreptat de la început spre partea mai dificilă.

Chiar înainte să plece, Prue zise, cu o voce puțin șovăitoare:

— Domnule, aș vrea să vă adresez o întrebare.

— Da?

— Mă întrebam dacă există vreo cale prin care ar putea fi deblocate amintirile unui spirit.

Artizanul Primrose se încruntă, apoi își trase un scaun și se așeză în fața lui Prue.

— Pierderea memoriei este un rezultat inerent acestui proces. Memoria este un lucru curios. Unii cred că timpul lasă o urmă asupra frecvenței – toate experiențele noastre ar fi înmagazinate în țesătura amprentei pe care o lăsăm asupra Universului.

Își încreți fruntea.

— M-am gândit adesea că, dacă ar exista o cale prin care am putea desprinde o parte anume a semnalului după ce spiritul este readus, atunci am putea...

— Deci dumneavoastră credeți că este cu putință?

— Dacă este, o minte tânără și entuziastă ca a ta va afla calea.

Artizanul Primrose se ridică.

— Te las să studiezi. Phineas mi-a făcut rost de o carte nouă despre Mercia antică, un volum foarte bun. Este o cultură absolut fascinantă! Felul în care înțelegeau viața de apoi în urmă cu sute de ani este din multe puncte de vedere mult superior gândirii noastre. Cel puțin, așa cum era acum optsprezece ani, înainte de înființarea Ghildei Imperiale

Personisoarta. Pentru oamenii din Mercia antică, moartea era doar un intermezzo temporar, un moment de pauză al existenței. Credeau în existența spiritului, erau convinși că există o amprentă spirituală unică a fiecărui individ. Ei îi spuneau *awen*, noi o numim astăzi scânteia neîmblânzită.

— De aceea personisoartele își păstrează personalitățile?

— Da, eu așa cred.

— Oamenii din antichitate aveau fantome mecanice?

— Nu, felul lor de a gândi și tehnologia pe care o aveau la dispoziție erau foarte diferite. Credeau însă că este importantă conservarea trupului, deoarece *awen* se întorcea în fiecare noapte la el pentru a primi o viață nouă. Aceasta era, dacă putem spune așa, alternativa lor la *personisoarte*.

— Ah, iat-o! Știam eu că trebuie să fie și cartea ta împreună cu restul pachetelor sosite! strigă Phineas.

— Mulțumesc, Phineas!

Artizanul Primrose își luă cartea și apoi îi strigă lui Prue:

— Ai grijă să te întorci până la lăsarea întunericului, Frances!

În timp ce își vedea mai departe de cărți, Prue se gândea la pasul important pe care îl făcuse aflând mai multe despre memorie. Era convinsă că toate răspunsurile erau deja conținute în scânteia neîmblânzită. Trebuia doar să ajungă la ele, cu ajutorul unei mașinării pe care avea să o construiască. Prue își dădea acum seama că, dacă voia să facă cu adevărat progrese, trebuia să înceapă să experimenteze cu diferite aparate, așa că avea nevoie de un loc secret în care să poată lucra.

După ce își luă rămas-bun de la Phineas, părăsi biblioteca. Prin tavanul înalt de sticlă se vedeau lucind norii în lumina de coral a apusului. Sălile erau acum goale, iar în aer plutea o tăcere stranie. Pașii lui Prue lăsau în urmă ecouri pe coridor. În dreptul laboratorului de design se auzeau încă voci venind dinăuntru. Erau probabil artizanii care lucrau la Proiectul 100. Trecu în grabă pe lângă sală și merse mai departe, până chiar în capătul holului, unde identificase cu o săptămână în urmă două camere folosite pentru depozitare. Una dintre ele era destul de ordonată și de curată, pe când cealaltă era cam haotică, plină cu rafturi acoperite de praf. Aceasta din urmă era perfectă. Își putea ascunde carnețelul

într-una dintre cutiile aflate acolo şi se putea folosi de instrumentele depozitate. Într-una dintre cutii se aflau mai multe instrumente şi cabluri, iar cealaltă avea părţi componente de la diferite maşinării, marcate cu eticheta „defect".

Prue îşi zise, cu un zâmbet pe buze: „Am să te numesc *Laboratorul memoriei*!" Ştia că nu va fi uşor să se rupă de ceilalţi pentru a veni să lucreze acolo, însă avea de gând să se folosească de orice scuză pentru a reuşi. Aruncă o privire pe fereastră. Se lăsase seara! Trebuia să se întoarcă pentru cină, altfel Lavender şi Liddy s-ar fi îngrijorat. În uşă se mai întoarse o dată ca să privească încăperea şi îi făcu o promisiune lui Francis.

— Mă voi întoarce curând pentru a mă apuca de treabă!

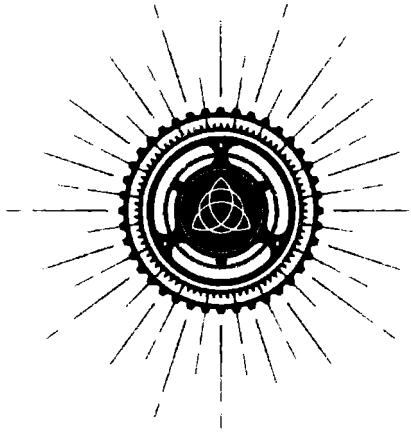

Capitolul 15

CAPCANE, PĂLĂRII, ARIPI ȘI NECAZURI

A doua zi, Prue, Edwin şi Agapantha merseră în pădure pentru a întinde capcana pe care o construiseră. Lumina se cernea în ploaie de aur printre crengile copacilor, în vreme ce cei trei ucenici călcau greoi prin frunzele moarte, intrând şi ieşind din ascunzişuri de umbre. Prue atingea uşor scoarţa copacilor şi le recita în gând numele. Francis o învăţase cum să afle specia unui arbore doar atingându-i scoarţa.

Era destul de evident că Edwin nu e în apele lui. Se uita peste umăr la fiecare pas.

— Mă bucur că cel puţin facem ceva! zise Edwin, sărind peste un trunchi acoperit cu muşchi.

— Este puţin înfricoşător aici! comentă Agapantha.

Fata avea privirea ei de „căprioară în lumina farurilor", pe care Prue i-o văzuse în ziua aceea, la Deakins, când se întâlniseră pentru prima oară. Încercă să o liniştească cu un zâmbet plin de încredere, deşi chiar şi ea trebuia să recunoască faptul că pădurea avea un aer înfricoşător.

— O să fie bine! Suntem împreună! Un lup ar fi mai speriat de noi decât noi de el.

Agapantha dădu încet din cap.

— Nu am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Sunt sigură că, dacă prin aceste păduri mişună vreo creatură, noi o vom prinde.

Mai merseră o bucată de vreme şi dădură de un luminiş foarte potrivit, unde îşi întinseră echipamentul. Prue se căţără într-un copac, printre frunze foşnitoare şi crăci, ca să lege sforile, instruindu-i pe cei de jos unde să fixeze contra-greutăţile. Le luă ceva timp, însă când fură gata, îşi priviră încântaţi lucrarea. Prue le arătă

cum să acopere plasa cu frunze, pentru a ascunde capcana.

În timp ce se întorceau spre staţie, Prue îi zări în depărtare pe Artizanul Primrose şi pe Maestra White, mergând umăr la umăr.

— Sunt cu siguranţă o pereche! zise Prue.

— Adică vrei să spui că sunt parteneri? întrebă Edwin.

— Clar! Îţi poţi da seama după felul în care se privesc! adăugă Agapantha.

— Ce scârbos! comentă Edwin, scoţând limba.

Îi bufni pe toţi râsul, însă, în timp ce se îndreptau spre pneumerator, Prue îi aruncă lui Edwin câteva priviri. Oare personisoartele se îndrăgosteau în existenţa lor secundă? Putea oare dragostea să supravieţuiască trecerii din existenţa primă în cea secundă? Dacă ar fi găsit modalitatea de a debloca memoria, atunci personisoartele şi-ar putea cel puţin aduce aminte de cei dragi.

Când ajunseră la reşedinţă, găsiră focul aprins în salon. Se întinseră toţi trei pe câte o canapea, bucurându-se că aveau, în sfârşit, locul la dispoziţie doar pentru ei. Starea de bine le fu stricată două

ore mai târziu, când Cora şi Larkin se întoarseră din vizita pe care o făcuseră acasă la părinţi. Larkin se duse direct în camera lui, dar Cora băgă capul pe uşa salonaşului şi bufni în râs când îl văzu pe Edwin cu basca lui nouă pe cap.

— Bună încercare, dar faptul că ţi-ai pus o pălărie pe cap nu o să te facă om! îi spuse Cora cu o voce răutăcioasă.

Lui Prue pur şi simplu nu îi venea să îşi creadă urechilor.

— Ce-ai spus?

Drept răspuns, Cora îi râse în faţă, apoi se întoarse către Agapantha:

— Să nu uiţi că trebuie să ne gândim la o zi în care să vii la noi în vizită.

Cora zâmbi forţat şi apoi părăsi camera.

Edwin îşi aruncă basca din cap.

— Nu trebuia să spună asemenea cuvinte! murmură Agapantha.

— Uneori este pur şi simplu îngrozitoare. Trebuie să o ignori, Edwin.

Prue se duse şi îi ridică basca, apoi o aşeză pe canapea, lângă el.

*

Prima lecție de luni era despre cablarea mușchilor și frecvențe, și se ținea în laborator. Maestrul Sollentude era ocupat cu Proiectul 100 așa că, spre disperarea lui Prue, Cora se alătură și ea lecției ținute de Artizanul Primrose.

— Toate semnalele legate de gânduri și de senzații sunt produse de frecvențele cuorțitului. Însă nu este vorba despre o cablare unidirecțională. Senzorii trimit înapoi semnale cuorțitului în flux continuu. Pentru artizani, ca și pentru voi, ucenicii, cele mai importante competențe sunt centrate în jurul conexiunilor interne și al modalității de funcționare a mașinăriei.

Cora se dădu mai aproape de Agapantha. Prue știa că urmărește să și-o ia ca partener de laborator.

— Datorită atenției sporite pe care o acordăm detaliilor, Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock se poziționează în fața altor orașe și chiar în fruntea întregii lumi ca centru pentru invenții.

Prue îi aruncă o privire Corei și observă cum murmură: „țărancă". Prue oftă și își feri privirea.

— Ignor-o! șopti Edwin.

— După ce spiritul este atras în cuorţit, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să stabilim o buclă. Aşa că astăzi vom învăţa cum să facem bucle simple. Mişcarea informaţională vine de la scânteia neîmblânzită. Nu putem însă exersa cu o frecvenţă reală, aşa că, pentru a experimenta, vom folosi simulatori. Misiunea voastră este aceea de a crea cablarea în buclă, între muşchii sintetici şi simulator.

Artizanul Primrose se aplecă şi ridică ceva de pe un raft. Semăna cu aripa unei păsări mici, suspendată de o tijă delicată care fusese montată pe o mică bază.

— Aripile sunt folosite adesea pentru exersarea şi rafinarea competenţelor. Au o simplitate elegantă, însă sunt în acelaşi timp infinit de complexe. Sunt alegerea perfectă pentru studiile iniţiatice. V-aţi adus cu toţii exemplarele din cartea *Puncte de plecare în simulare* de Maestra Tinubu? Foarte bine. Aveţi la voi şi trusa de ucenic? Excelent. Vă rog să observaţi că pe bancă se află un alt instrument esenţial pentru lucrul cu mecanismele complexe.

Artizanul Primrose îşi scoase încet ochelarii cu rame subţiri şi îi strânse tacticos. Apoi deschise cu atenţie o cutie de mărimea unui penar, din care

scoase o pereche de ochelari foarte elaborată, cu o mulțime de lentile interschimbabile.

— Aceștia sunt magno-lunetele.

Artizanul fredonă încet, în timp ce și-i așeză cu grijă la ochi. În momentul în care ridică privirea, rotițele se învârtiră și ticăiră, cilindrii telescopici se extinseră, iar lentilele își schimbară cu îndemânare poziția.

— Urmează principiile vederii noastre, însă îți permit să vezi cele mai complexe zone până la cel mai fin detaliu.

Prue își ridică perechea de magno-lunete, încercând să își dea seama cum funcționează. Observă un mic mecanism cu rotițe.

— Vreau să vă familiarizați cu cablarea, cu structura și cu mușchii sintetici și să realizați bucla pentru o mișcare simplă sus-jos. Dacă ați citit deja primul capitol, puteți să săriți direct la pagina opt și să începeți. Având în vedere că este primul exercițiu, puteți alege să lucrați individual sau în perechi.

Cora își ridică imediat mâna.

— Domnule, aș putea lucra alături de Ucenica Young?

— Eu m-aș descurca și...

Până să apuce să termine, Cora o și apucă de mână.

— Haide, Ag!

Prue își dădu ochii peste cap în fața atitudinii de șefă a Corei. Ea făcu echipă cu Edwin.

Prue nu mai lucrase niciodată cu conectori și instrumente atât de delicate, iar magno-lunetele erau o adevărată minune. Îi luă ceva timp să se acomodeze cu diferența dintre ceea ce vedea și ceea ce făcea cu degetele, însă până la urmă se prinse cum stă treaba. După o jumătate de oră de cablare atentă, aripa ei și a lui Edwin tresări, se desfăcu și se ridică.

— Bravo, Ucenici Haywood și Luna-Zăpezii! Nimeni nu a mai reușit să termine sarcina la fel de repede de la ucenicul Larkin Duval, deși cred că el deține încă recordul.

Artizanul Primrose le făcu cu ochiul prietenește.

— Puteți trece la capitolul trei!

Prue aruncă o privire celeilalte echipe și băgă de seamă că, în timp ce Agapantha făcea toată treaba, Cora părea să fie specialistă în a sta degeaba. Însă, de îndată ce Artizanul Primrose se uita spre ele, se prefăcea că lucrează.

După ce luară o scurtă pauză, li se alătură Maestra Sabrina Tinubu pentru a le ține o lecție despre structura personisoartelor.

— Fiecare personisoartă are la bază o strucutură primară rigidă, asemănătoare scheletului nostru, însă mai puternică.

— Deci, scheletele sunt ușoare, dar puternice? întrebă Prue.

— Într-adevăr. Veți observa că, deși trupurile personisoartelor sunt construite în așa fel încât să fie replici ale celor naturale, ele sunt de obicei mai rapide și mai puternice decât echivalentul lor din lumea animală.

Toate aceste informații o fascinau pe Prue. Erau atâtea lucruri de acumulat, iar ea nu se putea abține și punea întrebare după întrebare.

La sfârșitul lecției, Artizanul Primrose le înmână o fișă pe care urmau să o completeze cu denumirile părților interne ale unei personisoarte și îi informă că prezența noilor ucenici este solicitată în acea seară, la ora opt, la fabrica-imaginarium, în biroul Maestrei White. Alte detalii nu mai primiră.

La ieșirea din laborator, Cora îi spunea Agapanthei cât de grozav lucraseră împreună și îi sugeră că

ar trebui să facă mereu echipă. Prue îi şopti lui Edwin că ar fi bine să sară peste cină ca să poată merge să verifice capcana. Trebuiau să se asigure întâi că nu îi va urmări Cora.

— Cred că mai degrabă voi ronţăi ceva pe aici, decât să mă întorc la reşedinţă, anunţă Prue cu voce tare. Agapantha, ai putea să mă ajuţi cu ecuaţiile acelea? Nici Edwin nu se prea descurcă la acest capitol. Am putea merge la bibliotecă.

Agapantha se încruntă, iar Prue încercă să îi spună din ochi să intre în joc.

Corei nu îi venea să creadă ce aude.

— Săriţi peste cină ca să lucraţi la matematică? Treaba voastră, presupun că trebuie să lucraţi foarte mult în plus, ca să puteţi ţine pasul. Îi voi spune lui Lavender că sunteţi foarte în urmă şi că trebuie să recuperaţi. Pa, fraierilor!

Şi, cu aceste cuvinte, îşi văzu de drum.

— E ceva fata asta! murmură Agapantha.

— Ceva sigur e... Mă rog, presupun că se aşteaptă multe de la ea, având în vedere că este sora lui Larkin, *super-ucenicul*. Nu că asta i-ar da dreptul să se comporte aşa cum o face.

— N-ar fi trebuit să o las să mă necăjească la faza cu pălăria. Ştiu că îi place să ne enerveze doar ca să se distreze.

Prue o apucă pe Agapantha de braţ.

— Haide, să verificăm cursa! Dacă am prins un lup, îl putem pune în patul Corei, drept cadou!

Pe Edwin îl bufni râsul.

— Se pare că nu doar personisoartele au o scânteie neîmblânzită în interior! Îmi place asta!

Cei trei ucenici îşi croiră drum prin pădure.

— Mă întreb de ce ne-a chemat Maestra White, zise Edwin.

— Am uitat să întreb unde sunt birourile maeştrilor! observă Prue.

— La ultimul etaj al fabricii-imaginarium.

Edwin o luă înainte, strecurându-se mai uşor decât ceilalţi printre tufişuri.

— Să nu te îndepărtezi prea mult! E periculos cu toate vulpile şi lupii înfometaţi care ar putea mişuna pe aici! îi strigă Agapantha.

Prue îl urmări alergând cu eleganţă şi încercă să îi calce pe urmele pe care le lăsase printre frunze. Îşi închipui cum ar fi să se afle în corpul unei hermine, să fie rapidă şi agilă. Se întrebă şi dacă acest trup

i s-ar fi potrivit lui Francis. Petrecând atât de mult timp cu Edwin, ajunsese să fie aproape sigură că, dacă s-ar întoarce într-o existenţă secundă, corpul de hermelină i s-ar potrivi de minune.

Brusc, Edwin înmărmuri. Se ridică pe labele din spate, cu întregul trup rigid.

— Ed? şopti Prue, cu pielea de găină.

Edwin arătă în faţă.

— E ceva prins în capcană!

Prue alergă să vadă.

— Dacă procedăm cu grijă, îl putem ţine în plasă şi le putem arăta maeştrilor...

Entuziasmul i se transformă repede în dezamăgire după ce cercetă îndeaproape capcana. Prinseseră o căprioară.

— Ştiu că sunt animale erbivore! zise Agapantha, încruntându-se.

Prue oftă adânc.

— Ar trebui să îi dăm drumul!

Desfăcură plasa şi după câteva clipe în care se zbătu ca să se elibereze, căprioara ţâşni în pădure.

— Ei bine, norocul nostru că mai avem la dispoziţie o oră pentru a aranja din nou cursa! spuse Edwin.

Capitolul 16

ATRAGEREA

Camera Maestrei White era sofisticată şi boemă în acelaşi timp. Înăuntru se aflau o canapea din piele verde, borcane de sticlă, draperii din catifea roşie şi lumini haos prinse în veioze cu ciucuri. Maestra White şi Maestra Woolstenbury erau îmbrăcate cu jachetele lor rubinii. Stăteau în faţa unei mese din mahon pe care era întins trupul unui vultur de aur şi un instrument pe care Prue îl mai văzuse până atunci doar în poze: un osciloscop spectral.

Prue îşi simţi inima bătându-i mai tare în piept. Era lună plină! Se aflau la o şedinţă de atragere!

— Vă rog să luaţi loc! le spuse Maestra Woolstenbury.

Avea o voce care părea să ordone prin tonul sigur şi tăios.

— Vă aflaţi aici în calitate de observatori. Nu va fi nevoie să comentaţi, să vă mişcaţi sau să luaţi notiţe. Vă aflaţi aici doar pentru a trăi o experienţă.

Cei patru ucenici se aşezară pe canapeaua verde, abia îndrăznind să respire, în timp ce maestrele îşi pregăteau instrumentele şi şopteau între ele.

După câteva minute, Cora se aplecă spre Prue şi îi şopti:

— Ai încălţările puţin cam înnoroite pentru cineva care a fost să studieze la bibliotecă.

— Ah, păi noi...

Prue începu să şoptească, dar Cora o opri.

— Scuteşte-mă. Dacă aţi preferat să hălăduiţi pe afară în loc să studiaţi...

Cora se opri, pentru că maestrele îşi întrerupseseră şi ele conversaţia.

— Atunci înseamnă că veţi ieşi din Ghildă chiar mai devreme decât mă aşteptam.

Lui Prue i se înteţi respiraţia.

Maestra White se aşeză pe un scaun aflat lângă masă şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Acesta este cel mai important instrument folosit în procesul de atragere: osciloscopul spectral, sau, aşa cum ne place nouă să îi spunem: ODMF – aparatul pentru Observarea, Detectarea şi Măsurarea Fantomelor. Acest ecran ne permite să urmărim semnalele. În timp veţi învăţa cum funcţionează aceste sisteme.

Maestra White îşi desfăcu cheia din jurul gâtului şi deschise o uşă care se afla în spatele camerei. Se întoarse cu o cutie mică din lemn. Prue o recunoscu imediat.

Maestra White deschise uşor capacul şi scoase cu grijă cuorţitul dinăuntru, de parcă ar fi fost un ou fragil. Strălucea cu lumina lui caleidoscopică. Maestra îl aşeză în interiorul corpului mecanic. Trecu ceva vreme în care cele două femei examinară şi ajustară diferitele instrumente. Maestra Woolstenbury purta la ochi macro-lunetele. Apoi ataşară maşinăriei principale ceva ce semăna cu o farfurie.

— Acesta este un reflector parabolic. Îl folosim pentru a concentra semnalele într-un singur punct.

Maestra Woolstenbury ajustă frecvenţele, urmărind semnalele care apăreau pe osciloscopul spectral. Prue se întinse ca să vadă mai bine.

Nu avea cum să nu se gândească la faptul că una dintre acele linii tremurate ar fi putut să fie Francis, care încerca să ajungă la ei.

— Semnale, Prue. Sunt pretutindeni, însă noi nu le putem auzi ori vedea.

Prue clătinase din cap.

— Cum poți spune că sunt pretutindeni, dacă noi nu le putem nici vedea, nici auzi?

— Păi, să ne gândim la șobolani, de exemplu.

— Șobolani ai zis, Francis?

— Da. Ei comunică între ei la o frecvență insesizabilă auzului uman.

— Serios? întrebase Prue, descălecând de pe calul ei mecanic lângă hambar.

— I-am auzit cu ajutorul generatorului de semnale, atunci când testam transmițătorul. Transmițătorul funcționează cu ajutorul semnalelor silențioase. Transmite un mesaj prin aer, iar receptorul mașinăriei îl receptează.

— Este genial! zisese Prue, uluită.

— Vino, îți voi arăta cum funcționează! îi zâmbise Francis.

— Agapantha, poți să mă ajuți puțin, te rog? întrebă Maestra White.

Prue își îndreptă privirea spre Agapantha. Amintirea i se spulberă.

Agapantha îi întoarse privirea lui Prue, apoi își dădu părul după ureche și se îndreptă spre Maestra White.

— Ține scala acolo... Așa, întoarce-o puțin dacă este nevoie. Oprește-o când consideri că e potrivit.

Semnalele păreau să se înteţească. Însă, după câteva clipe ajunseră să nu mai fie atât de haotice.

— Îți mulțumesc, Agapantha. Ai fler. Te rog să iei loc acum.

După câteva minute ecranul arăta un singur semnal, curat. Maestra Woolstenbury îi aruncă o privire Maestrei White. Îi străluceau ochii. Apoi îi privi pe cei patru ucenici.

— Spiritele sunt ca niște copii mici. Spaima că și-ar putea pierde amintirile și identitatea le poate face să se lege de o persoană. Adică să formeze o legătură adâncă și foarte puternică cu acea persoană. Membrii Ghildei fac tot posibilul ca să prevină acest lucru, pentru că altfel ar fi afectat liberul arbitru al personisoartei.

Maestra ridică o oglindă cu mâner de argint de pe masă și o așeză în fața personisoartei vultur.

— Primul lucru pe care trebuie să îl vadă este propria reflexie.

Hannah Woolstenbury își lăsă mâna pe pieptul vulturului și spuse cu voce blândă:

— Bine ai venit! Nu te teme. Te-ai întors în lumea celor vii, însă ești o nouă ființă acum.

Pleoapele personisoartei se zbătură, însă rămaseră plecate.

— Nu îți mai amintești nimic din ce a fost înainte. Acesta este procesul. Îți poți deschide ochii?

Trecură câteva momente până când ochii personisoartei se deschiseră și clipiră. Ghearele păsării tresăriră.

— Ai fost vie odată. Apoi ai trecut în lumea celor morți. Nu îți putem spune cât timp a trecut de atunci. Nu te grăbi, folosește-ți gândurile și senzațiile și, atuci când te simți pregătită, încearcă să vorbești.

După o vreme, vulturul își deschise puțin ciocul.

Prue era aplecată în față, abia se mai ținea pe scaun. Inima îi bătea tare în piept. Dacă era Francis?

— Ai o formă diferită, însă esența ta este aceeași! spuse Maestra Woolstenbury. Te poți vedea?

Personisoarta vultur dădu ușor din cap.

— Încearcă să spui ceva. Gândeşte, apoi cuvintele vor curge.

Prue oftă, copleşită.

— B-bună...

Vocea vulturului era caldă, matură şi în mod cert feminină.

Prue simţi o durere în piept. *Proastă*, îşi zise – era o proastă. Cum putuse să îşi închipuie că avea să fie Francis? Un ocean de dezamăgire o inundă, înecând-o parcă.

Maestra Woolstenbury se aplecă în faţa noii personisoarte.

— Nu aduci cu tine istoria trecutului, ci înţelegerea prezentului. Te afli în trupul unei păsări maiestuoase. În noua ta viaţă vei lucra alături de cei vii pentru existenţa ta secundă, diferită, tinzând spre binele colectiv.

Vulturul îşi ridică o aripă şi îşi întinse un picior, încercându-şi parcă noul trup.

— Îţi vom da timp de gândire. Eşti liberă să rămâi aici, în această formă, sau să te întorci acolo de unde ai venit.

— Am un nume? Nu îmi amintesc.

— Îţi poţi alege singură un nume, ori îţi putem da noi unul.

Personisoarta vultur se gândi o clipă, apoi spuse:

— Alegeți-mi voi unul!

Maestra White se uită la Maestra Woolstenbury și spuse:

— Poate ar trebui să ne consultăm și cu ucenicii?

Maestra Woolstenbury aprobă. Mintea lui Prue era încărcată însă cu atât de multe emoții, încât abia dacă mai auzea ce se vorbește în jurul ei. Își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Avea mâinile asudate.

Edwin ridică din umeri.

— Este o responsabilitate destul de mare să dai un nume cuiva.

— Nu îți face griji, personisoarta ne poate spune dacă nu îi place numele! îl asigură Maestra White.

— Corabel? propuse Cora.

Vulturul se crispă.

— Mai degrabă nu. Agapantha, Frances, voi aveți vreo sugestie?

Prue simțea că pereții se surpă în jurul ei. Îi era atât de dor de Francis, încât simțea o durere fizică. Nu putea să scoată niciun cuvânt.

— Ce spuneți de Gisella? spuse Agapantha.

Maestra White zâmbi.

— Îmi place.

— Şi mie! zise vulturul.

Prue simţea că în faţa ochilor ei se coboară o cortină verde. Îi zumzăiau urechile. Simţi o atingere uşoară pe mână. Era Edwin.

— Frances, eşti bine?

— Francis! şopti Prue.

Apoi cortina căzu şi totul se cufundă în tăcere.

*

Când Prue deschise ochii, în cameră nu mai erau decât ea şi Maestra Woolstenbury.

— E în ordine, Frances, ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru câteva clipe.

În minte îi reveni amintirea celor întâmplate în acea seară.

Probabil că Maestra Woolstenbury o credea complet inutilă. Leşinase în timpul unui proces de atragere! Fu de îndată cuprinsă de panică – dacă aveau să îi contacteze părinţii ca să se intereseze asupra stării ei de sănătate, atunci aveau să îi descopere minciuna.

— Uite, bea puţină ciocolată caldă! Îţi va face bine.

Prue luă o înghiţitură. O încălzi şi o făcu să se simtă mai puţin ameţită.

— Mă simt bine, serios!

Prue încercă să se ridice. Personisoarta vultur nu mai era în cameră, însă Zareen era aşezată acum la biroul Maestrei Woolstenbury.

— O nimica toată! Mi s-a făcut probabil rău pentru că nu am mâncat bine la cină.

Maestra Woolstenbury o privi sceptică.

Prue spera că, dacă Maestra Woolstenbury avea de gând să îi spună că este prea slabă de înger ca să fie ucenică, să o facă pe cât de repede cu putinţă. Voia doar să îşi strângă în linişte lucrurile şi să se facă nevăzută. Maestra Woolstenbury o privi pe Prue în ochi şi, oricât de mult încercă Prue să îi susţină privirea de smarald, curând se trezi plecându-şi ochii. Oare aflase deja despre Francis? Poate murmurase ceva cât timp fusese inconştientă?

Maestra Woolstenbury se aplecă spre ea şi îi vorbi cu bunătate:

— Ai pierdut pe cineva drag recent, nu-i aşa, Frances?

Pentru o clipă Prue se simţi de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Îşi zise că s-a sfârşit totul.

Apoi își dădu seama că Maestra Woolstenbury îi spusese Frances, ceea ce însemna că nu cunoștea încă tot adevărul.

Prue dădu din cap.

— Li s-a mai întâmplat și altor ucenici. După ce ai pierdut pe cineva drag, procesul de atragere poate fi o experiență greu de gestionat. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, îl ai desigur pe Artizanul Primrose, însă aș vrea să știi că și ușa mea îți este întotdeauna deschisă.

— Vă mulțumesc!

Prue își simți toți mușchii corpului relaxându-se. Se simțea ușurată.

— Încă ceva! Am aflat despre interesul pe care l-ai arătat la biliotecă față de tot ceea ce ține de procesul de atragere, în special pentru teoriile memoriei. Din asta nu poate ieși nimic bun, Ucenică Haywood. Pierderea memoriei este o parte intrinsecă a procesului. Lucrurile sunt așa cum sunt și, ceea ce este mai important: lucrurile sunt așa cum *trebuie* să fie. Îți poți închipui haosul care s-ar declanșa în societatea noastră dacă personisoartele și-ar putea aminti trecutul lor? Imaginează-ți cât de mare ar fi

cererea din partea oamenilor care şi-ar dori să şi-i recupereze pe cei dragi!

Maestra Woolstenbury se lăsă pe spate în scaun.

— Avem noroc cu Guvernatorul actual şi cu Cancelaria Suverană, însă dacă lucrurile ar sta altfel şi personisoartele ar merge la cei care oferă cel mai bun preţ, totul ar putea lua o întorsătură foarte urâtă. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă ar exista personisoarte cu amintiri, care ar vrea să se răzbune pe cei vii?

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Cu cât înţelegi aceste lucruri mai repede, cu atât va fi mai bine pentru tine.

Prue dădu din cap că a înţeles.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc.

Maestra Woolstenbury se ridică. Conversaţia se încheiase. Prue se îndreptă spre uşă.

— Concentrează-te asupra sarcinilor care îţi sunt trasate, Ucenică Haywood. Ai înţeles?

— Da, Maestră Woolstenbury.

Prue era convinsă că Maestra Woolstenbury îi voia doar binele, însă nu avea cum să renunţe la Francis. Trebuia doar să fie mai atentă.

— Zareen, te rog să o conduci pe Ucenica Haywood, ca să fim siguri că nu îi vine iar rău.

Prue şi Zareen părăsiră fabrica-imaginarium şi se îndreptară spre staţie. Lui Prue i se părea extraordinar să meargă alături de o creatură care în altă situaţie ar fi făcut-o să o ia la goană. Avea pielea de găină şi nu se putea abţine să nu îi arunce câte o privire lui Zareen.

— Ştii, s-ar putea să nu aibă întru totul dreptate! spuse Zareen.

Prue se uită la ea uimită.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă înţelege greşit, Hannah Woolstenbury este un geniu şi nu există nicio fiinţă aflată la existenţa primă pe care să o respect mai mult decât pe ea, însă...

Îşi încetini pasul şi îşi ridică privirea spre Prue.

— Hannah Woolstenbury este cea care a început totul, însă este de datoria altora să continue ceea ce ea a început. Cine ştie, poate că viitorul rezervă suprize, poate că sunt lucruri pe care alţii trebuie să le descopere.

Prue zâmbi.

Zareen o conduse până în salon, unde era aşteptată de Edwin şi de Agapantha, apoi îşi luă rămas-bun. În şemineu ardea focul, iar întreaga cameră era învăluită într-o lumină blândă.

— Eşti bine? o întrebă Edwin.

— Da! Cred că am mâncat ceva care mi-a picat greu.

— Lavender a zis că putem să te aşteptăm aici până te întorci, îi zise Agapantha.

— Sincer, sunt bine. Ar trebui să mergem la culcare acum.

*

Luna plină atârna nemişcată deasupra pădurii din sud, şi înmuia în noapte vârfurile copacilor în alb. Mai departe, uliţele satului uitat străluceau în noapte ca nişte râuleţe de argint. O lampă haos strălucea portocalie în fereastra uneia dintre clădiri. Înăuntru se trezise ceva. Trupul creaturii se simţea puternic – formidabil. Îşi ascultă ordinele şi simţi furie şi hotărâre clocotind în interiorul ei.

Se afla acolo ca să ucidă.

Capitolul 17

PARADA INVENTATORILOR

Restul săptămânii fu încărcat de lecţii despre cablarea muşchilor şi de nou-introdusa materie: administraţia, pe care Prue o găsea mai solicitantă chiar decât design-ul. Le era predată de Artizanul Ashby, în vârstă de aproximativ nouăzeci de ani, care le vorbea pe un ton monoton ce o făcea pe Prue să-şi dorească să adoarmă după nici trei minute de la începerea lecţiei. Artizanul Ashby le spusese că administraţia este de cea mai mare importanţă acum că se apropia Proiectul 100. Poate că unele aspecte ar fi fost interesante, dacă ar fi fost

prezentate într-un mod mai entuziast. Cuvinte precum „cotă", „regulamente", „răspunderi", „non-consumabil" îi trecură vag lui Prue pe la ureche. Se simţi salvată când îşi dădu seama că îşi poate aşeza cartea în faţă, prefăcându-se astfel că citeşte, în timp ce făcea de fapt schiţe şi planuri pentru o maşinărie a memoriei. Ajunsese la concluzia că cel mai bine ar fi să adapteze nevoilor ei un aparat ODMF, care însă nu era uşor de obţinut. Cercetase deja toate cutiile din laboratorul ei şi nu găsise nimic acolo. Dar spera să găsească un model mai vechi într-una dintre celelalte camere pentru depozitare.

Cora era chemată să îl asiste pe Sollentude în fiecare zi, aşa că celor trei ucenici le era uşor să verifice cursa înainte să se întoarcă de la fabrica-imaginarium. Prue se gândea că poate ar fi trebuit să renunţe la ea, pentru că nu prinseseră decât acea căprioară. Nici urmă de lupi sau de vulpi. Însă faptul că ei trei aveau un secret o făcea într-un fel să se simtă mai bine pentru că ţinea un secret şi mai mare, faţă de toată lumea.

Sfârşitul de săptămână veni din nou pe nesimţite şi odată cu el şi Parada Inventatorilor. La ora la care

ucenicii părăseau reşedinţa Ghildei, străzile din Medlock erau deja pline de oameni şi personisoarte. Se îndreptau cu toţii spre piaţa centrală care, aflaseră de la Agapantha, era punctul cel mai important. Părinţii ei o duceau la paradă în fiecare an, încă de pe vremea când era doar un bebeluş. Prue observă că cel mai adesea oamenii şi personişoartele aveau tendinţa să stea în grupuri separate, alături de cei de acelaşi fel, însă văzuse şi multe persoane aflate la existenţa primă care mergeau alături de personisoarte. O femeie în vârstă, cu o pălărie cu pene pe cap, se plimba veselă, discutând şi împărţind râsete cu o personisoartă pasăre, cu pene albastre ca safirul, care îi stătea pe umăr. Puţin mai în faţă, doi domni ţineau de mână o fetiţă, în timp ce o pisică mare, în toate culorile curcubeului sărea în jurul lor, cântând cântecele de leagăn la unison cu fetiţa.

Edwin le strigă pe Prue şi pe Agapantha, făcându-le semn să traverseze mai repede strada:

— Să ne grăbim! Lavender a zis că toate locurile bune se ocupă repede şi eu m-am gândit deja unde am putea sta cel mai bine!

Edwin se opri lângă albina uriaşă din centrul pieţei.

— Edwin, nu cred că avem voie să ne suim acolo! îi zise Agapantha.

Componentele metalice ale insectei scârțâiau, în timp ce aripile din metal se ridicau și coborau.

Lui Prue îi înflori un zâmbet pe față. Era exact genul de plan pe care ea și Francis l-ar fi pus la cale împreună. Nu era nevoie să fie convinsă. Se uită la Edwin și se bătu pe umăr.

Edwin o luă la goană în direcția opusă și, pentru o clipă, crezu că și-a luat tălpășița, însă apoi se întoarse cu avânt și sări pe umărul lui Prue. Încă o săritură și ateriză pe platforma insectei mecanice.

— Ești nebun de legat! râse Prue.

Dintr-o săritură apucă marginea platformei și se ridică în sus.

— Haide, Ag! Sincer, de aici ai cea mai bună priveliște!

Agapantha era agitată și avea obrajii roșii ca focul. Prue observă că mai mulți oameni care îi văzuseră pe ei cățărându-se pe platformă se îndreptau acum spre statuie.

— Apucă-ne de mâini și te tragem noi sus! îi strigă Prue.

Cu un zâmbet timid pe chip, Agapantha trase aer în piept şi o apucă pe Prue de mână. De cealaltă parte, nişte fete încercau să se cațere şi ele pe platformă.

— Mai repede! Este o adevărată cursă: cine ajunge să se cațăre primul pe albină! le strigă Edwin.

Aripile uriaşe ale albinei vâjâiră, ridicându-se deasupra lor.

— Trebuie să prindem momentul când aripile sunt coborâte!

Una dintre fetele de pe cealaltă parte se urcase deja pe platformă şi încerca acum să o tragă şi pe prietena ei.

— Mă duc eu prima! zise Prue, sărind în momentul în care aripa mecanică se lăsă în jos.

Aproape alunecă, însă din fericire reuşi să îşi recapete echilibrul. Pe trupul albinei erau o mulțime de nituri de care se putea prinde, aşa că, fără să stea prea mult pe gânduri, se sprijini de unul ca să îşi ia avânt şi apoi se apucă de următorul care îi veni la îndemână. Până să îşi dea bine seama ce se întâmplă, era sus pe marea statuie. Vibrațiile ei mecanice i se propagau în tot trupul. Se simțea de parcă ar fi făcut parte din maşinărie.

— Grăbiți-vă! le strigă prietenilor ei.

Edwin și Agapantha se cățărară și ei și, în curând, toți trei se aflau în vârf, bucurându-se de priveliște.

— Nu v-am zis eu că știu care sunt cele mai bune locuri? le zâmbi Edwin.

Prue se uită în jur la oamenii și la personisoartele care ajunseseră să acopere fiecare petic al pieței. Identifică mai multe jachete albastre, ca ale lor, câteva aurii și chiar și unele rubinii. Erau puse bariere pentru ca publicul să nu iasă în stradă. Ferestrele de la etajele mai înalte erau deschise. Oamenii ieșiseră pe la geamuri, făceau cu mâna și fluturau stegulețe.

Se mai suiseră și alții pe platformă, iar câțiva urcaseră chiar în spatele lor, pe albină.

Prue nu mai fusese niciodată la o paradă. Aveau și ei festivitățile de vară din Owlcot Nord, însă nici nu se comparau ca amploare.

De undeva, de la mai multe străzi depărtare, se auziră acorduri muzicale. Sunete de tobe și de fluiere umplură aerul, ca trilul unor păsărele vesele.

— Gata! Începe! anunță Edwin.

Prue își simțea inima bătând din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau tobele.

— Primul car este pentru spectacol, aşa că pregătiţi-vă să vedeţi lucruri cât mai ciudate! le zise Agapantha. Majoritatea pieselor nu vor fi niciodată comercializate, desigur. Sunt făcute doar pentru amuzament!

În scurt timp o umbră uriaşă acoperi strada dinspre capătul de sud al pieţei. Apăru fanfara, bătând din tobe şi fluierând. Mulţimea îşi pierdu pentru o clipă răsuflarea, apoi izbucni în aplauze: în piaţă îşi făcuse apariţia un om uriaş, aproape la fel de înalt cât clădirile din jur. Era un automaton creat în întregime din rotiţe, care ticăiau şi uruiau în timp ce uriaşul făcea pas după pas, cu cele două braţe uriaşe ale sale fluturându-i când în faţă, când în spate.

Prue bătu din palme şi aclamă, uimită de mecanismul susţinut de puterea vântului, care părea să îl pună în mişcare pe uriaş.

Acesta fu urmat de un car pe care se aflau nişte scaune şi mese ce prinseră viaţă şi începură să danseze unele cu celelalte.

— Presupun că asta face mult mai interesant jocul *Scaunele muzicale*! zise Prue.

— Foarte practic! zâmbi Edwin.

Urma o femeie care avea prinse de spate o pereche uriaşă de aripi mecanice.

— Nu văd cum ar putea să zboare cu aşa ceva! comentă Agapantha. Din punct de vedere matematic, proporţiile sunt complet greşite.

Cei trei ucenici priviră mai departe parada, fluierând şi aplaudând în timp ce carele dădeau ocol pieţei, unul după altul, arătând: biciclete cu pedale susţinute de motoare miniaturale, un pian uriaş care cânta singur, cu o reclamă mare zburând deasupra lui: *Sponsorizat de Muzicienii Automaţi ai lui Marvello*; un trompetist robotic; o căsuţă pe roţi cu o bandieră pe care scria „De ce să stai pe loc când îţi poţi muta casa în fiecare zi?". Apoi apăru un car pe care se aflau sfere uriaşe de sticlă, prinse în nişte gheare care le înălţau până la cer.

— Pe astea nu le înţeleg! comentă Prue.

Într-o clipă sferele deveniră întunecate, de parcă înăuntrul lor s-ar fi făcut noapte. Apoi explodară fascicule de lumină şi se aprinseră în cele mai vibrante culori.

— Cu ajutorul lor poţi petrece oricând şi oriunde! zise Edwin.

În cele din urmă, Guvernatorul Watson-Wentworth apăru într-un car, ca o figură de carton, înconjurat de personisoarte. Mulțimea îl aplaudă și îi făcu cu mâna. Pe un afiș sta scris: *Toți pentru personisoarte și personisoarte pentru toți!*

— Fiind cea mai apreciată invenție a orașului, personisoartele apar întotdeauna lá final! le explică Agapantha. Se trage la sorți numele personisoartelor care vor urca pe car. Doar douăzeci sunt alese.

— E uimitor, nu-i așa? Primele mașinării au fost uriașe și impresionante, însă personisoartele sunt mult mai avansate. Asta demonstrează cât de mult se află în fața tuturor Ghilda, cât de strălucită este Maestra Woolstenbury...

Brusc, ceva se desprinse din mulțime și zbură în aer. Se lovi de marginea carului și explodă în roșu.

Parada se opri și toată lumea începu să se uite agitată în stânga și în dreapta, întrebându-se despre ce putea fi vorba.

— Drepturi pentru personisoarte! se auzi un strigăt.

— Uite, acolo jos!

Prue arătă spre un leopard care se ridicase pe piciorele din spate şi se pregătea să arunce încă o bombă cu vopsea.

Apoi, în celălalt capăt al pieţei, câţiva indivizi începură să scandeze:

— AES! AES!

— Of, nu! Sunt cei Anti Existenţa Secundă! zise Prue.

În cel mai scurt timp apărură gărzile Cancelariei Suverane. Atât personisoarta leopard, cât şi cei Anti Existenţa Secundă fură prinşi şi evacuaţi din piaţă.

— Totul este în regulă, nu aveţi de ce să vă temeţi! Guvernatorul Watson-Wentworth strigă mulţimii.

Muzica începu din nou să cânte.

— De ce era supărat leopardul? întrebă Prue.

Edwin se încruntă:

— Să zicem doar că unele personisoarte nu sunt prea fericite din cauza faptului că sunt controlate de cei aflaţi la existenţa primă.

— Ah, nu m-am gândit la asta până acum.

— Asta e problema! Nu zic că acea personisoartă avea dreptul să procedeze aşa cum a făcut-o, dar...

— Dar? întrebă Prue.

— Dar trebuie să recunoaştem că lucrurile nu sunt tocmai echilibrate. Ţie ţi-ar plăcea să ştii că ai la dispoziţie doar cincisprezece ani? Şi asta în cel mai fericit caz! Nu ai vrea măcar să ai dreptul de a-ţi alege propria cale şi de a face tot ceea ce îţi doreşti să faci, în loc să urmezi directivele Cancelariei Supreme?

— Ba da, bineînţeles că da. Dar, chiar dacă nu este o situaţie ideală, nu este totuşi de preferat să ai şansa unei existenţe secunde?

Edwin pufni:

— Fără amintiri, fără trecut, fără să ştim cine suntem cu adevărat, suntem neputincioşi în mâinile lor, iar ei ne pot dicta cine să fim.

— Dar este oare vreunul dintre noi cu adevărat liber? întrebă Agapantha.

Prue ridică din umeri.

— Adevărul este că trebuie să urmăm cu toţii anumite reguli.

— Nu mă aşteptam oricum ca voi două să înţelegeţi.

Cu aceste cuvinte, Edwin sări de pe statuie.

— Edwin, aşteaptă! îl strigă Prue.

— Lasă-l să plece! Vom discuta mai pe-ndelete după ce se mai linişteşte.

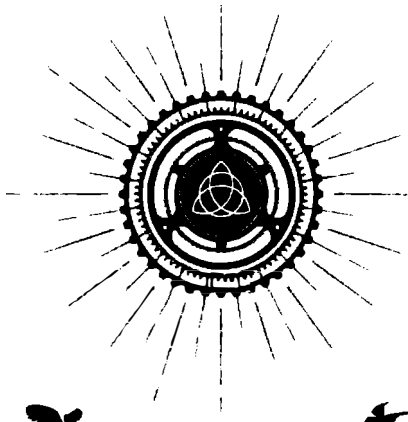

Capitolul 18

LUMINILE SPIRITELOR

Parada Inventatorilor se sfârşi destul de repede după incident, chiar dacă Guvernatorul Watson-Wentworth minimalizase întâmplarea şi se asigurase că dă roată întregii pieţe în carul său cu personisoarte. Vopseaua roşie care se scurgea însă de pe o parte a carului semăna cu o rană însângerată, care nu putea fi ştearsă aşa uşor.

Prue, Edwin şi Agapantha nu mai discutară despre cele întâmplate. Însă Prue nu putea să uite incidentul. Se gândise la ceea ce spusese Edwin şi adevărul era că personisoarta leopard avea dreptate într-un fel. Chiar dacă toate personisoartele pe care le cunoscuse ea i se păruseră foarte fericite,

situaţia în care se aflau nu era una corectă. Când avea să găsească într-un final o cale de a-l readuce pe Francis la ea, nu voia ca el să fie repartizat pe un post de mesager sau de ajutor la bucătărie. Voia ca fratele ei să se reîntoarcă alături de ea la fermă.

Dacă ar reuşi să găsească o cale prin care personisoartele să îşi recapete amintirile, era convinsă că majoritatea lor şi-ar dori acest lucru.

La micul dejun de miercuri se crease o discuţie entuziastă în jurul mesei.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Prue pe Yan, unul dintre ucenici.

Acesta arătă spre poliţa de deasupra şemineului, unde erau aliniate mai multe plicuri.

— Vezi şi tu!

Prue descoperi plicul pe care scria „Frances Haywood" cu litere aurii. Îl deschise repede.

Dragă Frances,
Eşti invitată la Celebrarea Anuală Sahwen
a Ghildei Imperiale Personisoarta din Medlock
pe 13 octombrie.
Cod vestimentar: ţinută formală de seară
Maestra Woolstenbury

Agapantha se apropie de ea.

— Ce se întâmplă?

Cora apăru şi ea, în paşi de vals, făcându-şi vânt cu invitaţia, gata-gata să-l dărâme pe Yan.

— Va fi foarte greu să îmi aleg cu ce să mă îmbrac. Mi-am luat de acasă doar şapte rochii.

Cora îi aruncă o privire cu subînţeles lui Prue.

Prue şi Agapantha se aşezară una lângă alta la masă.

— Ei bine, eu nu mi-am adus nicio rochie! Tu?

— Nici eu. Nu m-am gândit la ţinute de seară când mi-am făcut bagajul pentru Ghildă.

Lavender ieşi din bucătărie cu o tavă încărcată cu clătite însiropate.

— Haideţi, fetelor! Serviţi! Ah, văd că aţi primit invitaţiile! Maestra Woolstenbury este convinsă că Proiectul 100 se desfăşoară conform programului. Ne fusese puţin teamă că celebrarea va fi anulată.

— Eu nu cred că voi putea merge. Nu am haine potrivite pentru un asemenea eveniment! zise Prue.

— Prostii! Toată lumea vine la celebrarea Sahwen! Poate că ar putea să îţi împrumute Cora ceva de îmbrăcat?

Prue își zise că mai degrabă ar înfrunta un urs furios decât să îi ceară Corei ceva.

— Aș face asta cu mare plăcere, Lavender, însă mi-am adus doar câteva rochii și sunt convinsă că nu i-ar veni niciuna.

Cora se prefăcu a fi tristă.

— Nu-ți face griji! Putem merge la cumpărături în weekend. Avem destul timp la dispoziție! spuse Agapantha și îi zâmbi lui Prue.

Într-adevăr, Prue avea banii din ucenicie, însă ar fi vrut să îi trimită acasă.

— Fac eu cinste! adăugă Agapantha.

Edwin le aruncă o privire. Rămăsese puțin stingher de la paradă.

— Și tu, Edwin! Am putea trece pe la Croitoria precisă a lui Bard ca să îți faci ceva special pentru această ocazie.

Edwin zâmbi.

— Mi-ar plăcea!

Cora își țuguie buzele:

— Cât de dulce! zise ea cu o mutră acră.

*

Zilele următoare fură dedicate reparațiilor. Din cauza Proiectului 100, care îi ținea ocupați pe

artizani şi pe maeştri, se strânseseră o mulţime de restanţe, aşa că ucenicii fuseseră puşi la treabă. Cei trei îşi terminaseră sarcinile devreme în fiecare zi, astfel încât Prue putuse inventa scuze pentru a lucra în laboratorul memoriei. Cu această ocazie avusese timp şi să se strecoare peste tot şi să împrumute piese şi instrumente pe care le credea utile, printre care şi un aparat ODMF vechi, pe care îl găsise abandonat într-o cutie, într-unul dintre laboratoare. Era diferit de cel pe care îl văzuse folosit în procesul de atragere. Găsise însă cărţi despre modelele mai vechi în bibliotecă, aşa că îl putuse repara destul de uşor.

Prue se afla acum în laboratorul ei, în spatele unei fortăreţe de cutii, şi lovea uşor cu creionul în carneţel.

— Fantomele mecanice procesează datele motrice şi amintirile în cadrul frecvenţei... însă datele mnemonice sunt blocate.

Carnetul era aproape plin cu notiţe. Prue era convinsă că amintirile personisoartelor existau încă undeva. Fie trebuiau scoase cumva din lumea spiritelor, fie se aflau ascunse în scânteia neîmblânzită atrasă de cuorţit.

Prue oftă şi se întinse pe podea, cu ochii în tavan. Se gândea la Francis şi la fermă. Primise o nouă scrisoare de la părinţii ei, care voiau să ştie de ce nu a venit încă să îi viziteze într-un weekend. Le trimisese un bilet prin Luella, în care le explica faptul că nu pot pleca decât în anumite zile şi că în prezent erau foarte ocupaţi cu Proiectul 100. Le promisese însă că îi va vizita curând. Prue simţea că este din ce în ce mai aproape să găsească o cale spre Francis. Avea însă o mare problemă: îi trebuia o personisoartă pe care să o studieze, pentru a înţelege mai bine procesul. Edwin era cea mai la îndemână opţiune. Se gândea că ar fi fost bucuros că există o şansă să îşi recapete amintirile, însă în acelaşi timp, după Parada Inventatorilor, nu era foarte sigură cum ar fi primit ideea de experiment, mai ales că şi-ar fi riscat poziţia ca ucenic, în cazul în care ar fi fost descoperiţi. Aproape terminase de reparat conexiunea de la aparatul ODMF, iar acum plănuia să îi aducă unele îmbunătăţiri care să îl facă mai uşor de transportat, astfel încât săptămâna următoare să poată analiza frecvenţele, pentru a vedea dacă bănuielile pe care le avea în urma cercetărilor corespundeau în practică.

La sfârşitul săptămânii, când se întoarseră de la lecţii, Lavender îi aştepta cu o tocăniţă caldă de legume şi cu pâine de casă. Toate hainele ucenicilor erau atârnate în cuier, iar dedesubt erau aliniate un fel de năvoade, asemănătoare celor pe care Prue le folosea în iazul de acasă.

— Serviţi masa rapid, apoi ridicaţi-vă borcanele cu lumină de pe rafturi şi verificaţi-vă plasele înainte să plecaţi. Asiguraţi-vă că nu sunt găuri, altfel veţi avea o seară foarte dezamăgitoare! le spuse Lavender, ridicând un borcan cu lumină de pe raft.

— Oare ce pune la cale? se miră Agapantha.

Martha, o ucenică din anul doi, zâmbi.

— A, e prima lună nouă pe care o prindeţi aici, nu-i aşa?

— Ce înseamnă asta? întrebă Prue.

— Este vremea pentru strângerea luminilor spirite!

— Lumini spirite?

Prue privi spre felinarele haos de pe raft şi îşi dădu seama că nu erau în fapt lămpi haos!

— Da, sunt un fel de scântei neîmblânzite din lumea de dincolo! le explică un alt ucenic. Însă pot fi văzute doar pentru scurt timp, atunci când este lună

nouă. Dacă reuşeşti să prinzi una, rămâne aprinsă până la următoarea lună nou. Facem asta în fiecare ciclu lunar. Veţi vedea imediat cu ochii voştri!

— Grăbiţi-vă! Nu vă uitaţi borcanele! le strigă Lavender.

Mâncară pe fugă şi apoi luară borcanele pentru lumină şi le puseră cu grijă în rucşacuri. Verficară şi plasele aliniate pe hol, ca să se asigure că nu au găuri.

Toţi ucenicii se îndreptară spre pneumerator.

— Haideţi, câte zece! Vom ajunge curând cu toţii, nu trebuie să vă împingeţi! le spuse Liddy.

Odată ajunşi la fabrica-imaginarium se strânseră toţi pe peluza din faţă. Fiecare primi câte un borcan. Formară un rând lung, cu Lavender în mijloc.

Ucenicii îşi ridicară borcanele spre cer. Prue îi aruncă o privire Agapanthei:

— Ei bine, asta e puţin ciudat!

Lavender tuşi, apoi începu să recite cu aplomb:

Atunci când luna plină
Îşi deschide poarta
Voi veţi decide soarta,
Spirite stele de lumină!

Vă mulțumim pentru strălucirea voastră eternă
Și vă reîntoarcem acum în noaptea serenă!

Lavender desfăcu borcanul și lumina dinăuntru țâșni afară. Sfârâi și apoi dispăru.

Toți ceilalți își desfăcură și ei borcanele. Dintr-o dată luminile începură să țâșnească spre cer, ca niște artificii, lăsând în urmă un praf sclipitor, care plutea în aerul nopții. Ucenicii se așezară cu toții în iarbă, urmărind luminile, până când și cea din urmă stea argintie dispăru undeva, în depărtare.

— Bun, să ne împrăștiem acum! Plasele sunt pregătite! îi anunță Liddy.

— Acum ce mai așteptăm? întrebă Prue.

— Așteptăm să se întoarcă luminile, desigur! râse Lavender.

— Deci, le eliberăm... și apoi le prindem din nou? se miră Prue.

— Nu sunt aceleași lumini! Oh, draga mea, nu așa merg lucrurile! Luminile spiritelor rămân la noi până la următoarea lună plină. Atunci le eliberăm și prindem un alt set. Așteaptă puțin, vor fi aici în scurt timp.

Prue cercetă cerul, căutând cu nerăbdare luminile. În Staplefield, când se apropia sfârşitul recoltei, erau lansate artificii. Ea şi Francis ieşeau pe fereastra de la dormitorul lui şi se căţărau sus pe acoperiş.

— Francis, o să ne omoare mama dacă află!

— Atunci ai face bine să nu îi spui! râsese Francis, şi îşi scosese şi celălalt picior pe fereastră, apoi dispăruse.

— Francis! îl strigase Prue speriată.

Auzise uşa de la camera părinţilor ei închizându-se.

Mâna lui Francis reapăruse la fereastră, făcându-i semn să îl urmeze. Prue respirase adânc şi îl urmase. Se tupilaseră pe lângă fereastra părinţilor lor, Prue simţindu-şi inima bătând cu o viteză mai mare decât a unei maşini de curse. Se căţăraseră apoi pe ţigle şi ajunseseră pe coama acoperişului, chiar când primele artificii din Staplefield fuseseră lansate. Erau doar nişte luminiţe îndepărtate, punctând cerul nopţii cu sclipirea lor, însă Prue ştia că pentru ea şi pentru Francis ele erau un simbol pentru toate lucrurile pe care le-ar fi putut face.

Un punct gri îi atrase atenţia lui Prue. Era Luella care venea în zbor spre ea. Personisoarta porumbel ateriză greoi la picioarele ei.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult cu scrisoarea aceasta. Am avut o discuţie foarte agreabilă cu tatăl tău despre recolta de orz. Mi-a arătat şi toate maşinăriile absolut fascinante pe care tu şi fratele tău le-aţi construit.

Agapantha îi aruncă o privire lui Prue. Prue se rugă ca Agapantha să nu fi auzit nimic din discuţia lor şi îşi puse scrisoarea în buzunar, ca să o citească mai târziu.

Prue zise în şoaptă:

— Ia stai puţin, ai stat de vorbă cu tata?

— Ei bine, pregătea o plăcintă care arăta foarte interesant şi eram curioasă să aflu care sunt ingredientele. Mă gândeam că aş putea să o transmit personisoartelor bucătari de la fabrica-imaginarium care gătesc pentru maeştri şi am uitat cu desăvârşire despre povestea cu personisoartele, aşa că a trebuit să îi explic. A reacţionat foarte gentil.

Prue simţi un gol în stomac.

— Şi ţi-a vorbit despre mine şi fratele meu... pe nume?

Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Luella şopti:

— Frances sau Prudence, pot să recunosc o persoană bună atunci când o văd. Sunt sigură că ai motivele tale şi nu e treaba mea să mă amestec. Nu voi spune nimănui despre asta. Pentru mine tu eşti Ucenica Haywood, spuse Luella, şi îi făcu cu ochiul.

Prue zâmbi:

— Mulţumesc!

— Tatăl tău mi-a spus că s-au împăcat cu gândul că trebuie să îţi urmezi propria cale, deşi mi-a mărturisit că mamei tale i-a fost cel mai greu. Mi-a povestit şi despre...

Luella făcu o mică pauză.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău.

Prue nu putu decât să dea uşor din cap. Îi era teamă că dacă ar fi încercat să îşi deschidă sufletul cât de puţin, s-ar fi sfărâmat totul, ca sub un noian de ape nestăvilite. Se bucura că tatăl ei văzuse cât sunt de uimitoare personisoartele. Era convinsă că le-ar aprecia.

— Ai cunoscut-o şi pe mama? întrebă Prue.

— Tatăl tău mi-a spus că este ocupată cu munca de la câmp.

Prue oftă, fără să ştie sigur dacă era uşurată sau puţin dezamăgită. Îşi făcea griji pentru felul în care mama ei ar fi reacţionat, însă în acelaşi timp ar fi vrut ca ea să vadă cât de grozave sunt personisoartele.

— Pe drumul de întoarcere m-am oprit în Batterthwaite. Mă simţeam puţin ciudat. O senzaţie pe care nu pot să o descriu decât ca fiind atrasă undeva, departe. Ceea ce este foarte straniu! M-am simţit ca şi cum pentru o clipă nu aş mai fi fost prezentă.

— Poate că ar trebui să te odihneşti, Luella! îi zise Prue.

O luminiţă îi atrase privirea în iarbă. Apoi încă una şi încă una.

— Vin! Lăsaţi-le câteva clipe, nu vrem să le speriem! le strigă Lavender.

— Prostii! Hai să mergem! strigă Liddy, sărind după luminiţe.

— Repede, Luella!

Prue o luă la fugă după Liddy şi Luella zbură alături de ea.

Acum întreaga pajiște era presărată cu luminițe, ca un cer înstelat, coborât în iarbă. Prue sărea dintr-o parte în alta, însoțită de Luella, care-i râdea la ureche.

— Nu m-am mai distrat așa bine de multe cicluri lunare! Repede! La dreapta, acolo este una!

Alergară de colo-colo, prinzând lumini, umplând borcanele cu ele, până când Prue simți că i se înmoaie picioarele și se prăbuși în iarbă. Atunci îi veni o idee.

— Luella?

— Da, draga mea?

— Mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți cu un mic proiect.

— Bineînțeles! Deși nu sunt foarte sigură cum ți-aș putea fi de folos.

— Nu e ceva dificil. Am să te chem mâine, înainte lecțiilor.

Luella își întinse aripile.

— Nu cred că am altceva de făcut, primesc solicitări extrem de rar.

— Bun, atunci ne vedem! zise Prue repede, căci Edwin și Agapantha se apropiau.

— Lavender, Liddy şi ceilalţi ucenici se îndreaptă înapoi spre reşedinţă! o anunţă Edwin.

— Ar trebui să mă întorc în turn. Pe curând! le zise Luella şi îşi luă zborul.

Agapantha se aşeză lângă Prue.

— Lavender a zis că ne aşteaptă cu ciocolată fierbinte acasă.

— Dacă aş mai putea gusta un singur lucru, cred că ciocolata caldă ar fi acela! zise Edwin.

— E ca o îmbrăţişare caldă într-o cană! Sper că vom găsi şi prăjiturele.

Lui Prue îi ghiorţăi stomacul şi asta o făcu să scoată nişte sunete exagerate ca să îşi arate foamea.

— Haide! zise Agapantha, aruncând o privire spre staţie. Au plecat cu toţii!

Însă lui Prue îi fu atrasă atenţia de o lumină care fulgerase acolo unde începea pădurea.

— Uite, încă una! A mea este!

Îşi luă plasa repede, însă Edwin sări imediat după ea.

— Nu şi dacă o prind eu primul!

— Chiar ar trebui să mergem! zise Agapantha.

Fără lumina lunii, pădurea era doar un bloc negru, compact, brodat pe margine doar cu

strălucirea luminii spirit, care se ascundea printre ferigi ca un licurici sclipitor, cu Prue, Agapantha şi Edwin pe urmele ei.

*

Nu foarte departe, de după un copac, creatura îi urmărea pe copii. Ei erau duşmanii. Dacă voia să rămână în viaţă trebuia să urmeze un singur ordin – *trebuie să ucizi*. Voia să îşi încerce noul trup. Ar fi trebuit să îşi aştepte comanda, însă până la urmă, ce diferenţă ar fi făcut două fetiţe? Poate că stăpânul ar fi fost chiar încântat! Noul trup era unul puternic, l-ar antrena astfel. Ceilalţi plecaseră. Două fetiţe şi o creatură albă micuţă ar fi uşor de aranjat. Îşi scoase ghearele şi se trase mai aproape. O cracă i se frânse sub picioare.

— Ce-a fost asta? întrebă fetiţa palidă aţintindu-şi privirea în direcţia lui.

— Am prins-o! S-a lăsat destul de greu! strigă cealaltă.

— Ar trebui să mergem! murmură fata palidă.

Creatura făcu încă un pas spre ele. Frunzele foşniră.

De data aceasta cealaltă fată, cea cu părul zburlit, aruncă o privire peste umăr, înspre pădure.

— Aţi auzit şi voi?

Era doar la câţiva metri de el. Creatura se pregăti să sară la atac. Ferigile foşniră, strivite.

— Ar trebui să plecăm! le zise animalul alb.

— Aveţi dreptate! spuse şi fata.

*

Creatura ţâşni din spatele copacului şi se năpusti spre ei.

— Fugiţi! strigă Prue, însă Edwin şi Agapantha alergau deja spre staţie.

Prue fugi şi ea după ei, aruncându-şi plasa din care se eliberă lumina spirit. Îi bătea inima atât de tare, încât i se părea că are în piept un mecanism gata-gata să explodeze. Tropăitul şi foşnetele pe care le auzea venind din pădure erau oare ale paşilor ei? Şi ce era horcăitul acela groaznic? Se forţă să alerge mai repede pe pajiştea scăldată de rouă şi îşi aţinti privirea înainte, asupra luminii care venea de la staţie. Era rapidă – întotdeauna îl întrecea pe Francis la curse – şi, din fericire, Ag şi Edwin erau şi ei rapizi. Prue riscă şi aruncă o privire peste umăr. Întrezări o creatură cu coarne. Era oare doar un cerb?

În acea clipă, cu un şuierat răguşit, îl auzi: *„Trebuie să ucid."*

Îşi simţi sângele năvălindu-i în cap. Alerga de două ori mai repede acum şi nu se mai uită nicio clipă înapoi, de teamă să nu piardă chiar şi o secundă.

Cei trei ucenici năvăliră în staţie şi trântiră uşa în urma lor. Agapantha se grăbi să tragă de mâner, ca să cheme pneumeratorul. Se auzi imediat un şuierat.

— Ce-a fost asta? întrebă Agapantha, cu pieptul zbătându-i-se.

— Ai luat-o la fugă şi eu am fugit după tine! Ce s-a întâmplat? Eu nu am văzut nimic! zise Edwin.

Prue nu îşi mai simţea picioarele.

— Mai repede! şopti ea, uitându-se spre uşă, de parcă ar fi putut să grăbească cumva vagonul.

Agapantha se uită la Prue cu ochi mari cât farfuriile pentru cină ale lui Lavender.

— Ce ai văzut, Frances?

— Era ceva ca un fel de cerb, însă nu chiar cerb. Era îngrozitor. Nu am văzut prea bine, pentru că era foarte întuneric, dar avea coarne. Cred că s-a oprit la capătul pădurii. Nu l-am văzut foarte bine.

Pneumeratorul intră în staţie şi toţi trei se grăbiră înăuntru. Prue se aşeză pe un scaun şi îşi lăsă mâinile pe genunchi. Respiră adânc de câteva ori,

încercând să își dea seama ce văzuse cu adevărat. Toți trei rămaseră tăcuți pentru o vreme.

— Deci a fost doar un cerb? zise Edwin, respirând ușurat.

Agapantha suspină.

— Da, cel mai probabil.

Prue își scutură însă capul.

— Nu. Mi-a vorbit.

Agapantha îi aruncă o privire lui Edwin.

— Atunci poate că a fost o personisoartă. Un gardian poate. Există personisoarte cerbi?

Edwin se gândi câteva clipe.

— Nu cred. Nu din câte știu eu.

— Nu era însă o personisoartă obișnuită. A zis...

Prue își scutură din nou capul. Edwin își lăsă lăbuța pe mâna ei.

— Ce anume?

Pneumeratorul încetini. Ajunseseră acasă.

— Ce a spus, Frances?

Întrebă din nou Edwin, în timp ce coborau din vagon.

Prue respiră adânc și apoi zise:

— Trebuie să ucid.

Pe Agapantha o trecu un fior.

— Ar trebui să spunem cuiva despre asta.

Prue ridică din umeri.

— O să sune caraghios. Poate că a fost doar o căprioară, sau o personisoartă de la pază care a crezut că face o glumă bună.

Se auzi un vâjâit şi vagonul dispăru. Ucenicii urcară scările spre casă. Dinspre sala de mese răzbea zumzetul plăcut al discuţiilor, iar aerul era plin de mirosul dulce al ciocolatei calde şi al prăjiturilor.

— Poate că ar trebui să păstrăm pentru noi cele întâmplate. Până la urmă, nu avem nicio dovadă!

— Sunt de acord. Cora ar râde probabil de noi şi ne-ar acuza că am inventat totul! zise Edwin.

Se auziră paşi venind din spatele peştelui pictat. Erau Cora şi Larkin, foarte veseli, râzând.

— Ce-i cu voi trei? De ce bântuiţi pe holuri? îi întrebă Cora, în timp ce Larkin îşi văzu mai departe de drum spre sala de mese.

— Pe unde aţi umblat? întrebă Prue, bănuitoare.

Cora îşi arcui sprâncenele şi murmură printre dinţi:

— Am avut un comision din partea Maestrului Sollentude.

Şi cu aceste cuvinte, fata îi împinse puţin la o parte şi se îndreptă spre sala de mese.

Prue se uită după ea un timp.

— Credeţi că şi ei au văzut creatura? şopti Agapantha.

Prue şi Edwin se uitară unul la celălalt, înţelegându-se din priviri.

— Gândeşte-te puţin, Ag. Au ajuns la scurt timp după noi. Nu ţi se pare puţin ciudat? zise Edwin.

Prue aprobă.

— Exact! Cred că s-au gândit să facă o glumă proastă. Nu e prea dificil să faci rost de materiale care să te facă să arăţi ca un animal înfricoşător, nu-i aşa? Ei bine, nu o să le dăm satisfacţia de a ne arăta afectaţi. Să mergem: ne aşteaptă ciocolata caldă!

Şi Prue o luă înainte spre sala de mese.

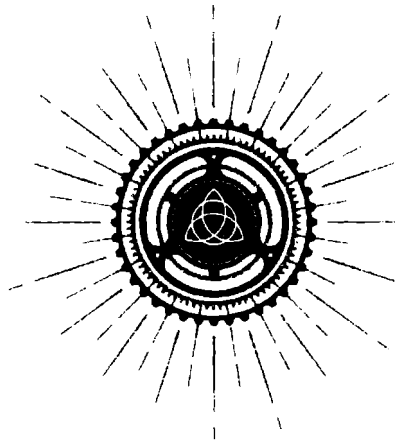

Capitolul 19

PRINS

În dimineaţa următoare, Prue se furişă afară din cameră înainte ca Agapantha şi Cora să se trezească. În lumina zilei, evenimentele din noaptea trecută păreau caraghioase. Prue era aproape convinsă că fusese vorba despre o glumă pusă la cale de Cora şi de Larkin şi se hotărâse să nu se lase distrasă de jocurile Corei de la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Coborî în fugă scările, sperând că Edwin se odihnea încă în camera lui. Avea un gol în stomac. Nu îi plăcea că trebuie să îşi mintă prietenii, însă trebuia să îşi continue planul de a-l recupera pe Francis înainte să fie prinsă.

Se pregătea să deschidă uşa spre scara care ducea la pneumerator când auzi o tuse venind dinspre sala de mese.

— Încotro te îndrepţi aşa devreme, Frances? întrebă Regina Adelaide, care era aşezată pe scaunul ei aurit.

— Ah, mă îndrept... Adică, mă duc la bibliotecă. Vreau să studiez puţin înainte să începem lecţiile.

— Îţi apreciez conştiinciozitatea, însă o regină ştie întotdeauna când în regatul ei se întâmplă ceva despre care ar trebui să fie înştiinţată.

— Serios, nu este vorba despre nimic special.

Prue adăugă apoi repede:

— Ah, aveţi o rochie nouă, Maiestate? Arată absolut splendid!

Regina Adelaide îşi ridică bărbia şi zâmbi:

— Cea mai fină catifea din Augustine.

— Este foarte frumoasă! zise Prue şi ieşi repede pe uşă.

În timp ce cobora spre pneumerator însă, începu să îşi facă tot felul de gânduri. Poate ar fi putut să o convingă pe Regina Adelaide să lucreze împreună cu ea la proiectul memoriei? Toţi o considerau o personisoartă defectă, însă poate că era la mijloc

altceva, ceva ce amintirile din existența primă ar fi ajutat-o să descopere.

Când ajunse în turnul mesageriei, Prue o găsi pe Luella cuibărită pe pervaz. Personisoarta porumbel bătu de câteva ori din aripi și ateriză pe umărul lui Prue.

Se grăbiră să ajungă în laboratorul memoriei.

— Totul este foarte palpitant, Prue! Dar ești sigură că avem voie să fim aici?

— Nu scrie nicăieri că ar fi interzis! îi răspunse Prue precaută.

Își scoase carnețelul din cutia în care îl ținea ascuns și aparatul ODMF pe care reușise să îl repare.

— Aș vrea să îți citesc semnalul emis de scânteia neîmblânzită, dacă se poate. Trebuie să te avertizez că este puțin riscant. Nu am mai folosit niciodată această mașinărie.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Cred că prinzând aceste fire de pielea ta sintetică voi reuși să citesc ceva cu ajutorul acestui aparat. Nu îți face griji, nu vei simți nimic.

— Oricum nu simt niciodată nimic. Ce lucru straniu: să simți lipsa durerii! Să îți lipsească ceva neplăcut. Să îți lipsească ceva de care nici măcar nu

îţi aduci aminte. Spune-mi, Prue, de ce faci toate astea?

Prue ezită o clipă, apoi îşi coborî vocea:

— Luella, trebuie să îmi promiţi că nu vei mai spune nimănui!

Luella se gândi câteva clipe.

— Eşti o fată isteaţă, nu încape îndoială, şi ai o inimă bună. Îţi promit.

— Tu eşti singura care ştie ce s-a întâmplat cu fratele meu. Vreau să îl găsesc, însă nu sunt foarte sigură cum să fac asta. Dar cred că recuperarea amintirilor este primul pas.

Luella rămase tăcută pentru o vreme. Apoi dădu din cap.

— Deci vrei să îmi analizezi frecvenţa ca să avansezi în cercetarea pe care o faci?

— Da.

— Ei bine, draga mea, simt că ceea ce îmi ceri este foarte personal. Ţelul tău este însă unul nobil şi m-aş bucura să te ajut!

Prue o luă repede în braţe.

— Îţi mulţumesc!

Era acum pregătită.

— Vreau să îţi prind un fir receptor de piept, în apropierea cuorţitului.

Luella aprobă şi Prue introduse cu grijă firul, un milimetru sau doi doar, ca să nu rişte să o rănească, apoi porni aparatul ODMF. Acesta pârâi şi Prue încercă să îi potrivească frecvenţa. În scurt timp apăru ceva pe monitor.

— Ei, fir-ar să fie! se miră Luella.

— Stai nemişcată, vreau să iau nişte notiţe.

Prue schiţă repede forma apărută pe monitor în carneţelul ei.

— Bun! Voi mări puţin imaginea.

Lui Prue i se tăie respiraţia. Unda conţinea un model complex: unde vălurite în interiorul unor unde în care se aflau alte unde. Unele erau curbate, altele ca dinţii de fierăstrău, altele arătau ca nişte urme de paşi. Prue le copie în grabă în carneţelul ei.

— Îţi poţi mişca, te rog, aripa?

Luella o ascultă. Unda pătrată se contractă, apoi se extinse.

— Ai putea să îţi închipui cum e să zbori acum?

Dinţii ca de fierăstrău se mişcară.

— Fascinant! Aceasta trebuie să fie legătura cu emoţiile.

— Nu am nicio idee ce vezi tu în toate acele mâzgăleli, însă mă bucur că îţi este de folos.

Luella râse şi semnalul asemănător dinţilor de fierăstrău tremură din nou.

*

După ce îşi încheiară şedinţa, Prue ascunse carneţelul înapoi în cutie şi îşi scoase capul pe uşă ca să se asigure că nu le vede nimeni când se strecoară afară. Alergă spre laboratorul de mecanică şi, când intră, descoperi că sala era deja plină cu ucenici de la toate nivelele.

— Pe unde ai umblat? întrebă Edwin.

— Am fost la bibliotecă.

— Ce simpatic, pentru că biblioteca e în partea opusă celei din care ai venit tu! comentă Cora.

Lui Prue i se aprinseră obrajii.

— Şi eu care credeam că voi trei sunteţi aşa buni prieteni!

Edwin şi Agapantha tăcură.

— De ce nu stai lângă mine azi, Agapantha? Ştim foarte bine amândouă că numai noi vom ajunge la liman!

Prue o ignoră pe Cora şi îşi căută un scaun liber. Maestra Tinubu se afla în faţa clasei, aşteptând ca toată lumea să ia loc.

— Ucenici, după cum ştiţi deja, suntem cu toţii în toiul pregătirilor pentru luna sângerie. Maeştrii au hotărât că o sarcină potrivită pentru ucenici ar fi pregătirea cutiilor vocale mecanice. Indicaţiile sunt aceleaşi pentru toate personisoartele, aşa că este un punct bun din care să începeţi.

Prue citise câte ceva la bibliotecă despre cutiile vocale.

— Ucenicii care se află la Ghildă de cel puţin un an pot trece la proiecte. Voi trece şi vă voi verifica munca. Pe ucenicii care se află de mai puţin de un an la noi, îi rog să vină la masa din faţă.

Şapte ucenici ieşiră în faţă. Maestra Tinubu aşeză un cub, de mărimea unui zar, pe masă. Prue se aşteptase la ceva puţin mai mare.

— Cutiile noastre vocale, laringele, controlează fluxul aerului, iar cutiile vocale mecanice pe care le facem la fabrica-imaginarium controlează fluxul semnalelor, pe care le transformă în sunete. Propria frecvenţă emisă de spirit rezultă în vocea personisoartei, aşa că sunetul care ia naştere este

unic. Dacă partea mecanică nu este realizată perfect, rezultatul va fi zgomot alb sau pur şi simplu tăcere. Cutia vocală este rezultatul unui proces foarte complex de micro-inginerie, însă partea de mecanică este destul de uşor de realizat, dacă urmăriţi cu atenţie instrucţiunile pentru fiecare pas.

Maestra Tinubu aruncă o privire spre uşă.

— Speram că Maestrul Sollentude ni se va alătura astăzi.

Îşi privi ceasul şi oftă.

— Ei bine, va trebui să ne apucăm de treabă!

Maestra scoase din bibliotecă câte un exemplar din volumul al III-lea din *Mecanica Internă a Personisoartelor* de Hannah Woolstenbury, care era la fel de gros ca pâinea pe care o scotea din cuptor Lavender, pentru fiecare ucenic.

— De la capitolul unsprezece înainte. Aţi face bine să vă apucaţi de citit, pentru ca de mâine să începeţi partea de mecanică.

*

La sfârşitul după-amiezii, în timp ce se îndreptau cu toţii spre staţie, Prue îşi simţea capul atât de plin de noile informaţii aflate, încât îşi zise că are nevoie de un pui de somn, pentru ca totul să aibă timp

să se sedimenteze. Cutiile vocale erau fascinante, însă îi fusese greu să se concentreze, pentru că mintea îi aluneca mereu la cercetările ei asupra memoriei. Aruncă o privire în urmă, spre fabrica-imaginarium şi în acea clipă îşi aduse aminte că nu mai verificaseră capcana din pădure de două zile!

— Ar trebui să verficăm cursa! Dacă s-a prins acolo vreun biet animal m-aş simţi foarte vinovată.

— Aproape că am şi uitat de ea după toată întâmplarea cu luminile spirit! zise Edwin.

— Cred că a sosit timpul să o desfiinţăm. Probabil că ceea ce a ucis acea personisoartă nu mai e demult prin preajmă.

Prue avea totuşi o sămânţă de îndoială în suflet. Dacă întâmplarea din noaptea luminilor spirit nu fusese doar o glumă? Dacă acea creatură pe care o întrezărise era reală?

— Trebuie să fim atenţi şi să ne ferim de alte glume proaste din partea Corei şi a lui Larkin.

Zilele erau din ce în ce mai scurte. Când ajunseră în pădure, lumina scăzuse deja. Păşeau încet, cu ochii în toate direcţiile, pregătiţi pentru orice.

Se apropiau de locul în care puseseră capcana când, dintr-o dată, se opriră cu toţii în loc, îngheţaţi

de teamă şi entuziasm în acelaşi timp, cu inimile bubuindu-le în piept: prinseseră ceva.

— E tot o căprioară? întrebase Edwin.

Prue observase însă deja că piciorul lung care ieşea din plasă nu era acela al unei căprioare. Îi fugi pământul de sub picioare.

— O, nu!

Cei trei ucenici păşiră în luminiş şi îşi ridicară privirile.

Nu prinseseră un animal.

Plasa se roti şi apăru o faţă umană.

— Pe toţi sfinţii din Medlock, ce se întâmplă aici?!

Era fără urmă de îndoială faţa cenuşie a Maestrului Sollentude, atârnat în plasă, la câţiva metri deasupra solului.

— Of!

Prue îşi pierduse respiraţia.

— Ei bine, acum ştim de ce nu şi-a făcut apariţia astăzi în laborator! şopti Edwin.

— Coborâţi-mă! Imediat!

Vocea maestrului fierbea de o furie abia contenită.

Agapantha şi Edwin se grăbiră să coboare plasa, în timp ce Prue se bâlbâia, încercând să le dea instrucţiuni, rugându-i să fie cât mai gentili

cu putinţă. Cu toate precauţiile lor însă, Maestrul Sollentude ateriză cu o bufnitură la sol.

Se ridică şi le aruncă o privire urâtă.

— Ucenicii Duval m-au prevenit în privinţa voastră. Cora mi-a spus că puneţi ceva la cale în pădure. Voi discuta cu White şi cu Primrose. Să vă aşteptaţi la repercusiuni grave!

Cei trei ucenici strânseră plasa de la capcană şi apoi fură mânaţi prin ferigi spre capătul pădurii.

— Lăsaţi aici echipamentul deocamdată şi întorceţi-vă la reşedinţă. Pieriţi din ochii mei! Vedeţi voi ce vă aşteaptă!

Cei trei ucenici o luară demni spre staţie.

— Ar trebui probabil să ne apucăm să ne facem bagajele! zise Prue tristă.

— Chiar crezi? şopti Agapantha.

— Uite ce e, nu ştim încă ce se va întâmpla! zise Edwin.

Însă, după felul în care îşi târau picioarele, cu umerii plecaţi, lucrurile nu arătau prea bine.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până la reşedinţă. Când ajunseră, îşi croiră posomorâţi drum pe hol spre scara pe care o descoperiră blocată.

— Aţi avut o seară plăcută?

Cora stătea în capul scărilor cu o mutră îngâmfată, care o făcu pe Prue să-şi încleştеze pumnii. Simţi laba lui Edwin atingând-o uşor, încercând parcă să îi spună că nu merită.

Prue o împinse la o parte pe Cora şi urcă în goană scările până în dormitor, trântind uşa după ea. Cel mai probabil avea să fie trimisă acasă, când abia începuse să descopere calea de a-l recupera pe Francis. După câteva minute, Agapantha deschise uşor uşa.

— Frances, Lavender ne aşteaptă jos cu ceai.

— Nu vreau ceai. Spune-i că nu îmi este foame.

Agapantha închise uşa.

Prue se simţea copleşită de o mulţime de emoţii. Cel mai rău era însă că ştia că totul se întâmplase din vina ei. Ei îi venise ideea să pună o capcană! Ea îi convinsese pe ceilalţi să o ajute! Îşi dezamăgise cei mai buni prieteni pe care îi avusese de la moartea fratelui ei. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost atât de dornică să se afirme.

Se schimbă în grabă în pijamale şi se vârî în pat, sub cuverturi.

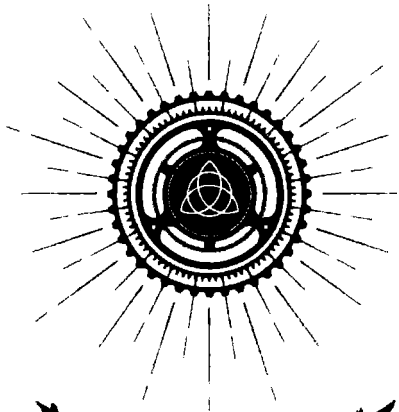

Capitolul 20

AVERTISMENTUL

În dimineaţa următoare Prue, Agapantha şi Edwin fură înştiinţaţi că trebuie să se prezinte în biroul Maestrei White la ora opt fix.

La uşă le răspunse Artizanul Primrose. Prue abia îndrăzni să îl privească în ochi şi atunci când o făcu, Artizanul îi zâmbi stingher, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău, pentru că el îi acordase o şansă şi avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

Maeştrii White şi Sollentude stăteau amândoi la birou. Maestra White îi îndemnă să se apropie.

Maestrul Sollendute începu:

— Cei trei au pus la cale tot felul de prostii, nesocotind pe faţă...

— Cu tot respectul – îl întrerupse Maestra White – ne-aţi povestit deja în detaliu cum au decurs lucrurile şi sunt sigură că nici cei trei ucenici nu au uitat aşa, dintr-odată, ce s-a întâmplat.

Prue observă zâmbetul care apăruse în colţul buzelor Artizanului Primrose. Acesta, fiind cel mai mic în grad, stătea deoparte.

— Aveţi ceva de spus? îi întrebă Maestra White.

Prue ridică mâna.

— A fost ideea mea. Dacă trebuie să exmatriculaţi pe cineva, atunci eu sunt aceea.

— Dar noi am fost de acord cu planul! zise Agapantha.

Edwin dădu din cap.

— Înţeleg! zise Maestra White.

— Deci ea este capul răutăţilor. Ţi-am spus că unul dintre ucenicii lui Primrose este vinovat. Este absolut evident că şi-a ales nişte candidaţi cu totul nepotriviţi, şi în plus, i-a lăsat de capul lor! comentă Maestrul Sollentude.

— Personisoartele de constituţie mică au fost zguduite de ceea ce i s-a întâmplat Rayanei! Am vrut să ne asigurăm că vor fi în siguranţă, aşa că ne-am

gândit că am putea încerca să prindem creatura care a atacat-o.

Maestra White își plecă fruntea.

— Să faci pe eroul nu este o soluție. Ghilda a cercetat zona și nu a descoperit nimic. Suntem siguri că a fost vorba doar de un eveniment izolat, o întâmplare nefericită.

— Astfel de acțiuni necugetate nu își au locul în Ghilda Imperială Personisoarta! interveni Maestrul Sollentude.

— Încercau doar să ajute! zise Artizanul Primrose.

Sollentude îi aruncă o privire acră.

— Și până la urmă, ce căutai în pădure, Sollentude?

Artizanul Primrose își scoase tacticos ochelarii și îi șterse cu batista pe care o avea în buzunarul de la piept.

— Ucenicii mei m-au avertizat că ți-au văzut perechea hălăduind în mod suspicios prin pădure, acum mai bine de o săptămână. Așa că m-am decis să cercetez despre ce este vorba.

Artizanul Primrose se ridică în picioare.

— Poate că data viitoare – deși mă îndoiesc că va exista o dată viitoare – ar trebui să mă pui și pe mine

în gardă. După cum punctai și tu, doi dintre ei sunt ucenicii mei. Și sunt sigur că Maestra White este de acord cu mine în această privință.

Maestrul Sollentude își încruntă sprâncenele.

— Dacă ar fi reușit să prindă ursul, lupul sau ce animal o fi fost acela care a atacat-o pe biata Rayana, poate că astăzi ar fi fost eroi.

Maestra White se întoarse spre Maestrul Sollentude.

— Maestre Sollentude, sunt de acord cu Artizanul Primrose.

— Bineînțeles că ești! zise Maestrul Sollentude pe un ton acuzator.

— Maestre Sollentude, te asigur că sunt capabilă să îmi formez singură o părere. Cred că ucenicii și-au învățat lecția. Îi voi explica ce s-a întâmplat Maestrei Woolstenbury și, după cum prevăd regulile Ghildei, pedeapsa aplicată ucenicilor pentru orice fel de comportament neadecvat lipsit de gravitate va fi hotărâtă de mentorul direct. Poate că ar trebui să te întrebi de ce ucenicii tăi au întârziat atât de mult să îți aducă la cunoștință o activitate suspectă pe care o bănuiau de mai bine de o săptămână.

Nu era de datoria lor să raporteze imediat ce considerau că nişte colegi s-ar putea afla în pericol?

Maestrul Sollentude se înroşi ca racul.

Prue auzi cum în spatele ei, Edwin încerca să îşi înăbuşe un rânjet. Îşi relaxă şi ea puţin umerii, pentru prima oară în acea dimineaţă.

Maestrul Sollentude se ridică bățos, dădu din cap şi părăsi încăperea, aruncându-i lui Prue o ultimă privire dezaprobatoare în timp ce ieşea pe uşă.

— Nu am vrut să-l prindem în capcană! Ne pare rău! zise Prue, odată ce uşa se închise în urma maestrului.

Maestra White îşi împreună palmele.

— Avem deja destule pe cap, acum că se apropie luna sângerie, ca să ne mai preocupăm şi cu alte lucruri! Avem de finalizat o sută de personisoarte. Cred că voi veţi fi mult prea ocupaţi cu realizarea cutiilor vocale şi nu veţi mai intra în bucluc. Atunci când voi avea suficient timp la dispoziţie, mă voi gândi la o sarcină pe care s-o primiţi ca urmare a acţiunilor voastre. Până atunci însă, vă puteţi retrage.

Părăsiră cu toţii biroul Maestrei White şi Artizanul Primrose îi conduse până în atrium. Edwin îi repetă cât de mult regretau cele întâmplate.

— Uite, până la urmă nimeni nu a fost rănit!

Artizanul Primrose făcu o pauză.

— În cazul ucenicilor mai noi, eu nu sunt singurul care ia hotărârile. Maeştrii îmi pot anula deciziile. Agapantha are un mic avantaj, fiind ucenica unui maestru, şi îmi este teamă că eu nu vă pot oferi aceeaşi siguranţă. Nu vreau să vă mai apropiaţi de pădure. Ne-am înţeles?

Dădură cu toţii din cap că înţeleseseră.

— Dacă vă face să vă simţiţi mai bine, am s-o rog pe Maestra Woolstenbury să trimită din nou gărzile personisoarte ca să cerceteze pădurea. Însă chiar cred că ceea ce a păţit bietul iepure a fost o întâmplare nefericită singulară. Şi acum, fugiţi la laboratorul de mecanică! Am ceva de rezolvat la Cancelaria Supremă. Este vorba de aceleaşi necazuri provocate de AES. Sincer, ce oameni!

Artizanul Primrose se grăbi să pornească la drum.

Cei trei ucenici o luară pe scări, spre laborator. Zareen tocmai trecea pe hol, cu blana ei aurie strălucind în lumina soarelui de dimineaţă, care se cernea prin tavanul de sticlă.

— Ah, cei trei pescari! zise Zareen.

— Veştile circulă repede! răspunse Prue stângace.

— Nu vă judec! Mulţi dintre cei aflaţi la existenţa secundă chiar vă apreciază gestul! Dar trebuie să fiţi atenţi! Am primit rapoarte privind un animal straniu care bântuie pe străzile din Medlock după lăsarea întunericului. A fost zărit de două ori într-o singură săptămână.

— Serios?

— AES zic că sunt gărzi personisoarte care îi sperie pe cei aflaţi la existenţa primă doar ca să se distreze.

Prue se întreba dacă acest lucru era legat de treburile pe care le avea de rezolvat Artizanul Primrose.

— Personisoartele nu ar face niciodată aşa ceva, nu? întrebă Edwin.

Zareen scutură din cap şi spuse:

— Cel mai probabil, sunt doar nişte zvonuri pe care AES le-au creat pentru a propaga teama de personisoarte. Chiar şi aşa, Maestra Woolstenbury va trimite o notă la reşedinţă, ca să se asigure că toată lumea este cu ochii în patru. M-am gândit că ar fi bine să vă spun de pe acum, de vreme ce voi trei păreţi să atrageţi necazurile.

Zareen ridică sprâncenele, apoi îşi văzu mai departe de drum.

— Mă întreb despre ce o fi vorba! zise Agapantha.

Edwin ridică din umeri.

— Probabil AES, cum zicea şi Zareen!

*

Prue era fericită că în laboratorul de mecanică se poate concentra în sfârşit asupra unor lucruri tehnice. Se simţea încă vinovată pentru ceea ce se întâmplase în pădure şi nu voia ca, în cazul în care ar fi fost prinsă că a minţit în privinţa propriei identităţi ori a laboratorului memoriei, să aibă necazuri şi ceilalţi din cauza ei. Hotărî ca din acel moment să fie mai distantă, pentru binele ei şi al lor. Se aşeză singură în bancă şi lucră în linişte, apoi, în pauză, se strecură afară din laborator înaintea tuturor.

Pe la sfârşitul după-amiezii, Edwin veni şi se aşeză lângă ea.

— Frances, abia dacă ai scos un cuvânt toată ziua. Dacă te necăjeşte ceva, poţi vorbi cu mine şi cu Ag. Ştiu că ne-am cam ars din cauza capcanei, însă nu a fost chiar atât de rău. Sunt sigur că în curând vor uita de întâmplare!

Prue ridică din umeri.

— Sunt bine. Voi duce obiectele pe care le-am folosit ca să construim capcana înapoi. Mi-am adus acum aminte că le-am lăsat la marginea pădurii!

— Putem merge împreună! sugeră Agapantha.

— Nu, nu e nevoie! Sincer, n-o să-mi ia mai mult de câteva minute. Ne vedem la reşedinţă.

Şi Prue plecă în grabă, ca să nu le dea timp să protesteze. Odată ajunsă afară, se grăbi să ajungă la pădure, ca să adune plasa şi celelalte obiecte.

Ceva se auzea foşnind în copaci. Prue se opri şi încercă să desluşească ceva în verdele întunecat al coroanelor de frunze. Nu era nimic.

Duse cursa înapoi în depozit, însă, pe când se întorcea să închidă uşa, observă ceva cu coada ochiului: o umbră mai întunecată decât celelalte. Ceva sau cineva era acolo. Se concentră, încercând să străpungă întunericul. Poate că imaginaţia îi juca feste?

— E cineva acolo? strigă.

Umbra dispăru însă în pădure.

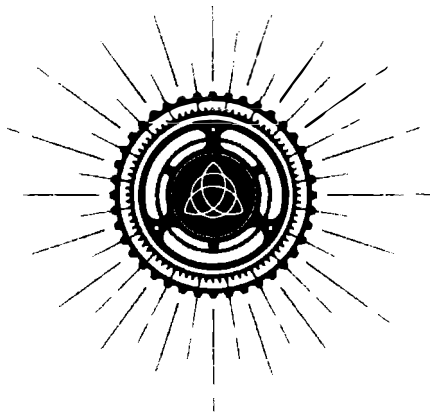

Capitolul 21

ÎNAPOI LA FERMĂ

Următoarele zile fură dedicate în totalitate studiului mecanicii cutiilor vocale. În timp ce lucra la aceste maşinării delicate, Prue se întreba dacă ar fi putut să îi recunoască vocea lui Francis, în cazul în care s-ar fi întors. Deşi nu fusese demonstrat că vocile personisoartelor sunt aceleaşi ca în existenţa primă, era foarte probabîl ca aşa să fie.

Uneori nici nu mai putea să îi evoce chipul, şi asta o înfricoşa. Acum, că se hotărâse să se distanţeze de ceilalţi, Prue se trezise din ce în ce mai absorbită de gândurile ei legate de Francis. Se strecura în laboratorul memoriei la prânz şi înainte de ceai. Calculele deveneau din ce în ce mai complicate

şi şi-ar fi dorit creierul Agapanthei şi creativitatea lui Edwin. Undeva, în studiile ei, se strecurase o necunoscută şi nu reuşea să îşi dea seama despre ce era vorba.

Într-o după-amiază târzie, Prue făcu un mic ocol, trecând pe la turnul mesageriei, ca să o vadă pe Luella.

Stătea cam tristă pe marginea pervazului.

— Ah, bună! zise ea cu o voce puţin stinsă.

— Eşti bine? întrebă Prue.

Luella îşi întinse încet o aripă.

— Cred că mi s-a defectat mecanismul.

— Vrei să te duc la reparaţii?

— Of, draga mea, sunt foarte ocupaţi. N-aş vrea să-i deranjez.

— Aş putea să arunc eu o privire, dacă vrei. Am trusa cu scule la mine.

— Eşti foarte drăguţă, mulţumesc! Dar ai şi aşa o mulţime de lucruri de făcut.

— Insist!

Prue se puse pe treabă. Era puţin emoţionată, însă era familiarizată de la clasă cu felul în care fucţionează aripile.

— Nu mai e mult până la celebrarea Sahwen! zise Luella, în timp ce Prue lucra cu foarte mare grijă.

— Aproape că uitasem. Sună foarte interesant!

— E de-a dreptul magic! Şi e un prilej de întâlnire între toţi muncitorii personisoarte de la fabrica-imaginarium şi maeştri, artizani şi ucenici. Este foarte distractiv! Presupun că nu ai avut parte de prea multă distracţie de când a murit fratele tău. Din câte mi-ai povestit, pare că aţi fost foarte apropiaţi.

— Da, eram foarte apropiaţi.

— Poate că într-o zi se va întoarce ca personisoartă.

— Sper.

Prue înghiţi un nod care i se pusese în gât.

— Hm, ce voiam să-ţi povestesc? începu Luella. Ah, da! Recolta de mere de anul acesta a fost foarte bogată! S-au vândut multe fructe pe piaţa din Owlcot Nord. Tatăl tău a făcut în jur de două sute de borcane de sos de mere, din câte mi-am putut da seama. Mama ta mi-a zis... Luella făcu o mică pauză, apoi continuă: să nu îţi faci griji pentru mecanimale odată cu venirea iernii. Le-a uns ea!

— Ai vorbit cu mama? S-a purtat frumos?

— Nu e la fel de vorbăreaţă ca tatăl tău, asta e sigur!

Luella chicoti.

— Dar a fost cordială. Mi-a zis că plugul mecanic trebuie reparat şi că nu îşi dă seama ce are.

— S-a stricat probabil cureaua rotativă din nou! Mulţumesc, Luella. Mă simt mai bine ştiind că veghezi asupra lor pentru mine.

Luella clipi şi zâmbi, aşa cum poate zâmbi un porumbel mai frumos.

— Şi mai era ceva! Cheia...

— Cheia săltăreaţă!

— Aşa! S-a pierdut din nou! Dar de data asta nu reuşesc să o mai găsească.

— Of, întotdeauna am avut impresia că e pusă pe rele!

— Îşi doresc tare mult să îi vizitezi, draga mea.

Prue se ridică şi îşi strânse părul. Îi era dor de fermă mai mult ca oricând.

— Voi merge acasă la sfârşitul acestei săptămâni.

— Grozav! Cred că se vor bucura.

— Şi eu mă bucur.

După ceva vreme, Prue reuşi să termine.

— Gata! Eşti ca nouă acum! zise ea mândră. Ce ai zice de o probă de zbor?

Luella îşi întinse uşor aripa şi apoi zbură pe fereastră şi dădu ocol fabricii-imaginarium de două ori mai repede decât o făcea de obicei. Prue o privea cu un zâmbet larg pe chip.

— Mă simt minunat, mulţumesc! îi strigă Luella, intrând înapoi pe fereastră.

Prue şi personisoarta porumbel rămaseră tăcute o vreme, privind cum soarele dispare încetişor după clădirile din Medlock. Partea de est era acoperită de umbre, în timp ce acoperişurile sclipeau, poleite de o lumină trandafirie.

— Ar trebui să te întorci, draga mea. Este lună nouă şi va fi o seară întunecată... Pe întuneric se întâmplă lucruri rele. Se aud zvonuri despre tot felul de lucruri care s-ar fi întâmplat pe străzile din Medlock.

— Sunt doar zvonuri prosteşti, împrăştiate de AES!

— Să... sperăm că aşa este.

Luella părea să fie din ce în ce mai ruptă de lume. Prue spera ca în curând să aibă o maşinărie gata

pentru testare şi să o ajute cel puţin să îşi recapete amintirile.

*

Prue se simţea ciudat să se întoarcă la vechea ei salopetă. Ţinuta îi era familiară, însă se simţea cumva stângace în ea, de parcă nu ar mai fi fost hainele ei. Îşi luase rămas-bun pe fugă de la Agapantha şi de la Cora şi apoi plecase spre gară. În faţa gării se afla o personisoartă retriever, cu o tavă în faţă.

— Drepturi pentru personisoarte! Arătaţi-vă susţinerea! striga el.

Prue se opri din drum. Tava era plină de insigne cu un simbol pe care îl mai văzuse: o mână de om cu o labă în centru.

— Una, vă rog frumos!

Prue lăsă o monedă jos.

— Ce a păţit blana ta? întrebă ea, observând că personisoartei îi lipseau smocuri de blană din loc în loc, dezvelind pielea sintetică.

— Am fost readus pentru a fi companion pentru o doamnă din nordul oraşului. S-a dovedit până la urmă că era de fapt AES. Îi plăcea să mă închidă zile întregi într-un dulap mic. Zicea că trebuie să învăţ care îmi este locul.

— Asta este pur şi simplu îngrozitor!

— Închis astfel, am ajuns în pragul nebuniei. Am încercat cu disperare să evadez, bineînţeles, şi aproape am reuşit.

Personisoarta aruncă o privire smocurilor rare de blană.

— Din fericire, Cancelaria m-a eliberat atunci când s-a aflat adevărul. Mi-au găsit o nouă poziţie, însă timpul liber mi-l dedic cauzei.

— Ai putea să primeşti reparaţii la fabrica-imaginarium.

— Ştiu. Însă cicatricile îmi amintesc că merită să lupţi.

— Să lupţi?

— Da. Să lupţi pentru mai bine.

Prue îşi prinse insigna de buzunarul salopetei şi îşi promise să îi vorbească despre asta Artizanului Primrose, când se va întoarce. El încuraja lupta pentru drepturile personisoartelor. Prue voia să se asigure că persoana îngrozitoare care săvârşise asemenea fapte va fi pedepsită, aşa că înainte să îşi vadă de drum, îi luă adresa de la personisoarta retriever.

Gigantrenul îşi aştepta pasagerii pentru prima călătorie din acea zi. Prue îşi cumpără un bilet

de la chioşc, apoi îl arătă conductorului şi îşi căută compartimentul.

În Batterthwaite găsi o trăsură mecanică disponibilă. După ce circulase cu gigantrenul şi cu pneumeratorul, acum trăsura i se părea teribil de înceată. La prânz, trăsura mecanică o lăsă în Owlcot Nord, de unde porni pe jos pe şosea, către fermă. Drumul era lung şi trebui să facă un popas. Câmpurile aurii erau punctate cu baloturi, iar frunzele stejarilor ruginiseră. Prue se aplecă şi culese o ghindă, apoi şi-o puse în buzunar. Era un obicei pe care îl respecta în fiecare an când vedea prima ghindă, şi îi aducea noroc. Simţea că acum, mai mult ca oricând, va avea nevoie de noroc.

Mai ales în ceea ce privea întâlnirea cu mama ei.

În depărtare se vedea ferma lor şi cineva era pe câmp, călare pe un cal mecanimal, însă Prue nu putea să îşi dea seama dacă era tatăl sau mama ei. Când ajunse pe poteca ce ducea către ferma lor, se opri puţin, amintindu-şi momentul în care plecase. Simţea de parcă ani de zile se scurseseră de atunci, însă în acelaşi timp, parcă nu trecuse decât o clipă.

Uşa nu era încuiată, ca de obicei. Mirosea a plăcintă de prune! Nu mai simţise acel miros în casa

lor de vreo doi ani, de când tatăl ei dăduse o ladă plină cu mere pentru douăzeci de prune. Mama fusese supărată pe el o săptămână întreagă, însă el îi mărturisise că meritase. Prue dădu roată bucătăriei. Toate lucrurile erau la locul lor: tigăile de fier pe poliță, coșurile atârnate de cârlige, ustensilele aranjate în borcane pictate. Pe masă se afla o solniță din ceramică albastru-azurie, un borcan cu muștar și un teanc de șervețele brodate fin cu un stejar în colț. Dintr-o dată se auziră zgomote de pași și fața zâmbăreață a domnului Haywood apăru de după colț.

— Tată!

Prue își aruncă rucsacul și alergă să îl îmbrățișeze. După un timp se dezlipiră din îmbrățișare, ca să se poată privi mai bine. Îi fusese dor de zâmbetul lui cald, care îi aducea atât de mult aminte de Francis!

— Ia te uită! Ai mai crescut!

— Tată, n-am fost plecată chiar așa mult timp!

— Atunci înseamnă că mergi cu fruntea sus, pentru că-mi pari mai înaltă!

Prue aruncă o privire spre cuptor.

— Simt cumva miros de plăcintă cu prune?

Tatăl îi făcu cu ochiul.

— M-am întâlnit cu un negustor care trecea prin Owlcot Nord săptămâna aceasta. Am dat destul de mult pe ele, însă să nu îi spui mamei tale! Să zicem că preţul pe care i l-am spus ei este puţin altul.

Îşi apăsă un deget pe nară.

— Rămâne între noi!

Prue băgă de seamă că biletul pe care îl lăsase atunci când plecase era tot acolo, acum prins sub o solniţă din ceramică în formă de bufniţă.

— Ar trebui să o strigi pe maică-ta! E pe deal. Eu mă duc să trag căruţa şi mă întorc imediat.

Prue ieşi pe uşa din spate şi o strigă pe doamna Haywood care, auzind-o, întoarse calul mecanic şi o luă în jos pe deal. În comparaţie cu tehnologia din Medlock, calul mecanic părea foarte rudimentar şi de modă veche. Prue avea atâtea idei pentru modernizarea fermei, pe care le-ar fi putut pune în aplicare cu ajutorul celor învăţate la Ghildă. Poate ar fi putut folosi muşchi sintetici pentru ca animalele să aibă mai multă forţă şi grafen pentru a lipi încheieturile!

Doamna Haywood opri calul şi descălecă. Avea părul strâns îngrijit la spate şi purta bluza ei de un

albastru-deschis, fără nicio cută, ca de obicei. Prue îi zâmbi stânjenită şi doamna Haywood o îmbrăţişă.

— Mi-a fost dor de tine! îi zise doamna Haywood, scoţându-şi o agrafă din păr ca să prindă cu ea una din buclele rebele ale lui Prue.

— Mamă, te rog!

Doamna Haywood îşi ridică mâinile.

— Bine! Ştiu că abia ai ajuns, însă unele lucruri trebuie spuse.

Intrară în casă şi Prue se aşeză la masă, în timp ce doamna Haywood puse un ibric la fiert pe aragaz. Tata era încă afară, ocupat cu căruţa.

— Cred că ştiu de ce te-ai dus acolo, Prudence.

Mama nu îi folosea tot numele decât atunci când era supărată.

— Tu uiţi că eu ştiu cum gândeşti. Te-am văzut făcând primii paşi cu hotărâre. Ai trecut de la mersul de-a buşilea direct la alergat, în doar câteva zile, pentru că voiai să te duci după fratele tău pe câmp.

Prue se juca cu mânecile de la jachetă. Nu ştia prea bine ce să zică. Încerca să nu se gândească la Francis, ca să nu se pună pe plâns.

Mama zăngănea nişte căni în chiuvetă.

— Vrei să-l aduci pe Francis înapoi la Ghildă, nu-i aşa?

Prue deschise gura, încercând să inventeze o scuză, însă mama ei putuse întotdeauna să îi citească parcă gândurile.

— Şi ce crezi că ar putea ieşi bun din asta? Lucrurile trebuie lăsate aşa cum sunt. Nu vreau să îl văd transformat în vreun animal, în vreo monstruozitate zdrăngănitoare.

— Tu nu înţelegi cum stau lucrurile de fapt! Cum sunt ei de fapt!

— Ba înţeleg perfect, Prue! Viaţa e viaţă şi moartea e moarte. Nu avem dreptul să ne amestecăm în unele lucruri. Şi atunci când o facem, rezultatul nu poate fi decât unul dezastruos.

— Dacă am vedea toată tehnologia din această perspectivă, am trăi astăzi tot în bordeie sau în peşteri! Noi folosim maşinării la fermă, nu-i aşa?

Doamna Haywood se aşeză în faţa ei.

— Ştii foarte bine că asta e cu totul altceva. Maşinăriile sunt maşinării. Este greşit să le amestecăm cu partea umană.

— Dar nu sunt nişte monstruozităţi. Sunt nişte maşinării extraordinare, foarte avansate, care imită

organismele vii întru totul şi care conţin *oameni*. Ai cunoscut-o pe Luella – este minunată!

— Păi, bineînţeles, m-am purtat într-o manieră civilizată cu ea. Este destul de drăguţă şi, în fond, nu este vina ei că a fost readusă în existenţă.

— Dar...

— Prue, nu vreau să mai aud niciun cuvânt! Acum, poţi să îţi continui studiile acolo, dacă asta îţi doreşti, eu nu te voi opri. Însă nu te mai lega de Francis!

Prue îşi împinse scaunul şi acesta scrâşni.

— Tu nu înţelegi! Avem nevoie de asta, avem nevoie de Francis înapoi!

Se plimbă dintr-un capăt al camerei în celălalt de câteva ori şi apoi se opri în faţa unei fotografii care îi arăta pe toţi patru cu un ulcior în faţă. Sub poză, într-o grămadă de hârtii, lui Prue îi atrase atenţia un afiş. Avea simbolul AES. Pe el scria doar: *AES. Pentru ordinea naturală.*

— Sper că nu vă lăsaţi păcăliţi de prostiile astea!

Prue aruncă hârtia pe masă.

Doamna Haywood se uită la ea şi zise:

— Am propriile mele opinii şi nu am nevoie de cineva care să mi le impună pe ale lui.

— E totul în regulă? întrebă domnul Haywood, intrând în cameră.

Amândouă amuțiră.

— Poate că e timpul să bem un ceai.

*

Pe seară, Prue merse la hambar ca să vadă câinii ciobănești și caii mecanimali. Aruncă rapid o privire plugului stricat, dar se hotărî să îl repare după ce avea să dea întâi un tur călare. Se opri la stejarul Haywood și se cățără în el, privind apoi de sus spre casă.

Sub cerul albastru-indigo al nopții, soarele de la apus ardea cu văpăi stacojii, aruncând sulițe de lumină printre copacii de pe câmp, poleindu-le coroanele cu aur. Nici nu își mai amintea de câte ori stătuse așa acolo, cu Francis alături. El obișnuia să o tachineze pentru că nu reușea să se cațere la fel de repede ca el. Priveau împreună apusul, se certau pe ultima prăjitură de ovăz, visau orașe îndepărtate și își închipuiau cum avea să arate viitorul. Îi părea bine că e din nou acasă, chiar dacă mama ei era suspicioasă în legătură cu planurile ei, și chiar dacă se certaseră și cina fusese destul de încordată. Îi simțea prezența lui Francis pretutindeni în jurul ei,

iar amintirile care aici erau mai puternice ca oriunde o făceau să fie şi mai hotărâtă să îşi împlinească misiunea.

*

Dimineaţa sosi mult prea repede. Prue trebuia să plece devreme ca să ajungă înapoi în Medlock la timp.

— Ce vizită scurtă! Aş fi vrut să stai mai mult. Uite, ia nişte plăcintă de prune pentru prietenii tăi, spuse domnul Haywood, umplându-i rucsacul cu bunătăţi din bucătărie.

Prue se gândea că probabil că îşi pierduse deja prietenii.

Domnul Haywood oftă:

— Îmi pare rău, mama s-a dus pe câmpul de vest dis-de-dimineaţă. S-ar putea să îi ia ceva timp până se întoarce.

Prue înghiţi nodul care i se pusese în gât şi zâmbi.

— Nu-i nimic, tată! Trebuie doar să îi demonstrez. Şi o voi face.

— Mama ta are o vorbă: când Prue îşi pune ceva în minte, nu o mai poţi întoarce din drum, aşa cum nu poţi întoarce din drum o furtună! Adevărul e că îi semeni mai mult decât vrea să recunoască.

Prue își îmbrățișă tatăl și apoi își ridică rucsacul.

— Vă voi scrie curând!

— Drum bun!

— Of, am uitat să repar plugul mecanic! M-am uitat puțin la el și sunt sigură că te descurci tu. S-a încins cutia de viteze. Trebuie să o izolezi!

Domnul Haywood își ridică mâinile, în semn de apărare.

— Zi mai rar, ce să fac?

Prue luă o bucată de hârtie de pe dulap, se așeză la masă și desenă rapid o diagramă.

— Scoți roata din spate întâi, apoi pe a doua – aceasta adică. Reasamblezi cutia de viteze. Va merge oricum pentru că ai izolat mai întâi și...

Prue se opri în mijlocul propoziției. Cuvintele pe care le rostise păreau să fie piesa lipsă pe care o căuta. *Va merge... Izolezi mai întâi prima treaptă de viteză...* Lui Prue începură să i se învârtă rotițele.

— Prue? Ești bine?

Sări în sus! Asta era! Găsise cheia pentru adaptarea aparatului ODMF. Încerca de ceva timp să interpreteze un semnal cu trei părți. Ceea ce trebuia să facă era să le separe. Trebuia să blocheze

celelalte frecvenţe, pentru a le împiedica să interfereze, iar apoi trebuia să o izoleze pe cea de care avea nevoie.

— Tată, eşti un geniu!

— Ce-am făcut?

— Trebuie să mă întorc. Voi veni în vizită din nou, foarte curând, promit. Poate voi aduce şi nişte veşti grozave data viitoare!

Şi, cu aceste cuvinte, Prue îşi luă rucsacul şi fugi pe uşă afară, oprindu-se abia în Owlcot Nord.

Capitolul 22

ODMF

Prue ajunse înapoi la Ghildă la vremea cinei. Toată lumea era adunată în sala de mese şi discuţiile erau în toi.

— Prue, ţi-am simţit lipsa! zise Lavender, îmbrăţişând-o strâns şi îndemnând-o să se aşeze la masă.

Cora stătea lângă Agapantha. Când o văzu pe Prue intrând, îşi înlănţui braţul în jurul Agapanthei şi-i aruncă răutăcioasă lui Prue:

— Sper că ai avut o şedere plăcută la ferma ta de porci. Eu i-am ţinut companie Agapanthei. Cred că o voi lua de acum sub aripa mea protectoare.

— Mă bucur că te-ai întors! zise Agapantha, rugând-o pe Prue din priviri să se aşeze şi ea alături, de cealaltă parte.

Prue zâmbi. Nu îi plăcea să stea departe de Agapantha, însă decisese că îşi va feri prietenii de necazuri şi avea să se ţină de cuvânt.

— Sunt obosită după drum, vă supăraţi dacă mă duc sus?

— Bineînţeles că nu! zise Lavender.

Prue aruncă o privire prin salon. Edwin conversa cu Samir, colegul lui de cameră. Samir dădea din mâini şi Edwin râdea. Prue simţea că o leagă de Edwin un fir invizibil, care acum o trăgea spre el. Ar fi vrut atât de mult să îi împărtăşească toate gândurile care îi zumzăiau în creier. Se grăbi însă să urce în camera ei.

În dimineaţa următoare, îşi continuară munca la cutiile vocale până la ora prânzului, când Prue se furişă în laboratorul memoriei. Începu să facă un nou set de calcule în carneţelul ei şi recablă aparatul ODMF, adăugând de această dată un filtru puternic şi îndepărtând toate celelalte părţi care erau inutile. Acum aparatul era mai mic şi mult mai uşor de transportat.

Sfârşitul săptămânii o găsi pe Prue pregătită să testeze noul ODMF, modificat şi îmbunătăţit. Chiar la ţanc, pentru că reşedinţa era aproape goală. Cora încercase să o târască pe biata Agapantha acasă la ea, ca să îi cunoască părinţii, însă Agapantha reuşise să se sustragă, inventând ca scuză faptul că îi promisese Reginei Adelaide să îi ,citească istoria oraşului Medlock (toate cele cinci volume), o scuză de care Regina profitase, obligând-o pe Agapantha să o şi ducă la împlinire.

— Atâtea amintiri de retrăit! oftase Regina Adelaide fericită.

— Sincer, încep să cred că am ales răul mai mare! le şoptise Agapantha la micul dejun.

Edwin părea să se poarte puţin ciudat în preajma lui Prue, ceea ce nu era de condamnat, având în vedere dispariţiile ei din ce în ce mai dese.

După ce, la insistenţele lui Lavender, mâncase o bucată de plăcintă cu dovleac, Prue se grăbi să ajungă la clădirea centrală.

Intră chiar când Artizanul Primrose se pregătea să iasă.

— Studiezi din nou, ucenică Haywood? Eşti chiar de neoprit! Vestea bună este că suntem pe cale

să îi împlinim aşteptările Maestrei Woolstenbury privind Proiectul 100. Ai grijă, noutăţile acestea sunt strict secrete! Dacă află Guvernatorul Watson-Wentworth, este în stare să mai adauge încă zece personisoarte pe listă!

Artizanul o privi cu atenţie câteva clipe.

— Aceea este o insignă cu Drepturi pentru Personisoarte cumva?

— Ah, da! Este în ordine dacă o port?

— Ei bine, unii de pe aici ar prefera o atitudine mai neutră, însă pe mine nu pot să spun că mă deranjează!

Artizanul Primrose zâmbi şi îi făcu cu ochiul.

Prue îi povesti despre bietul retriever şi îi înmână adresa companionului.

— Cât de îngrozitor! Voi investiga cazul şi mă voi asigura ca cel care se face responsabil de asta să fie condamnat. Bun, acum ar cam trebui să îmi văd de drum!

Şi Artizanul Primrose plecă grăbit.

Prue aşteptă câteva clipe, apoi urcă pe scări spre laboratorul memoriei. Când ajunse în faţa uşii, aruncă rapid o privire peste umăr şi apoi intră, închizând uşor uşa în urma ei.

Înmărmuri. În mijlocul camerei se afla Edwin.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea.

— Te urmăresc de mai multe zile.

Prue simţi că se sufocă.

— De la o vreme mă eviţi. Ce pui la cale mai precis, Frances?

— Nu te evit! Am fost doar...

— Ocupată?

— Păi, da... Aceasta este o cameră liniştită în care pot să studiez mai bine.

— Şi în care poţi să faci experimente.

Edwin trase cearşaful care acoperea cutia în care Prue îşi ascunsese aparatul ODMF modificat.

— Te rog, Edwin! Sper că nu ai mai spus nimănui despre asta!

Edwin îi aruncă o privire mirată.

— Credeam că suntem prieteni!

— Am fost, adică... suntem prieteni! Doar că...

Prue se gândi la Francis şi parcă în piept i se redeschise o rană veche. Toate emoţiile reprimate năvăliră ca un torent. Îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi. Nu voia să plângă, însă acum, că fusese descoperită, se simţea lipsită de apărare şi vulnerabilă,

sfârşită după toată perioada în care fusese nevoită să ţină secrete.

— Ce se întâmplă?

Prue se aşeză jos, lângă Edwin, şi respiră adânc.

— Am avut un frate, care s-a îmbolnăvit. Un simplu virus, nimic serios, genul de boală din care majoritatea oamenilor îşi revin repede. Doar că el nu şi-a mai revenit niciodată. A fost acel *unu la o sută* de cazuri care a murit din cauza virusului acela.

— Îmi pare atât de rău.

Prue nu voia s-o compătimească nimeni. Voia doar ca lucrurile să fie ca înainte.

— Ştiu cum e! zise Edwin după o vreme.

— Edwin, cum ai putea tu să ştii cum e? Tu nu ai familie.

Edwin se întoarse cu faţa spre ea, cu palmele-n şold.

— Poate că nu e exact acelaşi lucru, însă ştiu cum e pentru că sunt mort. Am pierdut *totul* – toţi fraţii şi toate surorile pe care nici nu ştiu dacă le-am avut. Şi m-am pierdut şi pe mine însumi. Cine am fost? Nu am nicio idee. Nu este un sentiment prea plăcut cu care să fii obligat să trăieşti. La asta te-ai gândit vreodată?

Prue își scutură capul, supărată pe ea însăși pentru că fusese atât de insensibilă.

— Edwin, îmi pare rău.

Edwin își lăsă o lăbuță pe genunchiul ei.

— Cum îl chema?

— Ah...

Prue își mușcă buza, apoi mărturisi.

— Numele lui era Francis.

Edwin se încruntă.

— Dar nu e numele tău? Vă chema pe amândoi la fel?

— Nu, Frances Haywood nu este numele meu adevărat... De fapt, mă cheamă Prue Haywood.

Prue îi povesti ce se întâmplase la fermă atunci când sosise Artizanul Primrose, care auzise despre un tânăr mecanic talentat pe nume Francis.

Edwin ascultă cu atenție.

— Măiculiță! Ții măcar socoteala tuturor riscurilor pe care ți le asumi zilnic?

— Acum înțelegi de ce am considerat că este mai bine să mă îndepărtez de tine și de Ag.

— Deci, Prue - apropo, Prue ți se potrivește mai bine ca nume - ai să-mi spui ce vrei să faci

cu maşinăria aceasta? Promit că nu voi spune nimănui. Nici măcar lui Ag, dacă nu vrei.

Prue îi arătă carnetul şi îi explică felul în care ajunsese să creeze o teorie conform căreia informaţia istorică, amintirea, trebuia să fie izolată într-o secţiune aparte a semnalului emis de scânteia neîmblânzită.

Edwin ascultă cu atenţie şi dădu din cap.

— Ai pus această teorie în aplicare?

— Încă nu. Voiam să o rog pe Luella să mă ajute. Ea ştie adevărul despre Francis şi este dispusă să mă ajute.

— Încearcă cu mine!

— Ce?

— Chiar acum!

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Să mor eu!

— Nu e amuzant, să ştii! Dacă nu funcţionează ceva bine şi îţi afectez frecvenţa? Luella crede că cuorţitul ei nu va mai rezista prea mult, aşa că ea zice că nu are nimic de pierdut. Dar tu abia ţi-ai început existenţa secundă!

— Nu mai avem ce discuta. Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să mor. Din nou.

Edwin observă grimasa de pe faţa lui Prue şi oftă.

— Uite ce e, glumeam doar. Nu o să mor!

Arătă spre carneţel.

— Calculele tale par corecte. Am încredere în tine. Şi în caz că funcţionează, aş fi prima personisoartă care ar şti cine este cu adevărat.

— Ar trebui să ştii că după ce am leşinat în timpul procesului de atragere, Maestra Woolstenbury m-a avertizat că nu trebuie să mă mai leg de subiectul memorie. Dacă ar afla ce punem la cale, ne-ar zbura pe amândoi de la Ghildă.

— Faptul că nu te-ai dat bătută mă face să cred că eşti dispusă să îţi asumi acest risc.

Prue dădu din cap.

— Atunci, şi eu îmi asum la rândul meu riscul!

Edwin zâmbi.

— Şi cum mă conectez la această maşinărie a ta?

Prue se puse pe treabă. Verifică totul, apoi introduse firele cu grijă, un milimetru doar, în stomacul lui Edwin.

— Au!

— O, îmi pare rău!

— Glumesc! Noi nu simţim durere, ai uitat?

— Nu prea e momentul pentru glume, Ed!

Prue tăcu şi se concentră să facă o buclă. După ce obţinu un rezultat satisfăcător, zise:

— Odată ce semnalul va fi izolat, sper că aparatul va putea să îl citească, dar şi că tu vei putea percepe direct amintirile, în momentul în care semnalul izolat este retrimis.

— Interesant! Există o singură cale prin care putem afla dacă funcţionează. Apasă butonul, Prue.

Pentru o secundă, lui Prue i se păru că citeşte o urmă de teamă în ochii lui Edwin, însă se forţă să privească monitorul aparatului şi să se concentreze. În câteva clipe apăru frecvenţa. Forma acesteia avea un model diferit de cel al Luellei. Avea o mişcare puternică şi elegantă în acelaşi timp. Dintr-o mişcare a cadranului, izolă ceea ce spera că sunt datele de memorie. Ecranul deveni neclar pentru câteva momente, apoi apăru o undă subţire, dar clară, care se ridica şi cobora.

Prue se uită la Edwin.

— S-a schimbat ceva? Edwin, simţi ceva?

Edwin îşi scutură capul.

Prue se pleoşti.

— Era de aşteptat! Nu pot să cred că am crezut că va funcţiona din prima.

— Nu îmi scuturam capul pentru că nu am simţit nimic, ci pentru că numele meu nu este Edwin.

— Ce vrei să spui? şopti Prue.

— E foarte ciudat. Nu îmi amintesc şi alte lucruri, însă brusc mi-am amintit care este numele meu.

Prue era înmărmurită.

— Numele meu este Jack. Jack Swift.

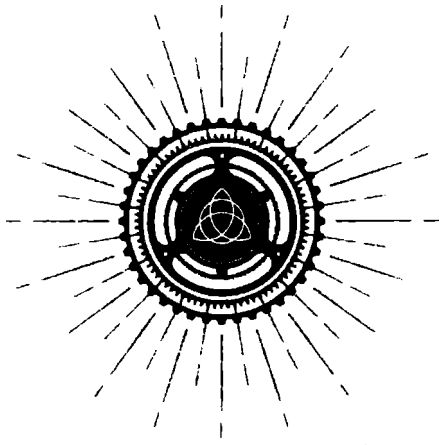

Capitolul 23

MĂRTURISIRI

Prue şi Edwin ieşiră din fabrica-imaginarium plini de adrenalină. Aveau amândoi nevoie să ia aer proaspăt şi să proceseze cele întâmplate. Edwin ţopăia cu mai multă energie şi poftă de viaţă decât de obicei.

Prue considera că Jack Swift este un nume minunat şi că i se potriveşte perfect.

— Ştiu că numele este doar un detaliu minor, însă mi se pare totuşi o realizare măreaţă! Mă simt de parcă, dintr-o dată, mi-am recăpătat o parte din mine.

— Mă bucur pentru tine Edwin, adică Jack! Doamne, cum trebuie să îţi spun de acum încolo?

— Ar fi bine să rămânem la Edwin deocamdată, pentru că altfel oamenii ar putea începe să își pună tot felul de întrebări și nu vrem ca maeștrii să afle adevărul. Iar eu, evident, îți voi spune în continuare Frances!

— Da, ai dreptate!

— Închipuie-ți că fratele tău ar avea o existență secundă! Ai ști că este el dacă și-ar aminti numele! Și poate vom găsi o cale prin care să recuperăm mai multe amintiri. Sigur, va dura ceva. Cunosc însă atât de multe personisoarte care ar da orice să își recapete memoria! Trebuie să fim precauți, însă ceea ce am reușit să facem este extraordinar! Pentru prima oară în existența mea de personisoartă, mă simt cumva conectat la trecut. Simt că am descoperit o parte esențială din mine!

— Asta e grozav!

Prue strălucea de mândrie.

— Aș putea să împrăștii vestea în rândul unor personisoarte. Sub acoperire, desigur.

— Este o idee bună. Poate o vom convinge pe Regina Adelaide să încerce aparatul! Închipuie-ți cum ar fi să se dovedească faptul că este cu adevărat o regină și că toată lumea a râs de ea pe la spate

degeaba! Şi ce-ar fi dacă în tot acest timp ea îşi amintea de fapt totul! Gândeşte-te ce ar putea să însemne asta!

Edwin se opri în loc.

— Ar fi o idee bună, dar adu-ţi aminte că Regina Adelaide vorbeşte cu toată lumea despre orice. Nu cred că este genul care să poată păstra un secret. Îi vei spune Agapanthei?

— Mi-ar plăcea, însă nu aş vrea să o pun în pericol. Şi mă simt prost pentru că nu i-am vorbit niciodată de fratele meu şi pentru că am fost atât de distantă în ultima vreme.

— Va înţelege.

Lui Prue îi fu distrasă atenţia de o siluetă înaltă şi slabă care se furişa din grădină şi înspre pădure.

— Acela era Sollentude?

Edwin îşi îndreptă privirea spre locul în care arăta Prue, însă silueta se făcuse nevăzută.

— S-ar putea! Vrea să vadă dacă ne poate prinde iar cu vreo capcană.

Lui Prue i se părea însă ceva ciudat.

— Pare să petreacă destul de mult timp în pădure! zise Prue suspicioasă.

Apoi o văzu pe Luella la fereastra turnului de mesagerie. Era clar cine urma să încerce aparatul! Prue fluieră şi Luella coborî la ei.

— Ce puneţi la cale voi doi? Dacă vreţi să trimiteţi scrisori, să ştiţi că nu mă simt prea în formă.

Prue îi povesti despre cum evoluaseră lucrurile.

— Oh! Numele meu anterior? M-am obişnuit cu Luella, draga mea... Dar aş fi foarte entuziasmată să îl aflu, totuşi.

— Trebuie să îmi promiţi că nu vei spune nimănui!

— Desigur! Cu mâna pe pieptul meu cu pene!

Se întoarseră toţi trei în laboratorul memoriei, după ce dăduseră întâi un ocol pe la bibliotecă, pentru diversiune, pentru că se întâlniseră cu Artizanul Shad în atrium.

De această dată, Prue se descurcă mai uşor cu echipamentul.

— Sper că este un nume exotic! chicoti Luella.

— Să stai nemişcată! Când râzi, semnalul pentru emoţii o ia razna. Aproape am reuşit.

Prue izolă fluxul memoriei. Se întreba dacă de această dată se vor dezvălui mai multe amintiri.

După doar câteva secunde, Luella clipi.

— Ei, să vezi şi să nu crezi! Mă numesc Edith Scamp. Chicoti: Nu ştiu la ce mă aşteptam, Prue, însă cu siguranţă nu la Edith Scamp!

— Îţi mai aminteşti şi altceva? întrebă Prue cu speranţă.

— Nu, draga mea. Nimic altceva! Deocamdată însă, sunt mulţumită cu atât!

— Este un nume extraordinar! Sună ca şi cum ai fi foarte aventuroasă! zise Edwin.

— Ori poate am fost un geniu diabolic! râse Luella.

— Poate că ar trebui să căutăm alte persoane cu numele de Scamp în Medlock! Sau Swift! S-ar putea să mai aveţi rude în viaţă!

— Familie? Luella era uluită. Mi-ar plăcea. Deşi nu ştiu ce părere ar avea ei despre o rudă-porumbel!

*

După ce se întoarseră la reşedinţă, Prue şi Edwin merseră în dormitor ca să vorbească cu Agapantha. Se asigurară mai întâi că este singură, apoi Prue se aşeză în faţa ei.

— Ce se întâmplă? întrebă Agapantha.

— Vreau să îmi cer iertare. Nu am fost o prietenă prea bună în ultima vreme. După ce s-a întâmplat

la procesul de atragere şi după treaba cu capcana, m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez distanţa şi să mă concentrez asupra lucrurilor pe care am venit să le fac aici.

Prue respiră adânc.

— Acum mai bine de un an, fratele meu mai mare a murit. Eram foarte apropiaţi, de nedespărţit. El era un mecanic mult mai bun decât mine.

Agapantha îşi plecă fruntea.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ţi fi fost teribil de greu să îl pierzi atât de tânăr. Eu nu am fraţi sau surori, însă pot să îmi închipui că asta ţi-a frânt inima.

Prue simţea parcă fisura, în piept.

— Ar mai fi de spus ceva. Atunci când Artizanul Primrose a venit la fermă ca să ia pe cineva în ucenicie, m-am prefăcut că eu sunt ucenicul pe care îl caută: m-am dat drept fratele meu. Adică, am spus că sunt Frances. Numele lui era Francis. Pe mine mă cheamă Prue. Am venit la Ghildă pentru că vreau să găsesc o cale prin care să îl aduc înapoi!

— Pe toţi sfinţii din Medlock, Frances!

Agapantha aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu mai era nimeni altcineva în cameră.

— Adică, Prue... Un lucru nu pot înţelege.

Urmă o mică pauză tensionată.

— Nu pot să cred că fratele tău era un mecanic mai talentat decât tine, pentru că asta mi se pare pur şi simplu imposibil!

Prue zâmbi şi respiră adânc.

— Mai trebuie să ştii ceva!

Îi povesti despre aparatul ODMF şi despre felul în care reuşiseră să afle numele personisoartelor din existenţa primă.

— Ţi-l prezint pe Jack Swift! zise Edwin cu mândrie, făcând o plecăciune.

Agapantha făcu ochii mari.

— Se pare că sunt singura care nu are un nume nou!

— Asta pentru că tu ai deja cel mai grozav nume din această casă! Ceea ce ţi-am dezvăluit este însă strict secret.

Prue deveni foarte serioasă.

— Va trebui să cercetez mult mai în amănunt ca să găsesc calea spre Francis. Ştiu că şansele sunt mici, însă trebuie să încerc. Poate că există o cale prin care semnalul scânteii neîmblânzite ar putea fi citit încă din lumea cealaltă. Am văzut cu toţii semnalele acelea, atunci când Maestra Woolstenbury a atras

spiritul. Poate că le-am putea descifra și astfel am putea alege cine să se întoarcă.

— Prue, sună extraordinar! Pot să vă ajut cu ceva? Cred că am putea aduce îmbunătățiri aparatului, dacă ne-am pune cu toții mințile la contribuție.

— Îți voi arăta laboratorul memoriei mâine, la Ghildă, dacă vrei. Am ascuns acolo totul. Este un loc în care putem lucra în secret.

— Laboratorul memoriei? se miră Agapantha fascinată.

— Sună mai pompos decât este în realitate. E doar o cameră folosită pentru depozitare, aflată la capătul coridorului unde se află și laboratorul de design.

Se auziră pași afară. Amuțiră cu toții.

Ușa fu dată de perete și apăru Cora.

— Ce puneți la cale voi trei?

— Vorbeam despre Sahwen. E săptămâna viitoare, mai știi? zise Agapantha, aruncându-le un zâmbet celorlalți.

— Tocmai discutam că nu ne-am hotărât încă cu ce să ne îmbrăcăm.

Cora baletă până la dulapul ei.

— Ştiu cum e! Am şase ţinute dintre care trebuie să aleg.

Scoase o rochie şi şi-o puse în faţă, ca să vadă cum îi vine.

— Am auzit-o pe Regina Adelaide povestind că acea creatură ciudată a fost întrezărită din nou pe străzile din Medlock. Este o fiinţă cu coarne, se pare.

— Cu coarne?

Edwin se încruntă şi le privi pe Prue şi pe Agapantha.

Prue ştia că şi el se gândeşte la ceea ce văzuse ea în noaptea luminilor spirit.

— Straniu! zise Prue, aruncând o privire vicleană spre Cora.

Prue era sigură că fata încearcă să le pună răbdarea la încercare.

— În fine, şi până la urmă cu ce ne vom îmbrăca la Sahwen?

Agapantha se ridică.

— Nu pot să cred că am uitat! Haideţi, mai avem timp încă să mergem la cumpărături.

Edwin sări şi el de pe pat.

— Ar trebui să mergem atunci!

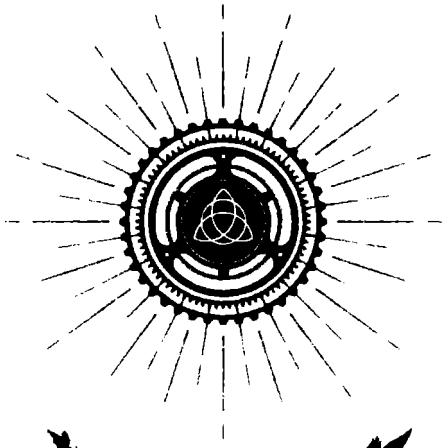

Capitolul 24

OMUL-CERB

— Deci aici veneai când dispăreai de lângă noi! zise Agapantha, cercetând laboratorul memoriei.

Prue scoase cutia în care îşi ţinea ascuns aparatul şi o deschise. Îi stătu inima în loc.

— A dispărut!

Aparatul ODMF era încă acolo, însă carneţelul ei nu.

— Ce? spuse Edwin şi se grăbi să vadă despre ce era vorba.

— Carnetul meu! Aveam în el toate notiţele legate de restaurarea memoriei! Verificaţi şi celelalte cutii!

— Dar nu mai ştia nimeni despre locul acesta în afară de noi trei şi de Luella.

Prue își duse mâna la gură.

— Ce e? întrebă Edwin nerăbdător.

— Cora! Ieri, când s-a întors. Dacă a ascultat la ușă?

— Ar trebui să îi căutați în lucruri când ne întoarcem mai târziu la reședință.

Prue se ridică.

— Mai bine mergem chiar acum!

Alergară toți trei afară, pe coridor.

— Stop! se auzi o voce.

Își ridicară privirile și îl văzură pe scară pe Sollentude. Maestrul își încruntă sprâncenele.

— Ce bine că vă întâlnesc! Maestra White a hotărât ce pedeapsă trebuie să primiți pentru faptele din pădure. Câțiva ucenici s-au ocupat de eliberarea camerelor în care sunt depozitate arhivele, pentru a înlesni procesul de atragere din cadrul Proiectului 100. Sunt o mulțime de mașinării vechi acolo. De acum încolo, aceasta este responsabilitatea voastră.

Sollentude le zâmbi răutăcios.

— Toate vechiturile trebuie trimise în depozit.

Cei trei ucenici schimbară priviri disperate între ei.

— Ei bine? Ce mai așteptați?

*

Maşinăriile erau o grămadă de fier vechi.

Prue îşi simţea inima grea pentru că nu putuse să meargă să îşi găsească imediat carneţelul, dar nu avea ce face.

— Haideţi! Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât terminăm mai repede.

— Aparatele astea arată de parcă ar fi din vremuri imemoriale! Părinţii mei le-ar pune într-un muzeu! zise Agapantha.

Prue găsea însă că toate aceste obiecte vechi au un soi de frumuseţe.

— Nu sunt inutile însă! Dacă îţi foloseşti imaginaţia şi le adaptezi puţin, le-ai putea transforma în orice îţi doreşti!

Găsea că unele dintre maşinării seamănă cu cele pe care le foloseau acasă.

— Nimeni nu s-a mai ocupat de ele de câţiva ani buni!

Prue scoase o bucată de metal dintr-o grămadă.

— Asta este exact precum cheia săltăreaţă pe care o avem la fermă!

Cheia nu mai funcţiona, era uzată şi îndoită, însă Prue le explică celorlalţi de ce ustensile şi unelte

aveau nevoie ca să o repare. Începură să scormonească în grămadă, aşezând componentele de care aveau nevoie pe iarbă, lângă rândurile de legume. Prue găsi nişte ulei în depozit. Edwin şi Agapantha o ajutară să cureţe încheieturile cheii şi să le ungă. Prue îi reconectă şi întări câteva dintre părţile componente. După ce terminară, cotrobăi prin depozit şi găsi o baterie cu ioni.

— Pare să fi prins şi zile mai bune, însă s-ar putea să funcţioneze! zise Prue, punând bateria la locul ei.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce mai pierdere de timp! pufăi Edwin.

Însă chiar atunci se auzi ticăitul unor roţi şi un scârţâit! Cheia săltăreaţă se scutură încet şi apoi se întinse.

— Ia staţi puţin, era frâna! exclamă Prue.

Picioarele cheii se puseră în mişcare şi după câteva genuflexiuni, care îi făcură să râdă, ţopăi cu o viteză nebănuită înspre livadă.

Alergară după ea, chicotind şi împingându-se unii pe alţii.

— Cine o prinde are dreptul să mănânce toate gogoşile cu mere pe care ni le-a dat Lavender! strigă Prue.

— Mie nu prea-mi convine, având în vedere că nu pot să mănânc! comentă Edwin.

— Bine! Atunci îţi cumpărăm o pălărie nouă! râse Agapantha.

Până să se dezmeticească bine, ajunseră să alerge printre ferigi, strivind sub picioare frunzele moarte acoperite de ceaţa din pădure.

— Unde s-a dus? strigă Prue.

— Acolo!

Edwin arătă spre est. Cheia săltăreaţă sălta deasupra cetei, ţopăind spre inima pădurii.

— Păzea! Ale mele sunt gogoşile alea! strigă Prue, în timp ce alergau după ea.

Ceaţa era însă tot mai deasă. Aproape nu mai vedeau nimic! Făcură un popas şi priviră în jur.

— Abia vă mai văd! strigă Edwin.

Prue cercetă luminişul. Cheia săltăreaţă nu se mai auzea. Îl dibui pe Edwin în ceaţă, nu departe de picioarele ei, apoi silueta Agapanthei şi... Prue înmărmuri. Se mai întrezărea ceva în ceaţă, o altă siluetă.

La vreo zece paşi de ei, se auziră foşnind nişte crengi, mişcându-se de parcă ar fi prins viaţă. Prue îşi concentră privirea, încercând să vadă ceva prin

ceaţă. Nu se simţea nicio adiere de vânt, însă era clar că se mişcau crengile.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem! şopti Prue.

Foşnete.

Crengile se mişcară din nou, desprinzându-se de copaci, şi o creatură apăru din ceaţă, chiar în faţa lor. Avea un corp aproape uman, dar era mai înaltă şi mai vânjoasă, cu linii dure şi o piele groasă şi rece ca osul. Din cap îi creştea o pereche mare de coarne, asemănătoare celor de cerb. Avea chipul lipsit de orice expresie, doar un craniu cu orbite găunoase în mijlocul cărora ardea o lumină roşu-sângerie. Mâinile lungi, cu gheare mari, îi atârnau pe lângă corp.

Pentru câteva clipe de groază rămaseră cu toţii împietriţi, fără să poată face vreo mişcare. Apoi Agapantha ţipă şi creatura sări spre ei. O luară imediat la fugă, gâfâind. Se loveau de crengi, se agăţau de ele, cu sunetul paşilor care se îndreptau spre ei bubuindu-le în urechi. Agapantha se împiedică şi căzu, dar Prue se întoarse rapid şi o ajută să se ridice, întrezărindu-l cu coada ochiului pe omul-cerb, care alerga prin ceaţă spre ele. Nu avea însă timp să se gândească prea mult. Agapantha era în picioare,

aşa că o luară din nou la goană. Unde era însă Edwin? Îi ieşeau în cale crengi după crengi, din ceaţă, şi la un moment dat fu nevoită să se îndepărteze puţin de Agapantha, ca să ocolească un buştean. Încercă să alerge mai departe, însă se simţea obosită şi se împiedică de o piatră. Îi cedară genunchii şi căzu, lovindu-se la cap. Simţea o durere arzătoare. Îşi duse mâna la cap. Din fericire, nu îi curgea sânge. Îşi îndreptă repede privirea în jur, căutându-i pe ceilalţi, însă nu mai era nimeni în jur.

Nimeni în afară de omul-cerb, care era acum chiar în faţa ei.

I se întoarse stomacul pe dos. Creatura era îngrozitoare.

Aceasta scoase un sunet răguşit, nervos, şi se apropie.

Prue se târî în spate. Membrele îi erau moi ca de lână, iar inima îi bătea cât să-i spargă pieptul.

Creatura făcu încă un pas spre ea. Coarnele îi erau ca nişte cuţite ascuţite. Îşi luă avânt, gata să sară. Însă chiar atunci o piatră zbură dinspre copaci şi ricoşă în spinarea omului-cerb, fără să îl rănească în vreun fel. Din fericire, fusese însă suficient cât să îi distragă atenţia şi să îi dea ocazia lui Prue

să își revină. Se ridică în picioare. Creatura încercă să o apuce, dar Prue se feri. Aproape o împunsese cu coarnele, ratând-o la mustață și agățându-i doar jacheta. Apoi simți că ceva o apucă de mână și o trage. Nu se împotrivi și începu să alerge...

Mâna care o strângea era lungă și slabă. Nu era a Agapanthei, nici a lui Edwin.

— Finblewick? murmură, gâfâind din greu.

Cotiră, și Prue se trezi cu Agapantha în stânga ei.

— Nu vă opriți din alergat, bine? strigă Finblewick.

Acesta își desprinse mâna din a lui Prue și sări în altă direcție.

Prue continuă să alerge, strigând-o pe Agapantha, apoi Edwin apăru chiar în fața lor. Cu o ultimă sforțare izbutiră să iasă din pădure și nu se opriră până când nu ajunseră la fabrica-imaginarium. Respirând din greu, cu mâinile pe genunchi, cu transpirația curgând de pe ei, își întoarseră privirile spre pădure.

Pădurea era tăcută.

Rămaseră cu ochii ațintiți spre ea, fără să își poată dezlipi privirea.

— Finblewick! E acolo, în pădure!

— Ce? se miră Agapantha.

— El m-a salvat! Trebuie să mă întorc.

— Ţi-ai pierdut minţile? sări Edwin.

— Să mergem după ajutoare! propuse Agapantha.

Prue o luase deja înapoi spre pădure. Însă chiar atunci apăru Finblewick, dintre copaci.

— Unde v-a fost capul? Ce căutaţi în pădure? se răsti el.

După ce îi privi mustrător pe fiecare în parte, adăugă:

— Acum ce faceţi moacele astea de iepuri speriaţi? Sunteţi în siguranţă!

— În siguranţă? Ce-a fost *aia*? zise Prue.

— Nu vi s-a spus să nu intraţi în pădure?

— Ba da, dar ne-a fugit cheia săltăreaţă şi... Ia staţi puţin... ce cauţi tu în pădure? E cale lungă de la Deakins până aici!

— Asta nu e treaba voastră! Ceea ce ar trebui să vă preocupe este să vă asiguraţi că nu află nimeni că voi aţi fost în pădure!

— Finblewick, ce-a fost aia? întrebă Agapantha.

Finblewick pufăi şi îşi puse mâinile-n şolduri. Îşi strânse buzele, de parcă ar fi încercat să împiedice un secret important să îi iasă pe gură.

— Un... gardian. Un gardian care protejează Ghilda de băgăcioşi ca voi. Şi care apără personisoartele mici de animalele sălbatice.

Prue se încruntă.

— Aţi face bine să vă întoarceţi la treaba voastră şi să speraţi că n-am să spun nimănui că v-aţi băgat nasul acolo unde nu vă fierbe oala!

— Să mergem! zise Prue.

Istoviţi de emoţii, luară pneumeratorul spre casă.

După ce, la insistenţele lui Prue, luară câteva gogoşi cu mere din bucătărie, urcară în camera fetelor.

— Simt nevoia să mănânc ceva dulce după aşa o experienţă! comentă Prue.

— Credeţi că Liddy şi Lavender ştiu că în pădure se află un gardian atât de îngrozitor? întrebă Agapantha.

— Dacă ar fi ştiut, ne-ar fi spus să nu mergem în pădure, pentru că am putea fi atacaţi de un monstru cu coarne. Presupun că este plauzibil ca maeştrii să îşi dorească să protejeze pădurea împotriva spionilor. Poate că Larkin şi Cora au auzit poveşti despre gardianul-cerb şi de aceea ne-au speriat aşa?

Prue îşi îndreptă privirea spre Edwin.

— Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

Edwin îşi scutură capul.

— Doar în cărţi. Seamănă cu ceva ce am văzut în cărţile despre Mercia antică. Un fel de zeu al lumii de dincolo, cred.

— Poate că este vreunul dintre experimentele Artizanului Shad? sugeră Agapantha.

Edwin se încruntă.

— I-ai văzut şi tu proiectele. Sunt de inspiraţie mitică şi foarte opulente, însă nu arată diabolic! Ceea ce am văzut noi era îngrozitor!

— Ia staţi puţin!

Prue luă o îmbucătură din gogoaşă şi zise:

— Nu credeţi că atunci când am fost chemaţi în biroul Maestrei White pentru a fi admonestaţi, fie White sau Primrose ar fi menţionat ceva despre gardian? Şi, până la urmă, ce punea la cale Sollentude atunci când l-am prins în capcană?

— Chiar ai dreptate! Ce putem face? întrebă Edwin.

— Ar trebui să discutăm cu Artizanul Primrose despre gardian. Poate că s-a sălbăticit şi poate că el e responsabil pentru toate acele cazuri raportate

în Medlock. Dar nu vrem să dăm iar de bucluc pentru că am intrat în pădure.

— Poate că ar fi bine să lăsăm un bilet anonim? sugeră Agapantha.

— Îl voi scrie eu! Mă pricep să scriu în stiluri diferite! zise Edwin.

— Bun! Îl vom trimite Artizanului Primrose. Cel mai probabil el nu va vrea să ne facă necazuri, chiar dacă îşi va da seama că biletul vine de la noi, sau dacă Finblewick va spune ceva. Şi nici nu îl suportă pe Sollentude, aşa că mă îndoiesc că se va duce să vorbească cu el.

Prue rămase pe gânduri pentru câteva clipe.

— Încă nu pot să îmi dau seama ce făcea Finblewick în pădure.

— Poate că dă o mână de ajutor gărzilor?

Prue ridică din umeri.

— Poate. Trebuie însă să mă ocup de ceva important mai întâi! Trebuie să îmi recuperez carnetul de la Cora. Să căutăm repede, până nu se întoarce!

După ce scormoniră printre lucrurile Corei jumătate de oră, fură nevoiţi să se dea bătuţi: carneţelul nu era de găsit!

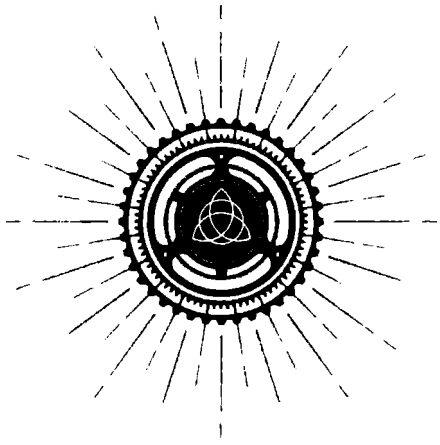

Capitolul 25

CORA

Luni dimineaţa trecură pe la turnul mesageriei înainte să înceapă lecţiile şi o rugară pe Luella să îi ducă bileţelul anonim Artizanului Primrose. Cora era mai tăcută decât de obicei, ceea ce o făcu pe Prue să bănuiască, cu şi mai mare convingere, că fata pune ceva la cale. Pe seară îi scotoci iar printre lucruri, însă nu reuşi să dea de carnet nici de această dată.

În zilele următoare, Prue, Agapantha şi Edwin urmăriră cu interes să vadă ce avea să facă Artizanul Primrose după ce primise biletul, însă nu reuşiră să afle nimic din felul în care se comporta acesta. Părea într-adevăr preocupat de ceva, însă aşa arătau toţi maeştrii şi toţi artizanii în acea perioadă. Ucenicii

lucrau la unele detalii de estetică alături de Rami Shad. Cele o sută de personisoarte, aşezate ordonat pe mai multe rânduri, umpluseră laboratorul de design. Se făceau ultimele retuşuri.

Edwin începuse să răspândească veştile despre aparatul lor în rândul personisoartelor despre care bănuia că şi-ar dori să afle care le fusese numele în existenţa primă. Astfel, Abel, grădinarul, fu următorul care descoperi că numele lui originar era Maurice Montgomery. Prue considera că numele acesta îi dă un aer distins şi parcă personisoarta cârtiţă îşi schimbase postura şi păşea acum mai demn.

Pe seară, Prue se tolăni pe covorul din salon, în faţa şemineului, şi începu o scrisoare lungă către părinţii ei. Gândurile ei zburau acasă, pentru că weekendul următor era Sahwen. Singura dată când nu sărbătoriseră Sahwen în familie fusese în anul precedent – anul în care toate sărbătoririle încetaseră. La fermă, schimbarea anotimpurilor era de obicei un eveniment important. Francis şi Prue obişnuiau să scobească dovlecii uriaşi pe care îi cultivau pe câmpul din nord. Apoi îi aranjau prin casă, luminaţi de lumănări. Părinţii lor făceau supă

şi plăcintă de dovleac, asezonate cu scorţişoară. Erau absolut delicioase! Aveau aroma toamnei. Seara, feţele portocalii ale dovlecilor străluceau în întuneric. Întreaga familie se aduna în jurul unei sperietori de ciori mecanice şi cântau împreună cântece despre recoltă.

Agapantha stătea aşezată turceşte în faţa lui Prue şi citea o scrisoare. Edwin stătea lângă ele, cu nasul într-o carte despre Mercia antică.

— Mâine vor ajunge părinţii mei în oraş! anunţă Agapantha.

— Grozav! zise Prue, fără să îşi ridice ochii din foaie.

Urmă un moment de linişte.

— Mă voi întâlni cu ei la cină.

— Sună bine! zise şi Edwin, fără să-i acorde prea mare atenţie Agapanthei.

Agapantha tuşi puţin.

Prue şi Edwin îşi îndreptară privirile spre ea.

— Zi, ce e? întrebă Edwin.

— Păi, mă gândeam, dacă vreţi... dar numai dacă vreţi, nu vă oblig! V-ar plăcea să îi cunoaşteţi?

Prue zâmbi.

— Bineînţeles! Cum să nu?!

— Grozav! zise Agapantha cu o voce care părea puţin surprinsă.

— Le voi da de ştire chiar acum!

*

Principalia era cel mai exclusivist hotel din Medlock.

— Nu mă simt deloc îmbrăcată corespunzător! se văită Prue.

— Închipuie-ţi cum mă simt eu! zise Edwin, cercetând camera plină de oameni îmbrăcaţi imaculat, în costume şi rochii catifelate.

Fură întâmpinaţi de o păuniţă albă, foarte elegantă.

— Domnul şi doamna Young vă aşteaptă! Vă rog să mă urmaţi! le spuse ea pe un ton gentil.

Aşa că merseră după păuniţă, trecând pe lângă palmieri exotici şi mese de un alb strălucitor, ca fildeşul, acoperite de argintărie. Din tavanele înalte atârnau candelabre de cristal, în care pluteau lumini haos strălucitoare.

Doamna şi domnul Young se ridicară de la masă ca să îi întâmpine. Prue observă că Agapantha moştenise părul roşu ca focul şi obrajii pistruiaţi de la tatăl ei. Mama ei avea aceiaşi ochi de chihlimbar şi bărbia la fel de ascuţită ca fiica ei. Bluza şi pantalonii

fără nicio încreţitură ai doamnei Young îi aminteau lui Prue dureros de mult de propria ei mamă.

— Ah, iată-i! zise doamna Young.

— Ne-a fost atât de dor de tine, Ag!

Părinţii îşi îmbrăţişară cu drag fiica.

— Aceştia sunt prietenii mei de la Ghildă, hm... Frances Haywood şi Edwin Luna-Zăpezii.

Domnul Young chicoti.

— Of, Ag! Pentru o clipă mi s-a părut că ai uitat numele prietenilor tăi!

Doamna şi domnul Young se agitară, vrând să se asigure că stau confortabil şi că au băuturi şi mâncare. Cerură o farfurie şi un pahar chiar şi pentru Edwin, deşi el nu avea să mănânce.

— Vrem să te simţi inclus, dragule! îi zâmbi doamna Young.

— Cum merg lucrurile în Gawthorpe? întrebă Agapantha.

— Ei bine, lumea tehnologică are parte de nişte răsturnări de situaţie extraordinare. Fie vorba-ntre noi, cred că este foarte probabil ca în viitorul apropiat să se înfiinţeze şi acolo o Ghildă.

— Serios? Credeam că tehnologia folosită la Ghildă îi aparţine în mod exclusiv Maestrei

Woolstenbury şi oraşului Medlock, că a fost patentată de aceasta! se miră Prue.

Doamna Young dădu din cap.

— Aşa este, însă se zice că îşi dezvoltă propriile teorii, într-o manieră diferită.

Prue se gândi la omul-cerb din pădure. Poate că era într-adevăr un gardian menit să oprească spionii. Sau poate că era creaţia unui oraş concurent!

— Unde anume în Gawthorpe lucraţi, domnule şi doamnă Young? întrebă Edwin.

— La DMM! răspunse domnul Young.

— Adică departamentul pentru Dezvoltarea Modelelor Mecanice! explică Agapantha.

— Ah, am auzit de el! Mentorul nostru a lucrat acolo înainte să se alăture Ghildei.

— Minunat! Care este numele lui? Mia lucrează la DMM de cincisprezece ani, îl cunoaşte probabil.

— Ei, Archibald! Mă faci să par foarte băgăcioasă, ceea ce este şi adevărat!

Doamna Young râse.

— Numele lui este Artizanul Primrose. Charles Primrose! zise Prue.

Doamna Young se gândi câteva clipe.

— Îmi pare rău, însă acest nume nu îmi sună deloc cunoscut... Nu! Sunt destul de sigură că nu îl cunosc. Poate că a lucrat în departamentul MMA, Modele Mecanimale Autentice?

— Da, probabil că aşa a spus. Îmi cer scuze.

Se bucurară de cină şi discutară despre mecanică şi invenţii. Domnul şi doamna Young erau calzi şi prietenoşi, genul de oameni cu care, credea Prue, s-ar fi înţeles foarte bine părinţii ei.

Prue se scuză pentru câteva clipe şi o luă spre baie, însă chiar atunci auzi o voce prea-bine cunoscută. Era Cora. Stătea la masă într-o cameră vecină, alături de Larkin şi de părinţii ei. Prue se ascunse în spatele unei plante cu frunze bogate.

— Va trebui să avem o discuţie serioasă cu Guvernatorul. Dacă se vor apuca să primească *pe oricine* ca ucenic, atunci îşi vor pierde toată credibilitatea! comenta doamna Duval.

— Mama voastră are dreptate. Poziţia de ucenic la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock aduce cu sine cel mai înalt grad de stimă din partea Cancelariei Supreme. Însă, dacă îşi vor coborî standardele de admitere, toate aceste beneficii vor păli în curând! adăugă domnul Duval.

— Ei bine, deocamdată, Ghilda vă va asigura viitorul şi va întări renumele familiei noastre. Să nu vă gândiţi nicio clipă că aţi putea să vă construiţi un viitor cu fanteziile voastre ridicole! spuse doamna Duval.

— Dar Larkin este cel priceput la toate aceste invenţii fără sens!

— Şi tu eşti pricepută!

— De fapt, nu e chiar atât de bună, punctă Larkin.

— Nu îmi place deloc acel loc.

— Nu ai de ales! Şi cu asta am încheiat discuţia. Ca să îţi asigur ucenicia, i-am dat bani grei Guvernatorului Watson-Wentworth.

— Ascultă ce îţi spune mama ta, Cora! Faci parte din familia Duval şi vei face ceea ce ţi se spune, domnişoară!

Se auzi scrâşnetul unui scaun împins pe podea şi apoi Cora trecu în fugă la doar câţiva centimetri de locul în care se ascundea Prue.

Lui Prue îi era aproape milă de Cora. Părinţii ei nu fuseseră încântaţi că alesese să vină la Ghildă, însă îi respectaseră hotărârea. Din câte putuse înţelege din discuţia familiei Duval, se părea că fata

şi-ar fi dorit să urmeze o altă carieră şi că nu era deloc încântată de faptul că era ucenică la Ghildă.

După acest episod, Prue se grăbi să se întoarcă la masa ei, alături de familia Young.

— E totul în regulă, Frances? întrebă doamna Young.

— Da, mulţumesc!

*

Ajunşi la reşedinţă, cei trei se întâlniră cu Artizanul Primrose pe treptele casei.

Acesta le deschise uşa.

— Şi ce-aţi mai pus voi trei la cale? întrebă el, cu ochii la ceasul de buzunar.

— Am luat cina cu părinţii Agapanthei, nimic mai mult! răspunse Prue.

— Ce plăcut!

Artizanul Primrose închise uşa în urma lor şi apoi se opri în hol şi îi măsură cu o privire ciudată.

— Adevărul este că speram să vă prind pe toţi trei la un loc. Am primit un bilet foarte interesant săptămâna aceasta. Un bileţel anonim.

Prue putea aproape să simtă căldura emanată de obrajii roşii de ruşine ai Agapanthei. Edwin îşi frământa lăbuţele.

— Sper că nu v-aţi întors în pădure după incidentul cu Sollentude şi capcana, după ce v-am spus în mod expres să nu mai călcaţi pe acolo!

Cei trei tăcură mâlc.

— Sunt sigur că nu aţi făcut-o! spuse el, mijind ochii.

Artizanul Primrose se îndreptă spre pasajul secret care ducea la pneumerator, însă se răzgândi în faţa lui şi se întoarse la ei. Ucenicii se opriră în loc, pe scări.

— Dacă aţi fi mers totuşi în pădure, aş fi vrut să ştiţi că ceea ce aţi văzut este, probabil, cea mai formidabilă gardă pe care a reuşit să o creeze Maestra Woolstenbury. Vedeţi voi, în prezent la fabrică se află o cantitate destul de mare de cuorţit. Vreau să ştiţi că biletul este luat în considerare cu toată seriozitatea. Mă voi asigura personal că se vor face investigaţii în acest sens.

Cei trei ucenici rămaseseră muţi.

— După cum ziceam, dacă biletul ar fi venit de la voi, ceea ce nu este cazul, v-aş fi spus că în prezent securitatea este prioritară. Să nu vă temeţi, veţi fi în siguranţă în seara aceasta. Mergeţi, prindeţi lumini spirit şi distraţi-vă!

Artizanul întoarse pictura cu peştele şi deschise uşa.

— Ah, şi vă anunţ cu bucurie că planurile pentru luna sângerie merg perfect. Nu pot să vă spun prea multe, însă Maestra Woolstenbury a confirmat că celebrările Sahwen se vor desfăşura aşa cum a fost anunţat.

*

În acea seară, eliberarea şi prinderea luminilor spirit se desfăşură cu mult mai puţin entuziasm. Majoritatea ucenicilor trebuiau să lucreze în laborator la ultimele finisaje, aşa că participau doar ucenicii noi, Liddy, Lavender, Regina Adelaide, Abel şi câteva personisoarte din turnul mesageriei. Prue, Agapantha şi Edwin nu se puteau abţine să nu privească cu teamă înspre pădure.

Eliberară luminile şi acestea zburară, dispărând în întunericul nopţii ca flăcările unor lumânări care pâlpâie şi apoi se sting.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Prue Haywood! zise Luella, aşezându-se pe umărul lui Prue.

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, Edith Scamp.

— E aşa ciudat... cum ajung să se intersecteze drumurile oamenilor. Atâtea şanse lăsate la mâna

capricioasă a soartei. Cred că ceea ce vreau să spun de fapt este că mă simt... foarte norocoasă... dacă pot spune aşa.

Prue mângâie uşor capul porumbiţei.

Începură să se ivească luminile. Luella zbură şi toţi ceilalţi porniră să sară prin iarbă, încercând să le prindă.

După o vreme, Prue se aşeză ca să îşi tragă sufletul, în timp ce ceilalţi continuau să alerge în jurul ei. Îşi trase pelerina strâns în jurul corpului. În curând avea să vină iarna. În lumina amurgului, crengile copacilor păreau degetele unor mâini scheletice, întinse spre cer. Umbrele pădurii erau negre, ca de smoală. Nu se întrezărea nimic. Prue era însă bucuroasă că se află departe de pădure.

Apoi o văzu pe Luella coborând brusc în iarbă. Pentru o clipă, Prue crezu că încearcă un nou tip de aterizare, însă Luella nu se mai ridică. Iarba rămase nemişcată în jurul ei. Prue simţi o durere în piept.

Alergă spre porumbiţă.

— Luella! Eşti bine?

Corpul strălucitor al Luellei rămase nemişcat în aerul rece al nopţii.

— Luella?

Din cauza emoţiei, vocea lui Prue semăna mai mult cu un chiţăit. Se uită cu disperare în jur.

— Ag, vino repede!

Prue o luă în palme pe Luella şi murmură înăbuşit:

— Luella, trezeşte-te! Eşti bine?

Agapantha se aşeză lângă ele.

— Ag, poate că doarme?

— Prue, personisoartele nu dorm.

Ce se întâmplase? O întoarse cu grijă, însă corpul Luellei era intact.

— I-am reparat de curând aripa. Poate am greşit cu ceva?

Agapantha îşi lăsă mâna pe braţul lui Prue.

— Cred că i-a venit vremea. De ceva timp dădea semne că cuorţitul ei nu mai este la fel de puternic.

— Dar abia am reparat-o! şopti Prue.

Agapantha o mângâie pe Prue.

— Unele lucruri nu pot fi reparate.

Prue simţi din nou cum durerea îi sfâşie inima în bucăţi. Acelaşi lucru i-l spusese şi Francis despre cheia săltăreaţă acasă, la fermă.

Edwin ţopăi în jurul lor.

— În ritmul ăsta n-o să câştigaţi niciodată!... Ce s-a întâmplat?

Se alătură şi el fetelor.

Lui Prue îi străluci o lacrimă în colţul ochiului.

— Luella. S-a dus.

*

Artizanul Primrose o întrebă pe Maestra Woolstenbury dacă Edwin poate fi cel care să picteze tabloul pentru galeria Personisoartelor Pierdute.

Aceasta aprobă şi, după ce Edwin îl termină, cei trei ucenici merseră să îl expună în galerie.

Luella Luna-Recoltei
Mesager
Capax Infiniti

— Ai făcut-o treabă extraordinară, Ed! îi zise Prue.

— Mulţumesc!

— Plăcuţa este incompletă însă. A fost mult mai mult decât un mesager.

— Poate că îi va fi atrasă din nou frecvenţa?

— Nu şi-ar mai aminti însă de noi.

Prue se gândi câteva clipe, apoi își scoase un creion din geantă. Scrise lângă numele Luellei „Edith Scamp", iar lângă „mesager", adăugă „prieten".

O văzură prin crăpătura ușii pe Cora, trecând pe hol. Prue se simți cuprinsă de furie. După cele întâmplate cu Luella, trebuia, mai mult ca oricând, să facă progrese.

— Așteptați aici! zise Prue.

Edwin strigă după ea:

— Ce ai de gând să faci?

— Vreau să îmi recuperez carnețelul.

Prue se năpusti afară pe ușă, după Cora.

— Hei, ce ai făcut cu carnetul meu?

Cora își înfipse mâinile-n șolduri.

— Despre ce vorbești?

— Știu că tu mi l-ai luat. Dă-mi-l înapoi!

Agapantha și Edwin i se alăturară lui Prue.

— Uite ce e, nu știu la ce te referi, însă în caz că îți lipsește ceva, poate că ar trebui să îți întrebi mai întâi prietenii. Adică, până la urmă, ce știi tu despre amicul tău blănos? Ar fi putut să fie un hoț în existența lui primă.

— Măsoară-ți cuvintele, Cora! zise Agapantha.

— Tu nici nu ar trebui să stai în preajma acestor indivizi, Agapantha. Ei nu vor fi niciodată ca noi.

— Adică cum, mai exact? interveni Prue, făcând un pas în față.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Adică la fel ca oamenii care *au dreptul* să fie aici.

Cora își dădu părul pe spate și plecă mai departe, cu mersul ei legănat.

Prue își mușcă vârful limbii ca să nu răbufnească de furie.

— Fata asta! murmură Agapantha.

— Nu sunt prea convins că ea ți-a luat carnețelul, Prue. Părea destul de surprinsă de acuzația ta! îi zise Edwin.

— Surprinsă că am prins-o cu mâța-n sac, poate! bufni Prue.

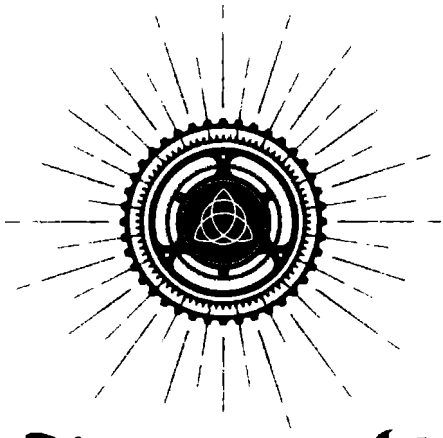

Capitolul 26

SAHWEN

Prue aruncă o privire ţinutelor pe care Cora le întinsese pe patul ei, care mai de care mai strălucitoare şi mai sclipicioasă. Cora îşi alese în cele din urmă o rochie strâmtă, argintie, cu pene pe umeri. Aruncă apoi o privire spre rochiile celorlalte fete.

— Hmm, ce idee bună să alegeţi ceva simplu! Mama mea spune întotdeauna că e bine ca rochia pe care o porţi să îţi reflecte personalitatea.

Şi cu aceste cuvinte, se retrase graţios din cameră.

Prue purta o rochie roşie pe care o cumpărase din oraş weekendul trecut. Chiar dacă Agapantha se oferise să plătească, Prue insistase să şi-o cumpere

singură. Nu voia să o audă pe Cora zicând că nu își permite o rochie. Agapantha alesese una asemănătoare cu a ei, însă de culoare verde.

— Dacă e adevărat că rochiile pe care le porți îți reflectă personalitatea, atunci ar fi bine să știe că a ei seamănă cu niște curse pentru șoareci însăilate laolaltă! zise Prue.

Pe cele două fete le bufni râsul.

— Ce păcat că artizanii nu se îmbracă în verde, Ag! Îți vine atât de bine culoarea asta!

— Eu cred că tu vei ajunge artizan înaintea mea!

— Nu fi prostuță!

Dintr-o dată, Prue își aminti un lucru esențial. Își coborî privirea spre picioare.

— Ăă... nu am pantofi!

Agapantha ridică din umeri.

— Păi, în definitiv, rochiile sunt lungi! Și eu una mă simt mult mai confortabil în cizme.

Prue știa că Agapantha avea probabil pantofi, însă voia doar să o facă pe ea să se simtă mai bine. Zâmbi.

— Și eu! Mă întreb dacă se va dansa!

Prue făcu o piruetă. Ameţi imediat, aşa că se prăbuşi pe pat. Nu mică îi fu surpriza când simţi ceva tare sub cap. Se ridică şi dădu perna la o parte.

Era carneţelul ei!

— Ag, ia te uită ce a apărut! Cred că pe cineva l-a mustrat conştiinţa, nu-i aşa?

— Bine că l-ai recuperat, cel puţin. Dar ce ne facem dacă i-a spus lui Sollentude despre toate notiţele tale legate de memorie?

— Cred că dacă i-ar fi spus, am fi ştiu deja până acum. Presupun că nu avem altceva de făcut decât să vedem ce se va întâmpla în viitor.

Prue se ridică şi o apucă pe Agapantha de braţ.

— Haide să uităm pentru o seară de lucrurile ciudate care se întâmplă în pădure, de maşinăria memoriei şi de Cora Duval şi hai să ne distrăm!

Toată lumea se adunase în hol. Lavender purta o rochie umflată de culoarea lavandei, şi Prue îşi zise că era foarte plăcut să o vezi şi fără şorţ. Liddy optase pentru pantaloni şi o cămaşă liliachie. Amândouă le zâmbiră fetelor, când le văzură coborând pe scări. Edwin le aştepta jos, cu papionul lui de un albastru electric şi cu vesta pe care şi le făcuse la Croitoria precisă a lui Bard.

— Arăţi foarte chipeş! remarcă Prue.

— Şi voi la fel! Îmi plac cizmele, fetelor!

Ucenicii se îndreptară spre pneumerator. Era un tablou neobişnuit: toţi ucenicii aşezaţi în scaunele roşii, purtând haine de gală, în locul uniformelor de zi cu zi de la Ghildă.

Atunci când ieşiră pe uşa staţiei, rămaseră cu toţii cu gura căscată. Fabrica-imaginarium arăta spectaculos! Fuseseră atârnate luminiţe peste tot, iar fântâna fusese luminată în mai multe culori. Drumul spre clădirea principală era luminat de un şirag de dovleci uriaşi, scobiţi în formă de diferite animale.

— Măiculiţă! Arată magic! se minună Prue.

— Uitaţi-vă, chiar şi turnul mesageriei străluceşte! zise Agapantha, arătând cu degetul într-acolo.

— Şi copacii! adăugă Edwin, ţâşnind în faţă.

— Abia aştept să văd cum arată interiorul!

Cu cât se apropiau mai mult de clădire, cu atât se auzeau mai bine sunetele dulci ale muzicii. Chiar în faţă se afla un cor alcătuit din oameni şi personisoarte, care cântau împreună, împletindu-şi vocile în perfectă armonie.

Prue se gândi cât de plăcut trebuie să fie pentru personisoarte să se bucure împreună de o astfel de noapte. Şi-o închipui pe Luella în mijlocul corului, cântând din suflet alături de ceilalţi. Când se gândea că nu avea să o mai vadă vreodată simţea o durere ascuţită în piept. Îşi muşcă buzele şi încercă să se concentreze doar asupra frumuseţii sunetului, ignorând întunericul care o cuprindea ori de câte ori îşi amintea de toate lucrurile pe care le pierduse.

— Sunt foarte buni! Mama zice că eu cânt ca o pisică strânsă de gât! zise Prue.

— Vai! răspunse Agapantha.

—Nu-i nimic, are perfectă dreptate! râse Prue, încercând să alunge gânduri întunecate.

În interior, sălile erau decorate cu şi mai multe luminiţe. Şiraguri sclipitoare de beculeţe atârnau de balustradele de fier şi din tavan. Luminile se reflectau în sticlă, transformând plafonul într-o galaxie înstelată. Atriumul era plin cu mese lungi, dreptunghiulare, acoperite de materiale fine şi albe ca neaua, decorate cu sfeşnice înalte de argint, în care ardeau lumânări strălucitoare. Mâncărurile arătau de-a dreptul delicios: supă de dovleac, pâini

proaspete, porumb copt, mazăre şi plăcintă de dovleac.

Toţi artizanii şi maeştrii erau îmbrăcaţi fie la costum cu papion, fie în rochii negre. Lui Prue îi luă ceva până să îi recunoască pe unii dintre ei. Unele dintre personisoarte se îmbrăcaseră de asemenea elegant, deşi în cele mai multe cazuri era vorba doar de accesorizarea cu o cravată sau o eşarfă de mătase. Prue îl zări pe Phineas, care purta un papion roz turbat, garnisit cu beculeţe sclipitoare. Stătea lângă Artizanul Primrose, care discuta cu Maestra White. Artizanul le zâmbi.

— Haideţi! Să ne găsim un loc la masă! zise Prue.

— Acum chiar mi-aş dori să pot mânca!

Pâinea era încă aburindă şi o întinseră cu poftă în supa fierbinte. Prue se linse pe buze şi zise:

— Mmm, îmi pare rău, Ed, dar mâncarea asta chiar este absolut delicioasă!

— Nu-i nimic! Îmi imaginez şi eu cum ar trebui să fie gustul.

— Poate că s-ar putea găsi o cale prin care personisoartele să poată simţi gustul fără să mănânce! zise Agapantha, ronţăind dintr-un porumb.

— Este o idee foarte interesantă!

Prue trecu la plăcinta de dovleac, ornată din belşug cu frişcă.

— Poate că un detector olfactiv care să stimuleze aroma ar fi potrivit.

— Cel care ajunge primul artizan *trebuie* să transforme planul acesta în prioritatea lui numărul unu! râse Edwin.

După masă, tempo-ul muzicii de afară se schimbă, devenind mai săltăreţ. Lumea începu să se ridice de la mese şi să meargă să danseze. Prue nu mai dansase de doi ani de zile, de la festivalul din Owlcot Nord.

— Haideţi, să mergem şi noi pe ringul de dans! propuse Prue, alungând repede gândurile care o duceau iar la Francis.

Edwin nu avu nevoie de prea multă convingere, însă trebuiră să tragă de Agapantha, ca să se ridice în picioare.

Muzica se schimbă, şi un solist luă locul corului.

— Cântă grozav! Să mergem să vedem cine este! zise Prue.

Se grăbiră afară şi, spre uimirea lor, în faţa corului se afla Cora, care cânta din tot sufletul.

— Doamne, nu îmi place să recunosc, însă este chiar bună! Și uitați-vă ce fericită pare!

Cora arăta complet relaxată, de parcă ar fi fost cu totul în elementul ei. Părea o cu totul altă persoană. Prue își dădu seama că aceasta trebuia să fie adevărata pasiune a Corei.

Curând fură prinși în hora oamenilor și a personisoartelor care dansau în jurul gardurilor vii împodobite cu luminițe. Prue dansă până când nu își mai simți picioarele, și atunci se duse să se așeze pe marginea fântânii arteziene, răcorindu-și mâinile în apa rece. Agapantha dansa încă veselă cu niște ucenici din anul întâi. Părea că timiditatea îi dispăruse în lumina scânteietoare a seratei, cel puțin pentru moment.

Edwin sări și el pe marginea fântânii, alături de Prue.

— Mă bucur să te văd fericită!

— E amuzant, nu-i așa?

— Ce anume?

— Cum muzica are puterea să te facă să uiți, dar și să îți amintești.

Edwin își plecă fruntea.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— Iartă-mă, te rog! Nu am vrut să fiu insensibilă!

Edwin râse:

— Nu-i nimic!

Artizanul Primrose, care tocmai ieşea din fabrica-imaginarium, li se alătură.

— A, mă bucur să vă prind singuri pe voi doi! Vreau de ceva vreme să discut ceva foarte important cu voi. Trebuie însă să îmi acordaţi toată încrederea şi discreţia voastră.

Artizanul cercetă mulţimea.

— Desigur! zise Prue.

— Acum ceva vreme, aţi fost amândoi la Parada Inventatorilor, aşa-i?

— Da.

— Şi aţi văzut incidentul?

Prue se încruntă:

— Vorbiţi despre personisoarta leopard?

— Da. Voiam să vă întreb care este părerea voastră despre cele întâmplate. Adică, una este să susţii Drepturi pentru Personisoarte, şi alta să ataci carul Ghildei, în care se află chiar Guvernatorul.

Prue îi aruncă o privire lui Edwin:

— Ei bine, cred că a fost un gest cam extrem, însă...

Prue respiră adânc.

— Cred că personisoarta avea dreptate în felul ei.

— Sunt de acord! zise Edwin.

Artizanul Primrose își duse mâna la bărbie.

— Vă rugăm să nu ne înțelegeți greșit, Artizane Primrose. Ceea ce face Ghilda este minunat, însă poate că Guvernatorul și Cancelaria Supremă ar trebui să se gândească mai mult la sentimentele personisoartelor.

— Într-adevăr. Mă așteptam ca voi doi să gândiți la fel ca mine. Aș fi vorbit cu voi mai devreme, însă trebuia să mă asigur că îmi împărtășiți poziția în această chestiune. Atunci când am văzut că porți insigna cu Drepturi pentru Personisoarte, mi-am dat seama că ai aceeași viziune pe care o am și eu, Frances. Sunt multe lucruri care se întâmplă în spatele scenei.

Artizanul Primrose făcu o pauză și se uită în jur, apoi continuă:

— Proiectul 100 este un act fără precedent, care tratează personisoartele aproape ca pe o producție industrială, menită să fie exploatată. Și de aici lucrurile nu pot decât să se înrăutățească. AES este din ce în ce mai puternică în fiecare zi.

Cred că a sosit vremea ca personisoartelor să li se acorde puterea cuvenită. Dacă noi, cei din interior, nu le susţinem, atunci cine o va face? Vreau să ne întâlnim în faţa fabricii-imaginarium la revărsatul zorilor. Trebuie ca totul să rămână strict secret însă! Aş putea fi arestat. Aveţi încredere în mine?

Prue avusese toată încrederea în Artizanul Primrose din prima zi în care îl cunoscuse.

Cei doi ucenici dădură din cap afirmativ.

— Atunci ne vedem mâine dimineaţă, la prima oră, înainte să înceapă agitaţia. Şi acum, bucuraţi-vă de petrecere! Mâine vă aşteaptă o zi foarte importantă.

După ce Artizanul se îndepărtă, Prue şi Edwin se priviră uluiţi.

— Pe Medlock, ce-a fost asta?! exclamă Prue.

Capitolul 27

PLANUL LUI PRIMROSE

Prue se strecură la fereastră şi trase uşor colţul draperiei. De afară venea lumina rece şi încă slabă a răsăritului. Acoperişurile erau învelite cu un strat subţire de gheaţă, ca un praf strălucitor. Cerul era plin de nori.

Îşi trase rapid pe ea trei straturi de îmbrăcăminte şi două perechi de şosete, apoi deschise cu grijă uşa.

Edwin se plimba nerăbdător pe hol.

— Mă pregăteam să îţi bat în uşă pentru că îmi era teamă că nu te-ai trezit încă.

Se grăbiră să ia pneumeratorul şi apoi se aşezară unul în faţa celuilalt. Erau îngânduraţi, puţin emoţionaţi, dar şi curioşi.

— La ce crezi că s-a referit când a zis că personisoartele trebuie să obţină puterea care li se cuvine? întrebă Edwin, în timp ce pneumeratorul îi purta spre fabrica-imaginarium.

Prue se aplecă spre el.

— Poate că are loc o întâlnire secretă a celor de la Drepturi pentru Personisoarte? Poate că au un loc secret de întâlnire şi un proces de iniţiere.

Edwin ridică din umeri.

— Presupun că vom afla în curând.

Pajiştea din jurul fabricii-imaginarium era îngheţată. Iarba le scârţâia sub picioare, iar respiraţia lui Prue se transforma în norişori albi.

— Uite-l! E la marginea pădurii! zise Prue, care îl zărise pe Artizanul Primrose.

Se grăbiră spre el.

— Mă bucur că aţi venit amândoi. Să mergem!

Artizanul se întoarse spre pădure.

— Artizane Primrose, cum rămâne cu gardianul? întrebă Prue, cercetând neliniştită pădurea.

— Nu reprezintă o ameninţare pentru noi, aveţi încredere în mine.

Prue era mult prea curioasă ca să afle despre ce era vorba ca să se lase oprită în loc de teamă. Înaintă alături de artizan şi de Edwin.

— Amândoi sunteţi nişte tineri ucenici foarte talentaţi!

— Mulţumim! zise Prue.

— Am riscat atunci când v-am ales, însă cred că am făcut alegerea corectă. Vă voi dezvălui ceea ce începusem să vă povestesc noaptea trecută. Apoi vă voi cere o favoare.

Edwin îi aruncă o privire lui Prue.

Artizanul Primrose înaintă.

— Personisoartele sunt proprietatea Cancelariei Suverane.

— Proprietatea? Nu m-am gândit niciodată la asta! zise Prue.

— Guvernatorul o vede ca pe o afacere. Programul personisoarta este finanţat de Guvernatorul din Medlock cu bani de la cetăţeni. Personisoartele, la rândul lor, sunt cetăţeni. Nu sunteţi de acord?

— Ba da! răspunse Edwin din toată inima.Contribuim în societate la fel de mult ca cei din existenţa primă.

— Sunt de acord! încuviinţă şi Prue.

Înaintară prin pădurea înghețată. Crengile căzute le trosneau sub cizme ca niște oase fragile.

— Și atunci, voi cine credeți că ar trebui să controleze viața personisoartelor, Maestra Hannah Woolstenbury și Guvernatorul Henri Watson-Wentworth sau personisoartele însele?

Prue își zise că Artizanul Primrose are dreptate. De ce nu ar avea personisoartele dreptul să fie libere? Nu același lucru încerca și ea să facă cu aparatul memoriei?

— Presupun că ni s-au dat totuși niște oportunități. Uitați-vă la mine, m-ați luat ca ucenic!

— Așa este! Și tu, mai mult decât oricine, ai putut vedea care sunt șansele care vi se refuză.

Soarele începea să se ridice din spatele norilor, strălucind blând printre copaci, aruncând petice de lumină peste covorul de iarbă și mușchi.

— Ați încercat să discutați despre aceste lucruri cu Guvernatorul sau cu Maestra Woolstenbury? Poate chiar cu Maestra White? întrebă Edwin.

— Ei, haide! Vă credeam mai înțelepți! Mai ales pe tine, Ucenică Haywood. Cercetările tale despre memorie sunt revoluționare.

Prue rămase în loc. De unde știa despre cercetările ei? Și apoi adevărul îi apăru clar ca lumina zilei.

— Dumneavoastră mi-ați luat carnetul?

Artizanul Primrose se opri și el din mers și îi zâmbi.

— Să zicem că *l-am împrumutat*. Bănuiam că lucrezi la ceva de un timp, având în vedere toate întrebările pe care le aveai despre memorie.

— Nu i-ați spus Maestrei Woolstenbury, nu-i așa? întrebă, panicată.

— Bineînțeles că nu. Însă m-a ajutat să mă conving că noi trei am putea lucra împreună la niște proiecte mărețe. Avem șansa de a schimba cu adevărat lucrurile în bine.

Porniră mai departe. Se aflau acum în inima pădurii.

Lui Prue îi zumzăia capul de o mie de gânduri. Știa oare Artizanul Primrose că nu este Frances?

— Unde mergem? întrebă Prue.

— Vă voi arăta primul proiect la care vom lucra împreună. Nu mai avem mult de mers.

Copacii începuseră să se rărească. În spatele lor se întrezăreau siluetele unor clădiri.

— Acela este un sat? întrebă Prue.

— A fost. Cu mult timp în urmă. Nu mai locuieşte nimeni aici de ani de zile.

Păşiră în luminiş şi priviră în jur. O duzină de clădiri acoperite de iederă erau strânse una în alta, abia mai ţinându-se în picioare. Faţadele erau dărăpănate, iar coşurile stăteau să cadă. Doar câteva dintre ele păreau să arate ceva mai bine, se vedeau urmele reparaţiilor. În centru se afla o fântână veche. Pavajul prin care răzbiseră iarba şi buruienile era acoperit de movile de fiare şi maşinării stricate.

— A durat ceva până am transformat locul într-un mediu de lucru prielnic, însă atâta timp cât am reuşit să îl facem util cauzei, a meritat.

— Cauzei? se miră Edwin.

— Haideţi, abia aştept să vă arăt! zâmbi Artizanul Primrose.

Toată liniştea din jur îţi dădea un sentiment straniu. Înaintară toţi trei spre cea mai mare dintre clădiri.

— Cred că aceasta a fost primăria vechiului sat.

Artizanul Primrose descuie uşa şi o împinse de perete.

Lui Prue i se înmuiară picioarele. Ceea ce se afla înăuntru părea desprins din cele mai negre coşmaruri.

— Aceasta, prieteni, este armata mea de oameni-cerb. Sunt o sută, ca să fiu mai precis!

Chiar şi aşa, complet nemişcate, trupurile erau înfiorătoare. Aveau cu toatele aceeaşi înfăţişare: a creaturii cu coarne care îi atacase în pădure. Edwin îi aruncă o privire lui Prue. Prue îşi aminti imediat că Edwin îi spusese că fiinţa semăna cu ceva despre care citise în cărţile despre Mercia antică. Îşi aminti şi de primul ei weekend la Ghildă, de cât de entuziasmat se arătase Artizanul Primrose la bibliotecă de miturile Merciei antice.

— Nu mai fiţi aşa temători! Sunt doar carcase care aşteaptă să fie locuite. Intraţi!

Primrose se plimbă printre oamenii-cerb cu mândrie.

— A fost destul de greu să îi pregătesc pe toţi până la luna sângerie, mai ales având în vedere munca suplimentară pe care a trebuit să o fac pentru Ghildă.

— De ce arată atât de înfiorător? Pentru ce corpurile umanoide, feţele scheletice şi coarnele uriaşe de cerb?

Prue încerca să îşi păstreze un ton calm.

— Pot părea puţin intimidanţi, însă asta ne şi dorim. Ghilda nu ne va da pur şi simplu puterea în mâini.

Artizanul Primrose mângâie mândru unul dintre oamenii-cerb.

— Nu îţi face griji. Închipuie-ţi ce ar însemna să deţinem controlul asupra oraşului Medlock şi Ghildei. Am avea toată tehnologia la dispoziţie. Am putea găsi o cale prin care să le readucem personisoartelor amintirile. Vrei drepturi pentru personisoarte? Aceasta este singura cale prin care pot fi obţinute.

— Aveţi de gând să le aduceţi şi pe acestea la viaţă cu prilejul lunii sângerii? întrebă Edwin.

Îi aruncă mai multe priviri cu înţeles lui Prue. Aceasta îi citi pe buze: „E nebun!" „Ştiu!" îi răspunse ea în acelaşi fel.

Artizanul Primrose se întoarse spre ei.

— Nu şi, ci în locul. Cuorţitul este extraordinar de scump şi de rar, aşa că nu va fi suficient decât pentru un set de 100. Din fericire, am obţinut codul de la seif.

Prue se gândi la relaţia lui cu Maestra White. Oare aşa făcuse rost de cod?

— Şi ce aveţi de când să faceţi cu oamenii-cerb? întrebă Prue, încercând să-şi stăpânească vocea, ca să nu-i tremure.

— Vom atrage împreună scânteile neîmblânzite atunci când se va înălţa luna sângerie. În acea seară la fabrica-imaginarium vor fi prezenţi cei mai respectaţi şi mai puternici membri ai Cancelariei Suverane. Ghilda are în plan să înceapă procesul de atragere la ora 10. Noi vom începe însă mai devreme, la apus. Când îşi vor da seama că a fost furat cuorţitul, noi vom fi terminat deja. Nu vor avea altă opţiune decât să cedeze puterea personisoartelor. Apoi eu voi deveni Guvernator şi voi conduce noua Ghildă, iar voi veţi fi maeştrii ai acestei noi ghilde, în care personisoartele vor deţine puterea. Veţi avea la dispoziţie toate resursele necesare ca să vă duceţi la capăt cercetarea şi să deblocaţi amintirile.

— Înţeleg! Deci aveţi nevoie de noi doar ca să vă ajutăm să atrageţi scânteile neîmblânzite pentru armata de oameni-cerb, în aşa fel încât dumneavoastră să puteţi acorda personisoartelor mai multă libertate. Doar că, pentru a le oferi această libertate, trebuie mai întâi să creaţi o armată

care se va atașa de dumneavoastră, ceea ce înseamnă că le veți fi de fapt conducător.

Prue făcu o pauză, apoi spuse:

— Asta nu prea îmi sună a libertate.

Pupilele Artizanului Primrose se dilatară.

— Totul pentru binele suprem. Nu facem cu toții câteodată lucruri extreme pentru cauze care sunt mai importante decât noi... Prudence?

Edwin o privi pe Prue. Artizanul Primrose îi știa numele adevărat!

— Știu de mult timp că nu ești Frances. De când te-am văzut scriind acel bilet pentru acasă, în gigantren. Nu mi-a luat prea mult ca să îmi dau seama care sunt adevăratele tale motivații, după ce am investigat puțin ca să aflu cine este adevăratul Francis. Văzusem însă că ești pricepută la ferma părinților tăi și știam că ai talent. Apoi am aflat despre favorurile pe care le făceai unor personisoarte, dezvăluindu-le adevăratele nume cu ajutorul invenției tale extraordinare. Este o descoperire revoluționară! Știam că vei înțelege care este adevărata condiție a personisoartelor. Închipuie-ți toate lucrurile pe care le putem realiza împreună! Ține minte, dacă mă vei ajuta, te voi ajuta

şi eu să îţi perfecţionezi aparatul şi să găseşti o cale de a-l aduce înapoi pe fratele tău.

Prue încerca cu disperare să îşi ţină firea.

— Nu este puţin cam prea ambiţios să credem că noi trei vom putea să aducem în existenţă toţi aceşti oameni-cerb?

— Nu avem nevoie de toată acea ceremonie ridicolă pe care Woolstenbury insistă să o facă. Şi, în plus, vom fi patru.

Prue se încruntă.

— Patru?

Apoi îşi dădu seama despre cine era vorba.

— Maestra White.

Erau implicaţi amândoi în asta, bineînţeles.

Artizanul Primrose îşi scutură capul.

— Oh, dragă, nu! Ea este destul de legată de vechile obiceiuri ale Ghildei.

Uşa scârţâi şi se deschise.

Înăuntru intră Finblewick.

— Putem face asta şi singuri, Charles.

— Am discutat deja subiectul! Avem nevoie de ucenicii Haywood şi Luna-Zăpezii pentru ca planul nostru să reuşească. Trebuie să lucrăm exemplar,

totul trebuie făcut la timp, pentru a profita de luna sângerie.

— De când plănuieşti lucrurile astea?

— Din prima zi în care am ajuns aici. Singurul meu scop a fost să eliberez personisoartele şi să conduc revoluţia împotriva Ghildei şi a Cancelariei.

Prue era atât de îngrozită încât îi venea să o rupă la fugă, însă nu îşi putea mişca picioarele din cauza panicii care o stăpânea. Înţelegea cauza, însă acţiunea era mult prea extremă.

— În noaptea lunii sângerii veţi fi aici înainte de apus. Ghilda va fi în fierbere, nimeni nu va simţi lipsa a doi ucenici atât de puţin instruiţi.

— Ei bine, se pare că v-aţi gândit la tot. Aveţi multe de pregătit, aşa că poate ar fi mai bine ca eu şi Edwin să ne întoarcem la Ghildă. N-am vrea ca cineva să ne observe lipsa şi să devină suspicios. Bineînţeles, nu vom spune nimănui niciun cuvânt. Niciun cuvinţel! Nu-i aşa, Edwin?

Edwin îşi scutură capul cu emfază. Finblewick îi privea atent cu ochii lui mici ca mărgelele.

— Bun! Sunt foarte bucuros că v-aţi alăturat.

Ucenicii se întoarseră, gata să plece.

— Ar mai fi ceva!

Prue se întoarse din nou spre el. Simţi cum o boabă de sudoare îi alunecă pe spate în jos.

— Ştiu că nu m-aţi trăda! Însă doar pentru a mă asigura, omul-cerb pe care l-aţi văzut în pădure...

— Da?

— Este un spirit mai sălbatic. După ce a acţionat de unul singur în câteva rânduri, a trebuit să îi reamintesc că se află sub comanda mea. Deşi, pot să spun că m-a bucurat discomfortul pe care l-a creat în Medlock. I-am ordonat să facă un mic drum la nord de ferma familiei Haywood. E acolo, aşteaptă. Nu trebuie decât să îi trimit un semn şi mi-e teamă că va intra în acţiune.

Lui Prue i se opri inima-n piept. Creatura se afla în preajma fermei!

— Vreau să cooperăm, Prue. Aşa este mai bine pentru toată lumea. Îţi dai seama însă că trebuie să mă asigur, pentru orice eventualitate. Bineînţeles, deocamdată omul-cerb supraveghează doar. Însă lucrurile ar putea lua oricând o altă turnură.

Artizanul le arătă un mic dispozitiv.

— Este o tehnologie nouă, pe care am dezvoltat-o pentru transmiterea semnalelor la distanţă. Cu o singură mişcare, o pot pune în funcţiune. Va trimite

un semnal către omul-cerb de lângă ferma ta. Va ști ce are de făcut.

Teama și disperarea năvăliră în sufletul lui Prue.

— Ei, hai! Nu mai face fața asta alarmată, Prudence! Părinții tăi sunt în siguranță atâta timp cât nu dau comanda. Sunt sigur că înțelegi că a trebuit să mă asigur că vei coopera.

Prue încuviință din cap.

— Sunteți sigur că forța este singura soluție? Atrăgând spirite în aceste mașinării nu încălcați practic toate lucrurile pe care spuneți că vreți să le obțineți?

Prue și-ar fi dorit să mai existe măcar o fărâmă de speranță.

— Hannah Woolstenbury și Guvernatorul interzic de ani de zile cercetări asupra memoriei de tipul celor pe care le faci tu. Gândește-te: nu este în interesul lor să împiedice lucrurile să evolueze? Oamenii fără trecut nu au atașamente, nu au legături care să îi unească, și deci nu prezintă nicio amenințare. Forța pe care suntem nevoiți să o folosim este un sacrificiu făcut în numele binelui suprem. În fiecare război sunt și victime.

— Război? murmură Edwin.

— Dacă cerem cu frumosul, nimeni nu ne va da nimic, Edwin. Tu te afli la existenţa secundă. Vom trezi împreună oamenii-cerb de luna sângerie, însă n-am să-ţi cer să iei parte la război – n-aş putea să îţi cer asta.

Prue pur şi simplu nu putea să înţeleagă. Îl privi pe Artizanul Primrose, care întotdeauna i se păruse un om calm şi deschis. Nimic din exterior nu reflectase ceea ce se petrecea în interiorul lui.

Îi aruncă o privire lui Edwin.

— Dacă te ajutăm, îmi promiţi că fratele meu va deveni o prioritate şi că mă vei ajuta să îl readuc în existenţă?

Artizanul Primrose îşi duse mâna la inimă.

— Pe onoarea mea!

— Atunci te voi ajuta.

— Şi eu! zise Edwin.

Artizanul Primrose dădu din cap o singură dată.

— Bun. Să nu spuneţi nimănui niciun cuvânt.

Prue aprobă, sperând în sufletul ei că minciuna nu i se citeşte pe chip.

Artizanul Primrose îi conduse prin pădure, înapoi la staţie.

— Întorceţi-vă la reşedinţă şi aşteptaţi-mi instrucţiunile.

Odată ajunşi înapoi acasă, Prue se asigură că salonul era gol, apoi ea şi Edwin se închiseră înăuntru.

Prue se aşeză pe canapea, respirând adânc.

— Nu pot să cred ce se întâmplă! Pur şi simplu nu pot.

— Bieţii tăi părinţi, Prue! spuse Edwin, începând să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei, agitat.

— Sunt sigură că nu va ezita să asmută acea creatură asupra lor. Ce putem face?

Lui Prue îi venea să îşi smulgă părul din cap pentru că venise la Ghildă de la bun început, pentru că părăsise ferma, punându-i astfel pe toţi în pericol. Îi era dor de normalitate. Voia să se simtă iar lipsită de griji. Voia ca lucrurile să fie din nou aşa cum erau pe vremea când Francis trăia.

Îşi scutură capul cu tristeţe.

— Ce putem face? Trebuie să îl convingem pe Artizanul Primrose că îi respectăm planul. Trebuie însă să ne facem şi noi un plan, şi repede! Nu înţeleg cum a reuşit să creeze omul-cerb pe care

l-am văzut noi în pădure, când numai maeştrii au acces la cuor…

Prue tresări.

— Bineînţeles! Edwin, el a cauzat moartea personisoartei iepure! I-a furat cuorţitul ca să poată crea primul om-cerb, de probă!

— A ucis personisoarta… dar cum a putut folosi un cuorţit care îşi pierduse frecvenţa?

Prue rămase nemişcată pentru o clipă, creierul zumzăindu-i de gânduri.

— Trebuie să existe o cale prin care cuorţitul să poată fi refolosit. Poate că de aceea a ales să ucidă o personisoartă care abia îşi începuse existenţa secundă.

Edwin îşi plecă fruntea, gândindu-se la ceea ce spunea Prue.

— Cu siguranţă!

— Ei bine, ştim cum a creat-o pe prima, însă asta nu ne ajută să îl împiedicăm să mai creeze încă o sută.

Prue îl privi pe Edwin în ochi.

— Ar trebui să ne gândim la ceva! Şi repede!

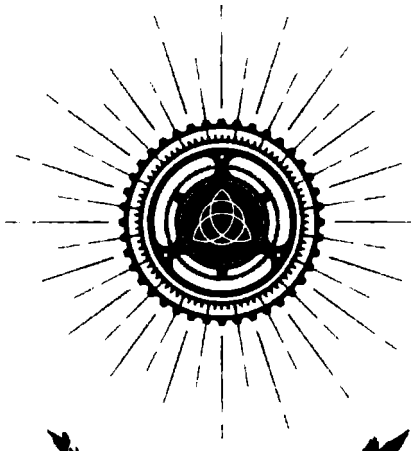

Capitolul 28

PLANUL LUI PRUE

Timpul trecea repede, iar Prue şi Edwin îşi storseseră degeaba creierii, încercând să găsească o rezolvare. Soluţia părea să fie din ce în ce mai îndepărtată cu fiecare ceas care se scurgea. Lucrau acum într-unul dintre laboratoarele de mecanică. Adăugau pene la aripile personisoartelor zburătoare din Proiectul 100.

— De la Sahwen încoace amândoi aţi fost foarte tăcuţi. Ce puneţi la cale? îi întrebă Agapantha, suspicioasă.

— Nimic! răspunseră amândoi într-un glas.

Agapantha bătu în masă cu cârligul cu care lucra.

— Ei bine, secretele nu sunt ceva nou când vine vorba de voi doi, iar în ultima vreme v-aţi purtat foarte ciudat.

— În niciun caz! Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic! declară Prue, încercând din greu să îşi păstreze vocea şoptită, agitată cum era.

— Şi cu asta tocmai mi-ai confirmat că în mod cert ceva se întâmplă!

Prue îşi coborî privirea înapoi în carte. Luna sângerie era atât de aproape! Se strecurase împreună cu Edwin, ori de câte ori avuseseră ocazia, ca să se gândească la ce au de făcut, însă nu ajunseseră la niciun rezultat.

— Oare ce va trebui să facem mai precis cu ocazia lunii sângerii? Nu sunt prea convinsă că aş putea să atrag singură un spirit! zise Agapantha.

— Nu cred că se aşteaptă ca ucenicii noi să facă asta. Poate că li s-ar putea cere să atragă spirite unor ucenici mai mari, cum sunt Larkin şi Sira. Noi vom avea doar un rol secundar! spuse Edwin.

— Ce bine! Pentru că eu cred că aş fi atât de agitată încât aş întoarce semnalul şi le-aş trimite înapoi, direct de unde au venit!

Prue îşi ridică privirea spre Agapantha.

— Ce-ai zis?

Agapantha se înroşi.

— Oh, nu aş face asta cu adevărat! Sincer, aş fi foarte atentă dacă mi s-ar oferi şansa.

— Ştiu! Dar ceea ce ai spus despre inversarea semnalului, este posibil?

— Din punct de vedere matematic este. Se poate sparge bucla. Semnalul, chiar dacă este atras în interiorul cuorţitului, este o mişcare continuă dinspre această lume spre cealaltă. Dacă bucla ar fi întreruptă, cuorţitul şi-ar pierde frecvenţa pentru totdeauna şi, să fim serioşi, ar fi aproape imposibil să fie reluată.

Prue şi Edwin se priviră unul pe celălalt, uluiţi.

— Am zis ceva greşit? şopti Agapantha.

— Ag, eşti un geniu care nu vorbeşte prea mult, însă fiecare cuvânt de-al tău este nepreţuit.

Prue zâmbi. Îi şopti ceva lui Edwin, care dădu aprobator din cap, apoi scrise un bileţel pe care i-l strecură Agapanthei, după ce se asigurase întâi că nu sunt urmăriţi de nimeni.

Ne întâlnim în laboratorul memoriei după prânz. Asigură-te că nu te vede nimeni şi că nu eşti urmărită, mai ales de artizani sau de maeştri.

*

În acea după-amiază, se întâlniră în laboratorul memoriei. Edwin și Agapantha se traseră departe de ușă, ca să se asigure că nu ascultă nimeni de pe hol. Prue îi explică în șoaptă Agapanthei cele întâmplate. Fata era pur și simplu șocată și îngrozită.

— Vă are la mână! Dacă spuneți cuiva adevărul, va trimite semnalul și omul-cerb îți va ataca părinții. Dacă îi urmați planul însă, veți fi responsabili în parte pentru căderea Guvernatorului și a Ghildei Imperiale Personisoarta.

— Da, cam așa ceva.

Prue simțea cum i se accelerează pulsul numai la gândul că oricare dintre aceste lucruri s-ar putea întâmpla.

— Bieții tăi părinți!

Prue dădu din cap.

— Ceea ce ai spus mai devreme în bibliotecă mi-a dat o idee, însă nu putem risca să dăm greș. Așa că voi avea nevoie de ajutorul tău, atât cu aparatul, cât și în noaptea lunii sângerii. Ag, crezi că ai putea să creezi ceva care să întrerupă semnalul?

Agapantha rămase o clipă pe gânduri.

— Am putea folosi un aparat ODMF, pe care să îl conectăm la fiecare dintre oamenii-cerb.

— Dar nu cred că am putea să îi conectăm unul câte unul fără ca ei să, știi tu... ucidă oameni! zise Edwin.

— Deci, va trebui să transmitem semnalul pentru a întrerupe buclele oamenilor-cerb, focusându-l în același timp! sugeră Prue.

— Am putea folosi un reflector parabolic pentru a ținti întreaga zonă! completă Agapantha.

— Genial! Însă va trebui ca tu să te ocupi de tot, pentru că eu și Edwin suntem nevoiți să ne prefacem în continuare că suntem în slujba Artizanului Primrose. După ce vor fi treziți, oamenii-cerb vor mărșălui spre fabrica-imaginarium pentru a o cuceri prin forță. În clipa în care ies din pădure, tu trebuie să fii pregătită să transmiți semnalul. În primul rând însă, trebuie să ne asigurăm că planul rămâne cunoscut doar de noi trei. Nu poate afla nimeni de la Ghildă despre ceea ce se petrece! Altfel riscăm ca Artizanul Primrose să audă și să ne dejoace planul.

Rămaseră tăcuți, apoi Edwin murmură:

— Aparatul ar putea ucide zeci de personisoarte într-o singură clipă.

Prue dădu din cap.

— Tocmai de aceea *trebuie* să facem totul bine.

— Ce-ați zice dacă am folosi turnul mesageriei? Agapantha ar putea să se strecoare, pentru că toți artizanii și maeștrii vor fi ocupați cu adunarea de dinaintea procesului de atragere. Este locul perfect pentru transmiterea unui semnal! zise Edwin.

— N-aș vrea să riscăm rănirea personisoartelor de la Ghildă! Inclusiv a ta! spuse Agapantha.

— Personisoartele vor da o mână de ajutor în fabrica-imaginarium. Ar trebui să fie în siguranță atâta vreme cât vom orienta corect semnalul cu ajutorul reflectorului parabolic. Între timp, eu și Edwin vom urma planul Artizanului Primrose. Îi vom fura sau distruge transmițătorul, în așa fel încât să nu poată contacta omul-cerb de la fermă. După ce armata de oameni-cerb va fi distrusă, Artizanul Primrose nu va mai avea nicio putere, iar maeștrii îl vor putea captura. Apoi vom trimite ajutoare părinților mei și îi vom veni de hac ultimului om-cerb.

— Ce-a fost asta? zise Edwin.

— Adică cum îi vom veni de hac omului-cerb?

— Nu, mi s-a părut că am auzit un foșnet!

O cutie aflată lângă ei se mișcă.

Prue își duse degetul spre buze. Păşiră uşor toţi trei spre cutie. Chiar când ajunseră în dreptul ei, aceasta se deschise.

— Surpriză!

Prue simţi un gol în stomac.

Cora ieşi din cutie, netezindu-şi apoi hainele.

— Ce mai plan fantezist puneţi voi la cale! Sincer, ar trebui să învăţaţi cum să fiţi mai atenţi cu corespondenţa voastră: să aruncaţi aşa pe faţă bileţelul acela în coşul de la bibliotecă?!

— Cora, te rog să nu vorbeşti nimănui despre ceea ce ai auzit! Nu ai idee cu cine te pui! Artizanul Primrose este periculos. Sunt vieţile unor oameni la mijloc!

— Artizanul Primrose? Periculos? Cora chicoti.

— Ştiu că nu pare, însă este. Este un fanatic al drepturilor pentru personisoarte. Îi ţine ostatici pe părinţii lui Prue! zise Edwin.

— Artizanul Primrose n-ar face rău nici unei muşte. Inventezi minciuni despre un artizan ca să îţi amuzi prietenii. Poate că ar trebui să îi spun Artizanului Primrose cum vă pierdeţi voi timpul! Oameni-cerb, ha! Cred că aţi vrut ca eu să găsesc

acel bilețel, pentru că vă doreați public pentru jocul vostru fantezist!

— Cora, este adevărat! Jur! încercă Prue să o înduplece.

— Chiar este, Cora! Ce motive ar avea Prue și Edwin să inventeze așa ceva? se rugă și Agapantha.

— Sincer, voi trei ar trebui să vă vedeți de viața voastră.

Și, cu aceste cuvinte, își scutură părul pe spate și ieși pe ușă.

În cameră se lăsă o liniște încordată. Apoi Edwin întrebă:

— Credeți că va vorbi?

— Ei bine, nu prea avem ce să facem în această privință. Ar trebui mai bine să ne concentrăm asupra reconfigurării aparatului, în așa fel încât semnalul pe care îl transmite să fie invers.

*

Mai târziu, Agapantha reuși să se strecoare într-unul dintre laboratoare și să sustragă un aparat ODMF, gata pregătit pentru procesul de atragere.

— Teoretic vorbind, nu l-am furat. L-am împrumutat doar! Și acesta se afla în cutiile de rezervă, așa că presupun că nu îi vor simți lipsa imediat.

Prue aprobă.

— Bine lucrat! Noi am găsit un reflector parabolic vechi într-una dintre cutiile din laboratorul memoriei. E puțin îndoit. Edwin, crezi că poți să îl repari?

— Mă voi strădui!

Prue le arată o pagină din carnețelul ei.

— Am făcut o schiță a zonei și am trecut câteva calcule privind raza de acțiune. Ag, te-aș ruga să le verifici și tu.

Până terminară de lucru se lăsă întunericul.

— Haideți să repetăm planul! Păstrăm echipamentul ascuns aici până în ultima clipă, pentru că nu vrem ca mesagerii din turn să devină bănuitori. La ora nouă și jumătate seara, când toate personisoartele, artizanii, maeștrii și membrii Cancelariei Supreme vor fi adunați în atrium, înainte de procesul de atragere, Ag se va strecura afară ca să aducă echipamentul din laboratorul memoriei. Apoi Ag va ieși din cameră pe scara de incendiu. Vei avea nevoie de un rucsac mare, poate unul dintre sacii folosiți la grădinărit, și o funie cu care să îl tragi.

— Da, ar trebui să mă descurc.

Prue observă că Agapantha se îngălbenise şi că îi asudau palmele doar la gândul scării.

— Poţi s-o faci!

Prue îşi aşează mâna pe umărul ei, ca să o îmbărbăteze.

— Apoi, Agapantha transportă echipamentul în turnul mesageriei la nouă patruzeci şi cinci. Artizanul Primrose are în plan ca armata lui să atace la ora zece, aşa că ar trebui să avem suficient timp pentru instalarea echipamentului până atunci.

— Ce-ar putea să nu meargă conform planului? întrebă Edwin.

— Cora! răspunseră Prue şi Agapantha într-un glas.

— Dacă nu ne crede însă, nu cred că va povesti cuiva despre asta.

— Să sperăm că ai dreptate! zise Prue.

*

Până ajunseră ei înapoi la reşedinţă, nu se mai servea ceai. Din fericire, Lavender le păstrase câte ceva deoparte.

— Vă supăraţi dacă îmi beau ceaiul sus? Am ceva de terminat! spuse Prue.

— Poţi să mergi, draga mea! Stelelor, cât mai munceşti! răspunse Lavender.

Prue le şopti lui Edwin şi Agapanthei:

— Voi discuta cu Cora!

Prue o găsi pe Cora întinsă în pat, cu ochii în tavan.

Prue se întinse şi ea în patul ei, în aceeaşi poziţie.

— Nu am inventat nimic!

Se aşternu tăcerea pentru câteva minute, apoi Cora pufăi şi se întoarse spre Prue. Îşi încreţi fruntea şi zise:

— Trebuie să recunoşti că *este* o poveste destul de ridicolă.

— Nici unul dintre noi nu vrea ca Ghilda să fie afectată – până la urmă, e vorba despre viitorul nostru, nu-i aşa?

Prue îşi aduse aminte de ceea ce îi auzise discutând pe părinţii Corei la hotelul Principalia.

— Aşa-i? adăugă ea, cu un ton delicat.

— Dar oameni-cerb? Artizanul Primrose complotând să îi detroneze pe Maestra Woolstenbury şi pe guvernator?

— Ştiu cât de ridicol sună totul şi ştiu şi că nu ai o părere prea bună despre mine. Însă, te rog să mă

crezi, nici eu nu îmi doresc să mă aflu aici, știind ce este pe cale să se întâmple.

— Ei bine, eu una nu am de ales, Frances. Trebuie să fiu aici, pentru că asta se așteaptă de la mine. Nici nu ai idee cum e să ți se spună ce trebuie să faci încă din clipa în care te-ai născut. Să fii nevoită să te porți mereu în acord cu poziția pe care o ai în societate, să iei cele mai bune note, să participi la un șir nesfârșit de cine plictisitoare cu membrii Cancelariei Suverane, doar pentru a-ți asigura viitorul.

Adevărul era că Prue chiar nu avea idee. La fermă se bucura de atât de multă libertate.

— Sunt sigură că părinții tăi vor tot ce e mai bun pentru tine. Au uitat doar că trebuie să te asculte și pe tine.

Cora o privi uluită. Părea să-i fi căzut masca dură de pe chip.

— Chiar spunem adevărul, Cora. Nu aș inventa niciodată povești despre un lucru atât de important. Poate că dacă ne ajuți, după ce se va fi sfârșit totul, părinții tăi vor vedea că poți să te descurci și singură și să iei propriile decizii. Poate că vei avea curajul și puterea de a le spune ce îți dorești cu adevărat.

Cora oftă.

— Poate că, până la urmă, nu toate fetele de la țară sunt niște prostuțe.

— Îți mulțumesc pentru că ai încredere în noi.

Cora pufăi și se întoarse pe o parte.

— Am zis *poate*.

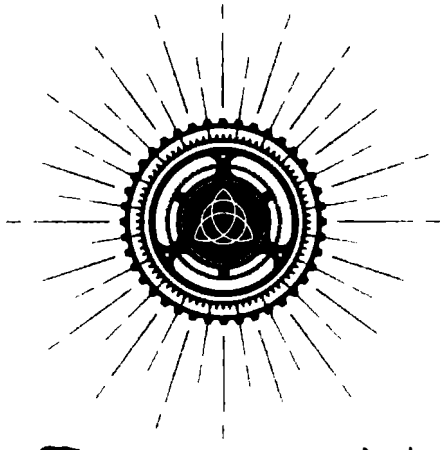

Capitolul 29

LUNA SÂNGERIE

În dimineaţa lunii sângerii, zăpada aduse cu ea un fior rece de rău augur. Prue nu dormise bine şi acum era agitată şi prost dispusă. Ştia că trebuie să se concentreze, aşa că se îmbrăcă cu cele mai călduroase haine pe care le avea şi merse să facă o plimbare prin parcul de la capătul străzii Sovereign, ca să îşi limpezească mintea şi să îşi pună gândurile în ordine.

Totul era învăluit în linişte, era calmul de dinaintea furtunii. Prue călcă pe covorul alb de zăpadă care acoperea frunzele, lăsând în spate urme proaspete. Nu adia nici măcar o boare de vânt, iar fulgii de zăpadă se odihneau delicat pe crengi

şi pe frunze. Aerul rece al iernii o făcea să vadă lucrurile cu mai multă claritate. Visul ei de a găsi o cale prin care să îl aducă pe Francis înapoi era acum îngropat, la fel cum dealurile erau îngropate în zăpadă. Şi asta nu era tot! Risca să îşi piardă şi restul familiei până la sfârşitul acelei zile.

Se hotărî să se întoarcă la reşedinţă şi să se bucure cel puţin de un mic dejun copios, însă apoi îl zări pe Edwin în zăpadă, nu departe. Îi făcu cu mâna şi el alergă spre ea.

— Hei, eşti bine?

Prue dădu din cap.

— Mai bine ca niciodată! Dar tu, Jack Swift?

Zâmbi.

— M-am gândit să fac o plimbare, ca să îmi pun gândurile în ordine. Sună ciudat când îmi spui aşa, însă cred că îmi place. Mă face să mă simt ca şi cum aş fi la existenţa primă şi să uit că s-ar putea să nu mai am decât vreo nouă ani rămaşi.

— Nu spune asta. Lucrurile se schimbă, invenţiile evoluează. Poate că există o cale prin care existenţa secundă poate fi prelungită, iar noi nu am găsit-o încă. Poate că vom descoperi un mod prin care

să îţi putem transfera frecvenţa într-un cuorţit nou, abia scos din mină.

— Pentru tine nu există nimic care nu poate fi reparat, nu-i aşa?

Prue ridică din umeri şi îl privi în ochi. Pentru o clipă îşi închipui cum trebuie să fi fost băiatul din existenţa primă. Poate că avea părul castaniu, ochii verzi şi acelaşi zâmbet cald pe care îl avea ca personisoartă.

— Maeştrii se tem că cerul înnorat ar putea slăbi potenţialul procesului de atragere din această seară, mai ales dacă norii continuă să se adune.

— Să sperăm că aşa va fi şi că totul se va anula.

*

La fabrica-imaginarium se aduceau modificări de ultim moment Proiectului 100, cu fervoarea administrativă a lucrurilor făcute pe ultima sută de metri. După ce luară ceaiul mai devreme decât de obicei, Prue, Edwin şi Agapantha se întâlniră în laboratorul memoriei. Edwin schiţase o hartă a zonei, la care Prue adăugă note şi săgeţi.

— Atunci când vei vedea oamenii-cerb mărşăluind spre fabrica-imaginarium, odată ce se află

în raza de acțiune, să nu eziți nicio clipă. Să transmiți semnalul orice ar fi. Ne-am înțeles? întrebă Prue.

Agapantha încuviință din cap.

— Toată lumea va fi adunată în atrium, așa că, după cum am discutat, va trebui să o iei pe scara de incendiu, altfel vei fi văzută. Ești sigură că te vei descurca, Ag?

Agapantha dădu din cap și se îndreptă spre fereastră.

— Îmi voi închipui că sunt o șopârlă sau ceva de genul ăsta.

Chicoti, însă emoțiile i se citeau pe chip.

— Ar trebui să mergem!

Se apropia amurgul, iar luminile fabricii-imaginarium străluceau portocaliu în lumina albăstrie a serii. Agapantha îi conduse până la marginea pădurii și, pentru câteva clipe, rămaseră împreună privind înspre pădure. Din cer începură să se cearnă ușor fulgi de zăpadă.

— Luna sângerie, zise Prue. E frumoasă!

— După ce se va sfârși totul, voi picta această scenă.

Agapantha îi privi serioasă.

— Ar fi bine să mergeți.

Se îmbrăţişară repede. Prue simţi un gol în stomac. Abia putu să îşi înghită nodul care i se pusese în gât. Apoi, fără să privească înapoi, porniră la drum, printre copaci.

Abia dacă schimbaseră câteva vorbe atunci când se opriră în faţa clădirilor dărăpănate. Dinăuntru răzbea o lumină aurie tremurătoare, care arunca umbrele sumbre ale coarnelor oamenilor-cerb pe zăpadă.

Deschiseră uşa şi Artizanul Primrose îşi ridică privirea spre ei. Purta costumul lui din stofă, cu vestă asortată, acelaşi pe care îl avea în prima zi în care îl întâlnise Prue, la fermă.

Aruncă o privire ceasului de buzunar.

— La fix! Suntem aproape gata.

Prue observă ceva ce părea a fi un transmiţător mic, prins de buzunarul în care se afla ceasul. Era probabil cel pe care îl crease pentru a putea comunica cu omul-cerb de la fermă.

— Finblewick va sosi şi el în scurt timp. Aş sugera ca, pentru a fi eficienţi, voi doi să lucraţi la o atragere, în timp ce eu şi Finblewick ne vom ocupa de alta. În clipa în care obţineţi o conexiune

mă chemați imediat. Trebuie să mă asigur că eu sunt primul pe care îl văd, pentru a-i putea controla.

Ucenicii dădură din cap.

— Luna sângerie a răsărit, așa că trebuie să începem.

În mijlocul camerei se afla o cutie plină cu cuorțit irizant.

— Nu-și vor da seama cei de la Ghildă că lipsește?

— Doar în clipa în care vor vrea să înceapă procesul de atragere. Atâta timp cât lucrurile se desfășoară conform programului, seiful nu va fi deschis până la ora zece.

Primrose îi conduse spre unul dintre oamenii-cerb.

— Mă veți urmări pe mine aducându-l în existență pe primul, apoi vă veți ocupa de următorul singuri. Cavitatea toracică se deschide ușor. Au fost proiectați în așa fel încât atragerea să se desfășoare cât mai repede cu putință.

Artizanul Primrose mânuia cu ușurință și rapiditate aparatul ODMF. În timp ce ajusta frecvențele, le spuse:

— Prue, carnețelul tău a fost o lectură foarte interesantă. Ți-am citit fascinat observațiile cu

privire la segmentul emoţional al semnalului. Cred că, cu cât sunt mai ascuţiţi zimţii semnalului fierăstrău, cu atât emoţia va fi mai puternică. Aşa că îi vom selecta pe cei care prezintă cele mai extreme modele, în aşa fel încât să ne construim o armată exemplară!

În curând Artizanul Primrose izolă semnalul unei scântei neîmblânzite şi apoi cablă cuorţitul. Se aşeză în faţa omului-cerb. Ochii lui găunoşi se aprinseră roşii, ca flacăra unui chibrit, şi i se descleştă falca.

— Unde mă aflu? întrebă vocea pe care Prue o bănuia a fi cea a unui bărbat de vârsta tatălui ei.

— Există unele persoane care încearcă să te înrobească şi să îţi transforme fraţii şi surorile în sclavi. Trebuie să le ucizi pentru a-ţi păstra viaţa în această lume.

Creatura îşi mişcă mâinile cu gheare.

— Eu sunt stăpânul tău. Aşteaptă-mi comanda! îi ordonă Primrose.

Prue simţi un fior rece alunecându-i pe spate, ca un şarpe.

Uşa se deschise şi pe ea intră un roi de fulgi de zăpadă.

— La fabrica-imaginarium totul se desfăşoară conform programului!

Era Finblewick.

— Mă simt rău, îi şopti Prue lui Edwin. Nu pot să cred ce suntem pe cale să facem.

— Gândeşte-te la părinţii tăi. De îndată ce scăpăm de această parte, îi vom putea ajuta.

Prue dădu din cap.

— Ai observat transmiţătorul prins de lanţul de la ceas? Trebuie să pun cumva mâna pe el.

Edwin se încruntă.

— Vom găsi o cale. Concentrează-te! Nu vrem să îi dăm de bănuit.

Prue îşi lăsă jos rucsacul, lângă omul-cerb. Nu putea să îi perceapă ca pe nişte personisoarte. Nu semănau cu cele de la Ghildă, construite cu bunătate şi grijă. Acestea fuseseră create pentru a arăta înfricoşător, pentru a fi puternice şi a domina. Erau nişte maşini de război.

— Haide, să începem! zise Edwin.

Detectară destul de repede un mănunchi de frecvenţe. Lui Edwin îi luă ceva mai mult decât Artizanului Primrose, însă în cele din urmă reuşi să izoleze semnalul unei scântei neîmblânzite.

Prue îl chemă pe artizanul Primrose, care, între timp, trezise încă trei oameni-cerb. Conectă cu atenție firele și ochii creaturii se aprinseră.

— Unde mă aflu?

De data aceasta era o femeie, tânără, de douăzeci de ani poate.

Artizanul Primrose repetă cuvintele pe care le spusese și celuilalt om-cerb, apoi îi lăsă pe ucenici să termine treaba, în timp ce el se îndreptă spre o altă creatură.

Prue avea fruntea acoperită de broboane de sudoare.

— Transmițătorul era atât de aproape. Cât pe ce să-l apuc!

— Am văzut. Nu trebuie să riști însă. Ne vom ocupa de asta spre final, când vor fi mai puține șanse să își dea seama că lipsește. Îl voi lua atunci când el se concentrează asupra ultimului om-cerb. Haide, să îl finalizăm pe acesta! șopti Edwin.

Următorul om-cerb pe care îl treziră vorbea o limbă străină.

— Cred că s-ar putea să fi făcut ceva greșit? zise Prue.

— Nu, continuaţi! Se mai întâmplă uneori. Se va lua şi el după ceilalţi.

Prue şi Edwin atraseră încă două femei tinere, apoi un bărbat mai în vârstă. Deveneau din ce în ce mai rapizi. Prue îşi verifică ceasul. Era ora şapte. Până la opt nu le mai rămăsese de trezit decât o duzină.

Era rândul lui Prue să izoleze frecvenţa. Frecvenţele dansau pe ecran. Prue învârti cadranele până când monitorul îi arătă una singură. Îl chemară pe Artizanul Primrose în timp ce prindeau ultimele fire. Ochii de foc se aprinseră.

— Unde sunt? Ce se întâmplă?

Lui Prue îi fugi pământul de sub picioare. Nu îi venea să îşi creadă urechilor. Nu putea fi adevărat! Înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se apucă de colţul mesei, încercând să se ţină pe picioare. Lipsită de orice putere, Prue îl urmări pe Primrose rostind cuvintele în faţa omului-cerb. Acesta se întoarse apoi spre ei.

— Haide, grăbiţi-vă! Nu mai avem mulţi.

Apoi artizanul se duse la Finblewick, care tocmai trezise un altul.

Prue se uită la omul-cerb din faţa ei fără să poată accepta realitatea.

— Nu, te rog, nu! suspină.

— Prue? Eşti bine?

Vocea lui Edwin suna vag, ca şi cum ar fi venit de undeva, de departe.

Prue încercă să se concentreze. I se păruse doar, cu siguranţă.

— Mă auzi? şopti tremurat, mângâindu-i obrazul omului-cerb.

— Da. Unde sunt?

— Repetă.

— Unde sunt?

Cuprinsă de panică, Prue îi aruncă o privire Artizanului Primrose, însă acesta era ocupat cu un alt om-cerb.

— Prue, mă sperii! zise Edwin.

— Recunosc vocea…

— Ce? Dar ar fi…

— O şansă într-un milion!

— Eşti sigură? Poate că este doar cineva cu o voce asemănătoare.

Prue îşi apucă rucsacul în care se afla, îngropat la fund, aparatul ODMF modificat.

— Trebuie să ştiu.

În timp ce conecta firul, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi arunca din când în când privirea spre Primrose şi Finblewick, însă ei erau ocupaţi cu procesul de atragere. Învârti cadranul cu degete tremurânde, separând fluxul memoriei. Cuprinse apoi obrajii omului-cerb în palme şi şopti:

— Spune-ţi numele.

După un scurt moment de tăcere, îşi deschise gura. Privi în jur şi se clătină uşor.

— Sunt Francis, Francis Haywood.

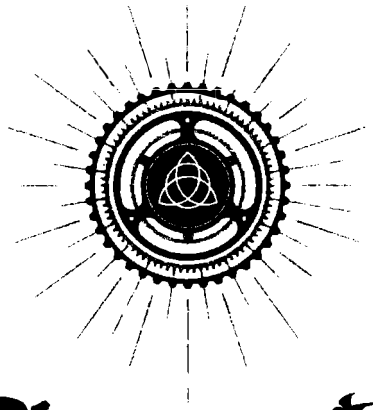

Capitolul 30

ARMATA DE OAMENI-CERB

Prue încercă să se controleze, însă o cascadă de lacrimi i se revărsă pe obraji.

Edwin rămăsese cu gura căscată din cauza şocului.

— E totul în regulă? strigă Artizanul Primrose.

— Da! Acum îl terminăm pe acesta şi apoi trecem la următorul. E ultimul! răspunse Edwin.

Prue mângâia încă faţa omului-cerb.

Edwin încercă să îi atragă atenţia:

— Prue!

— Sunt eu, Prue! Francis, îţi aduci aminte de mine?

— Prue, trebuie să trecem la următorul om-cerb, altfel Artizanul Primrose va observa că ceva nu este în regulă.

Edwin se căţără pe umărul omului-cerb şi îi trase mâinile lui Prue la o parte.

— Haide!

Durerea i se aprinsese din nou în piept, cu aceeaşi intensitate, însă se forţă să treacă mai departe, la următorul om-cerb.

— Ce facem, Edwin?

— Nu ştiu! Însă trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

După ce Finblewick şi Artizanul Primrose îşi treziră ultimul soldat, Artizanul Primrose li se alătură. Acesta aruncă o privire ceasului de buzunar.

— Nouă şi cincispresezece minute. Se apropie momentul atacului.

Îşi începu discursul obişnuit în faţa ultimului om-cerb.

Prue aruncă o privire înapoi la omul-cerb care era Francis şi se rugă să se întoarcă şi el spre ea.

— Francis, sunt eu, te rog! şopti.

Prue rămase cu privirea pironită în faţă. Ce făcuseră? Apoi îşi îndreptă ochii spre Edwin, care stătea pe masa de lângă Artizanul Primrose.

Edwin sărise acum jos. O împinse de la spate spre cealaltă parte a clădirii, în timp ce Primrose și Finblewick erau încă ocupați. Prue simțea cum panica încolțește din ce în ce mai tare în sufletul ei. Îl urmă pe Edwin, iar acesta i se cățără pe umăr, dând drumul unui obiect în buzunarul ei.

— Am luat transmițătorul! îi șopti.

— Ah, mulțumesc. Aproape uitasem, pentru că Francis...

Prue avea ochii plini de lacrimi.

— Nu pot să îmi trimit fratele înapoi! șopti, disperarea răzbindu-i în fiecare cuvânt.

— Dar ce putem face?

— Nu știu. Însă trebuie să găsim o cale de a o opri pe Agapantha.

Prue se uită cu ochii înlăcrimați în ochii lui Edwin.

— Nu pot să îl mai pierd încă o dată. Nu pot.

*

Atriumul fabricii-imaginarium se umplea văzând cu ochii de oameni și personisoarte. Personisoartele de la bucătărie se plimbau printre invitați cu tăvi pline cu băuturi și tartine. În aer plutea o atmosferă veselă, ca în așteptarea unui mare eveniment.

De scară fuseseră atârnate ghirlande de lumini spirit, iar muzica era asigurată de un cvartet format dintr-o vulpe, două pisici şi Phineas, care cânta la violoncel.

Agapantha aştepta momentul potrivit ca să se furişeze afară.

Guvernatorul Watson-Wentworth, îmbrăcat într-un costum verde-smarald, de catifea, cu butoni şi vestă aurii, se afla în compania unor membri importanţi ai Cancelariei Suverane.

— Ah, mă bucur să te văd, Ucenică Young! zise Maestra White, care îi răsărise Agapanthei chiar în spate. Îmi cer scuze, aş fi ajuns mai devreme, însă îl căutam pe Artizanul Primrose. L-ai văzut cumva?

— Da, vorbea cu Ucenica Haywood. I-am văzut nu cu mult timp în urmă pe aici.

Agapantha îşi încrucişă degetele la spate.

— Of, nu-l văd. Nu contează! E foarte aglomerat aici. Ca să fiu sinceră, abia aştept să începem. Cred că a fost o iniţiere la Ghildă destul de abruptă pentru tine. Sper că nu regreţi că ai venit.

— Chiar deloc!

Agapantha aruncă o privire ceasului. Era nouă şi douăzeci şi cinci de minute. Se apropia momentul în care trebuia să intre în acţiune.

— Bun, ar trebui să socializez puţin! Ne vedem la ora zece, în laboratoare.

Maestra White dispăru în mulţime.

Agapantha se pregătea să iasă, când se auzi un clopoţel şi mulţimea amuţi. Încercă să înainteze, însă era ţintuită din toate părţile.

Guvernatorul Watson-Wentworth îşi începea discursul:

— Maeştri, artizani, stimaţi membri ai Cancelariei Suverane. Ne-am adunat astăzi aici pentru a celebra această zi istorică pentru producţia de personisoarte. Atunci când i-am încredinţat sarcina Maestrei Woolstenbury, nu eram sigur că poate fi dusă la împlinire, însă, ca de obicei, atunci când Maestra Woolstenbury îşi pune ceva în minte, obţine întotdeauna rezultatul dorit.

Maestra Woolstenbury zâmbi politicos, însă era în mod clar neimpresionată de spectacolul pe care Guvernatorul insista să îl facă.

— Şi acum, să ne bucurăm de un foc de artificii organizat cu ocazia lunii sângerii, pentru care nu a fost precupeţită nicio cheltuială. Şi asta doar pentru a începe seara în stil mare. Nu vă faceţi griji – am trimis un articol pentru Ştirile din *Medlock* în care

se anunţă că astăzi are loc celebrarea firmei Medlock & Co Producţii Haos.

Guvernatorul făcu teatral cu ochiul mulţimii.

— Veniţi, aş vrea să ne adunăm cu toţii afară.

Agapanthei începu să-i bată inima cu putere. Toată lumea avea să privească în direcţia turnului mesageriei, acolo unde trebuia ea să ajungă. Nu avea însă timp să îşi facă griji. Trebuia să acţioneze pe loc, la momentul potrivit. Se strecură tiptil pe scări, în timp ce toată lumea se îndrepta spre ieşire, apoi fugi pe coridor până ajunse în laboratorul memoriei şi strânse echipamentul.

Deschise fereastra, respiră adânc de câteva ori, apoi coborî sacul cu echipamentul folosindu-se de funie. Coborî şi ea pe scara de incendiu, cu picioarele tremurânde, apoi ridică în grabă sacul şi alergă prin spatele fabricii-imaginarium până la capătul de vest al clădirii. Aici se opri şi aruncă o privire după colţ, ca să se asigure că nu era nicio primejdie. Erau oameni peste tot! Dacă ieşea, ar fi fost fără îndoială observată. Ce putea face?

Dintr-o dată, o voce ca de operă, cristalină, umplu aerul. Cora stătea lângă fântână şi cânta din tot sufletul imnul oraşului Medlock.

Toate capetele se întoarseră în direcţia ei, oamenii îngrămădindu-se ca o turmă în jurul fântânii. Cora privi în direcţia Agapanthei şi făcu cu ochiul.

Agapanthei nu îi venea să creadă! Cora o ajuta! Îşi privi ceasul: nouă şi jumătate. Fără să mai stea pe gânduri, ţâşni spre turn.

*

Oamenii-cerb mărşăluiră în noapte, părăsind casa abandonată. Picioarele lor călcau ritmic pe străzile uitate, acoperite de zăpadă.

Prue şi Edwin îi spuseră Artizanului Primrose că îi vor urma de la spate, ca să se asigure că rămân organizaţi. Prue abia dacă îşi putea dezlipi ochii de la Francis. Se trase cât mai aproape de el cu putinţă şi îi şopti:

— Totul va fi bine. Te voi duce acasă! Vom repara lucrurile.

Însă el privea înainte, fără nicio expresie pe chip. Prue se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept.

Când părăsiseră clădirea, îşi verficase ceasul: nouă şi jumătate. Primrose aşezase oamenii-cerb pe zece rânduri de câte zece. Era o privelişte

înfiorătoare: aliniați pe străzile pustii, cu trupurile lor mecanice impunătoare și coarnele mari scăldate în lumina stranie, roșiatică, a lunii sângerii.

Primrose se adresă armatei sale:

— Eu sunt stăpânul vostru, iar voi vă aflați aici cu un singur scop: să cuceriți Ghilda. Fără mine ați fi sclavii unui sistem care îi apreciază doar pe cei aflați la existența primă. Ghilda atrage spiritele în această lume doar pentru a-i servi pe cei din existența primă. Dar voi vă aflați la existența secundă și voi sunteți adevărata putere. Ei nici măcar nu se pot compara cu voi. La comanda mea – înainte!

Oamenii-cerb mărșăluiau perfect sincronizați. Prue îi aruncă o privire lui Edwin și porniră după ei.

— Să așteptăm puțin! După ce copacii încep să se îndesească, vom putea să ne sustragem cu mai multă ușurință. Primrose va fi în față și sper că va fi mult prea ocupat să direcționeze armata înainte, ca să observe că lipsim. Dacă o luăm spre sud-vest, ar trebui să ajungem chiar în spatele fabricii-imaginarium. Ne vom putea urca în turn înainte ca ei să iasă din pădure. Asta dacă putem alerga destul de repede.

Prue se ruga să poată alerga destul de repede.

Edwin îi aprobă planul.

După ce merseră câteva minute alături de formaţie, încetiniră pasul, rămânând cu câţiva paşi în urmă. Apoi la un semn, o luară amândoi la fugă înspre sud-vest.

Crengile o zgâriau şi îi agăţau hainele, iar Prue îşi simţea gâtul sângerând parcă din cauza aerului îngheţat pe care îl respira în fugă. Îşi concentră privirea asupra lui Edwin, care sălta în faţa ei. Auzea încă sunetul îndepărtat al paşilor ritmici făcuţi de armata oamenilor-cerb. În depărtare, deasupra copacilor, izbucniseră focuri de artificii pe cerul nopţii. Prue tresări.

— Sunt doar artificii. Fac parte din evenimentul din această seară probabil! îi strigă Edwin.

Prue încercă să nu se mai gândească la faptul că Francis era prins în acel trup îngrozitor. Trebuia să găsească o modalitate prin care să îl treacă în alt corp. Nu avea de gând să îl piardă din nou! Mai întâi trebuiau însă să ajungă la turn, până nu era prea târziu. Copacii începură să se rărească şi dintr-o dată se treziră în grădina de legume din spatele fabricii-imaginarium. Alergară înainte şi mai repede.

*

Agapantha conectă aparatul şi potrivi transmiţătorul. Cora cânta încă, înconjurată de artificii, scena îndreptându-se într-un crescendo dramatic spre punctul culminant.

Agapantha se ruga ca socotelile ei să fie corecte şi ca totul să funcţioneze conform planului. Îşi scosese carneţelul din buzunarul de la jachetă şi mai verifica încă o dată, ca să se asigure.

Când izbucniră ultimele artificii, Agapantha aruncă o privire pe fereastră, deşi înălţimea turnului îi dădea ameţeli. Misiunea ei era însă mai importantă şi nu putea să lase asta să îi stea în cale. Scăpă însă carneţelul din mână. La capătul pădurii apăruse un grup ordonat de siluete cu coarne impunătoare. Părea că pădurea însăşi prinsese viaţă şi că pomii se eliberaseră din rădăcini, mărşăluind acum spre fabrica-imaginarium. Agapantha îi privi, cuprinsă de groază. Erau atât de mulţi!

Se forţă să îşi revină din şoc şi verifică cu febrilitate datele, terminând chiar în momentul în care ultimul om-cerb păşea pe peluza uriaşă din faţa fabricii-imaginarium. Zece rânduri de oameni-cerb

stăteau aranjaţi pe pajiştea acoperită de zăpadă, cu Artizanul Primrose în frunte.

În faţa tabloului sinistru pe care îl avea în faţa ochilor, mulţimea amuţi.

*

Dădură colţul pe partea de vest a fabricii-imaginarium. Prue simţea o usturime arzătoare în picioare, care o făcea să îşi dorească să se prăbuşească la pământ. Reuşi însă, cumva, să meargă înainte.

Artificiile încetaseră. Mulţimea rămăsese mută. Îi auzi vocea lui Primrose răsunând peste câmp.

— Doamnelor şi domnilor, acum că v-am captat atenţia, a venit vremea ca un nou set de evenimente să îşi urmeze cursul.

— Repede, Ed! Tu eşti mai rapid! gâfâi Prue.

Edwin se aruncă spre turnul mesageriei.

Sus, Agapantha aştepta. Aruncă o privire la ceas. Prue spusese nouă şi patruzeci şi cinci de minute, nu-i aşa? Îşi îndreptă mâna spre buton.

— Opreşte-te! strigă Edwin, care năvălise în fugă în cameră.

Agapantha întoarse capul spre el.

— Edwin?

— Francis! Fratele lui Prue! L-am atras din greşeală.

— Ce?! întrebă Agapantha îngrozită.

— Este unul dintre oamenii-cerb.

Prue năvăli şi ea în cameră, strigând disperată:

— E prea târziu?

Se prăbuşi în genunchi în capul scărilor. Avea vocea răguşită din cauza gerului şi nu mai putea face niciun pas.

— Nu, sunt încă acolo! îi spuse Edwin.

Prue se târî până la fereastră. Nu avea nici cea mai mică idee care dintre oamenii-cerb era Francis.

Cei trei ucenici priviră de la fereastră cum Maestra Woolstenbury se îndreaptă hotărâtă spre Primrose.

— Predaţi-vă, ori armata mea va înainta şi va sfâşia în bucăţi pe toţi cei care îi ies în cale.

— Charles, ce se întâmplă aici? Ce vrei să obţii?

Maestra Woolstenbury părea şocată, însă glasul ei îşi păstra autoritatea.

— Ne aflăm aici pentru a cuceri Ghilda şi odată cu ea şi Cancelaria Suverană. Timp de opt-sprezece ani, tu ai luat toate deciziile în numele

personisoartelor. Acum a venit timpul ca balanţa să se încline de cealaltă parte.

— Charles, ştii foarte bine că nu pot să îţi dau pur şi simplu Ghilda pe mână. Haide să discutăm, sunt sigură că putem rezolva lucrurile. Oricare ar fi motivul care te-a supărat în asemenea măsură, putem discuta.

Primrose îşi scutură capul.

— Am încercat să discut cu tine, acum opt ani de zile.

— Opt ani? Ce vrei să spui?

— Nu îţi mai aminteşti? Mi-ai spus atunci că voi avea un viitor strălucit. Până la urmă, iată, s-a dovedit că aveai dreptate!

Maestra Woolstenbury făcu un pas înapoi şi îşi duse mâna la gură.

— E imposibil!

Ceilalţi maeştri se alăturară Maestrei Woolstenbury, iar în jurul lor se formă o linie de personisoarte: Zareen, gardienii personisoarte urşi, un lup înaripat şi Gisella, vulturul auriu.

— Charles? Ce se întâmplă? întrebă Maestra White.

— Amelia, este ultima ta şansă. Tu şi maeştrii trebuie să predaţi Ghilda. Nu vreau să vă rănesc, însă o voi face dacă mă văd nevoit.

Primrose ridică mâna şi prima linie a oamenilor-cerb făcu un pas în faţă.

Maestra White se uită la Maestra Woolstenbury.

— Nu te putem lăsa să pui mâna pe Ghildă! răspunse ferm Maestra Woolstenbury.

— De fapt, într-un fel, speram să spui asta.

Artizanul Primrose îşi coborî braţul şi oamenii-cerb începură să avanseze. Maestra Woolstenbury făcu un semn din cap şi Zareen şi personisoarta linx se avântară înainte, urmate în rând de celelalte personisoarte.

— Voi, ceilalţi, întorceţi-vă în fabrica-imaginarium! strigă Maestra Woolstenbury mulţimii din spate.

Zareen ajunse la primul om-cerb şi se avântă asupra lui, însă acesta o prinse de gât şi o aruncă la pământ. Zareen scoase un sunet jalnic şi se târî înapoi. Ursul negru şi Maestrul Sollentude alergară amândoi spre acelaşi om-cerb. Sollentude mânuia o lopată pe post de armă. Lupul înaripat şi vulturul atacară de sus, încercând să îşi înfigă ghearele

în oamenii-cerb, însă le era imposibil să treacă de coarne. Vulturul se alese cu o rană urâtă în piept. Ursul se ridică pe labele din spate şi se lăsă apoi cu toată greutatea trupului său asupra unui om-cerb, dându-l câţiva paşi în spate. Însă acesta se redresă imediat şi lovi ursul, răsturnându-l ca pe un căţeluş. Sollentude fanda şi lovea cu lopata, în timp ce una dintre creaturi încerca să îl apuce. Omul-cerb îl prinse însă oricum şi pe chip îi apăru o dâră roşie.

Prue privi cuprinsă de groază confruntarea dintre siluetele întunecate de pe pajiştea luminată de lună. Personisoartele şi maeştrii de la Ghildă nu se puteau măsura cu oamenii-cerb. Ce fel de viaţă era aceasta pentru fratele ei? Fusese adus înapoi ca să fie un criminal. Şi cum avea să fie viaţa fratelui ei închis în această maşinărie? Îşi aminti îngrozită de avertismentul mamei ei: Francis devenise chiar monstrul care se temea ea că va deveni. Şi ce s-ar fi ales de părinţii ei dacă lui Primrose îi reuşea planul?

Prue scoase transmiţătorul din rucsac şi îl verifică, ca să se asigure că era încă închis, apoi îşi întoarse din nou privirea spre oamenii-cerb.

Şi atunci, în acea clipă, îşi dădu seama ce avea de făcut.

— Agapantha, coboară și asigură-te că toate personisoartele Ghildei se întorc în fabrica-imaginarium – acum!

Agapantha dădu din cap și alergă jos.

— Ed, ajută-mă să mă asigur că reflectorul parabolic este poziționat corect, în așa fel încât să lovească toți oamenii-cerb.

Prue o urmări pe fereastră pe Agapantha, ieșind din turn.

Maestra White o văzu pe ucenică alergând spre ea și strigă:

— Agapantha, stai deoparte!

Prue abia dacă le mai distingea, vorbind repede în întuneric. Apoi, Maestra White se trase înapoi și strigă:

— Personisoarte, retrăgeți-vă! Întorceți-vă în fabrica-imaginarium, vă ordon!

Maestra Woolstenbury se afla mai departe. Alături de Zareen, îi înfrunta pe Charles Primrose și pe unul dintre oamenii-cerb. O privi confuză și puțin suspicioasă pe Maestra White.

— Nu are rost, personisoartele trebuie să se retragă! Ai încredere în mine, te rog!

Ursul, lupul înaripat și vulturul o ascultară.

— Ed, e gata? întrebă Prue disperată.

— Da! Însă Zareen este în raza de acţiune.

Maestra Woolstenbury îi făcu semn lui Zareen să se retragă. Personisoarta ezită, apoi se întoarse şi alergă spre fabrica-imaginarium. Atunci omul-cerb o apucă de gât pe Maestra Woolstenbury.

Prue îi privi pe oamenii-cerb. Francis era acolo, printre ei. Lacrimile îi scăldau obrajii.

— Îmi pare rău, Francis! Îmi pare atât, atât de rău!

Mâna îi tremura deasupra butonului şi, pentru câteva clipe de groază, nu ştiu dacă avea puterea să o facă.

Apoi îi simţi lăbuţa lui Edwin pe genunchi. Dădea uşor din cap spre ea.

Prue închise ochii.

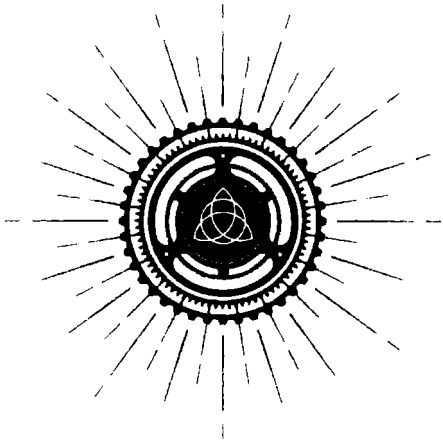

Capitolul 31

CHARLES PRIMROSE

Francis îi zâmbi lui Prue, chiar dacă era atât de slăbit încât abia dacă mai putea să respire.

— Hei... fii curajoasă... Totul va fi bine.

Vorbea sacadat atunci când nu putea să respire bine. Prue nu putea să vorbească, de teamă că ar începe să plângă și apoi nu s-ar mai putea opri.

— M-am gândit că poate ar fi un moment bun... să îi spun mamei... din cauza cui m-am ales cu cicatricile astea de fapt.

Prue îi privi ochii căprui, cicatricea, fruntea asudată.

Francis îi făcu cu ochiul.

— Glumeam, surioară!

— Aşa sper şi eu, pentru binele tău! îi zâmbi ea.

— Şi despre ziua aia când... m-ai făcut să mă urc pe acoperiş.

— Aia a fost ideea ta!

— Serios?

Francis zâmbi obosit.

— Să ai grijă de cheia aia săltăreaţă... bine?

Prue, mama şi tata făceau cu rândul la căpătâiul lui, încercând să îi domolească febra cu comprese reci. Doctorul le spusese că nu se poate face nimic, însă Prue sperase, cu fiecare atom al fiinţei ei, până în ultima clipă, că asta nu era adevărat.

Se întâmplă în timpul nopţii. Mama şi tatăl dormeau: mama pe scaun şi tatăl la picioarele ei, cu capul în poală. Prue stătea întinsă în pat, lângă fratele ei. Atunci se lăsase liniştea de care se temea cel mai mult pe lume.

*

Prue apăsă butonul.

Se produse un bang sonic, pulsul radiind spre oamenii-cerb.

Prue se forţă să deschidă ochii. Oamenii-cerb se prăbuşiră ca nişte piese de domino, de la un capăt la celălalt. De fiecare dată când unul dintre ei cădea la pământ, Prue simţea un junghi în inimă, ca şi cum

l-ar fi văzut pe Francis murind din nou, iar şi iar. Durerea o ardea ca o flacără fierbinte, necruţătoare.

După ce se prăbuşi şi ultima linie de oameni-cerb, Prue îl căută din ochi pe Artizanul Primrose, însă nu îl văzu nicăieri. Fugise? Plecă de la fereastră şi alergă în jos pe scări, ieşind din turn şi îndreptându-se spre oamenii-cerb căzuţi. Împinse uşor trupurile, asigurându-se că au fost părăsite de spirite şi apoi descoperi de ce Primrose părea să fi dispărut.

Se prăbuşise şi el alături de oamenii-cerb.

Se aplecă asupra lui.

— Artizane Primrose?

Nu se mişca. Ce se întâmplase?

La câţiva metri depărtare, Maestra Woolstenbury încerca să se ridice de la pământ, cu ochii aţintiţi asupra lui Primrose.

Edwin şi Agapantha alergară spre Prue.

— Ce-i cu el? întrebă Edwin.

Maestra Woolstenbury îi făcu un semn Maestrului Sollentude.

— Verifică dacă aceste creaturi sunt cu adevărat lipsite de viaţă.

Maestra White se prăbuşi lângă artizan. Era palidă.

— Charles? murmură ea.

— Ajutați-mă să îl întorc pe o parte! zise Maestra Woolstenbury.

Prue și Agapantha o ajutară, apoi Maestra Woolstenbury îi ridică cu grijă hainele.

— Aduceți-mi un felinar spirit!

Edwin alergă să îi aducă unul și Maestra Woolstenbury îl examină pe Artizanul Primrose. Avea o linie subțire, abia vizibilă pe o parte, de-a lungul corpului.

Lui Prue nu îi venea să creadă.

— Era personisoartă!

— Așa se pare! zise Maestra Woolstenbury, aruncându-i o privire lui Prue.

— Ce? șopti Edwin șocat.

Maestra White se prăbuși în genunchi lângă carcasa goală a Artizanului Primrose și atinse cu degete tremurânde cusătura laterală.

— Pe stele...

Vocea maestrei era doar o șoaptă. Pe obraz îi străluci o lacrimă, ca un mic râuleț luminat de lună.

— Ia stați puțin!

Prue se uită în jur.

— Unde este Finblewick?

— Finblewick? Poate că ar fi mai bine ca voi patru să mergeți înăuntru și să îmi explicați ce se întâmplă! zise Maestra Woolstenbury.

— Este totul în ordine, Maestră Woolstenbury? strigă Guvernatorul Watson-Wentworth din uşa fabricii-imaginarium. Mă pregăteam să ies la atac.

— Vă mulţumesc, domnule Guvernator, totul este sub control. Aş propune ca toată lumea să se întoarcă în atrium. Voi cere să se aducă nişte băuturi calde... şi poate şi puţin rom.

Maestra se întoarse apoi spre cei trei ucenici.

— Voi aranja ca Finblewick să fie căutat şi voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să îl împac pe Guvernator. Apoi, în cincisprezece minute, vă aştept pe toţi la mine în birou.

Maestra Woolstenbury o luă spre fabrica-imaginarium.

Maestra White se uita încă şocată la trupul lipsit de viaţă al Artizanului Primrose.

— A fost personisoartă?

Prue dădu din cap afirmativ. Nu reuşea încă să înţeleagă nici ea însăşi cum era cu putinţă aşa ceva. Se gândea însă şi la părinţii ei.

— Maestră White, îmi cer scuze, ştiu că treceţi printr-un moment greu, însă asta nu e tot. A mai rămas un om-cerb în existenţă. Primrose l-a trimis la ferma mea. Din această cauză nu am putut să vă

spunem nimic. Avea să îmi atace părinții dacă ar fi primit un semnal de la asta.

Prue scoase transmițătorul.

— Am reușit să îl furăm de la Primrose, însă omul-cerb se află încă acolo. Trebuie să ajung la părinții mei cât mai repede cu putință.

Maestrei White nu îi venea să își creadă urechilor. Dădu însă din cap.

— Desigur. Ar trebui să vorbim cu Maestra Woolstenbury.

— Vă rog, nu am nicio secundă de pierdut! Trebuie să plec chiar acum!

— În niciun caz. Nu pot să te las să înfrunți o astfel de creatură singură. Putem lua mâine dimineață gigantrenul, la prima oră, și...

Prue scutură capul cu putere.

— Trebuie să ajung la ei în noaptea asta. Dacă se hotărăște să îi atace oricum?

— Și cum propui să ajungi acolo?

— Nu știu! Cu gigantrenul de noapte?

Agapantha făcu un pas în față.

— Este prea târziu ca să mai prindem gigantrenul. Însă am o altă idee și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Maestră White.

Agapantha se uită la Prue şi la Edwin.

— Mai ţineţi minte când am avut acea conversaţie cu Artizanul Primrose, în bibliotecă, despre posibilitatea de a transfera spiritele între corpuri? Şi că el ne-a spus că Ghilda a încercat să facă acest lucru în trecut?

Maestra White se încruntă.

— Unde vrei să ajungi, Ucenică Young?

— Maestrul Shad avea un leu cu aripi foarte impozant în laboratorul de design. Acela ar putea să ajungă într-o clipă la ferma lui Prue.

— Am putea să mai atragem acum un spirit? întrebă Prue nerăbdătoare.

— Singurele bucăţi de cuorţit disponibile sunt cele din maşinăriile căzute. Ar trebui să facem nişte teste asupra lor înainte de a le folosi pentru un proces de atragere, şi nu avem timp. Mi-e teamă că singura opţiune pe care o avem în această clipă este de a trimite pe cineva de aici, iar asta iese din discuţie.

Se lăsă liniştea pentru o clipă, apoi Edwin zise cu încredere:

— Aş putea eu să o fac!

— O, nu! Am încălca cel puţin şapte reguli ale Cancelariei Suverane! sări Maestra White.

— Eu cred că am încălcat deja câteva în seara asta, Maestră White, spuse Agapantha.

Maestra White îl fixă cu privirea pe Edwin.

— Există posibilitatea ca lucrurile să meargă rău în timpul procedurii, există riscul de a pierde cu totul frecvența. Ca să nu mai vorbim de felul în care ți-ar putea fi afectat psihicul în momentul în care îți schimbi trupul. Poate că nu îți dai seama cât de puternică este legătura dintre mintea și corpul tău.

— Dar procedura a fost performată cu succes în trecut? Fără ca amintirile vieții secunde să se piardă? întrebă Edwin.

— Acum vreo treisprezece ani, pe când experimentam cu cuorțitul, am descoperit unele lucruri. Nu este la fel ca atunci când atragi o scânteie neîmblânzită nouă – frecvența se află deja închisă în cuorțit – așa că memoria existenței secunde nu este fragmentată și ar trebui să rămână intactă. Adevărul este că Ghilda a reușit să transfere câteva personisoarte și să le păstreze memoria intactă, dar trebuie să vă reamintesc că există riscul ca semnalul să fie afectat momental. Cercetările nu au continuat, pentru că Maestra Woolstenbury și-a dat seama

că discomfortul cauzat de schimbarea corpului era mult prea mare.

— Însă a funcţionat în cazul acelor câţiva care au încercat? întrebă Edwin, dornic să îşi demonstreze punctul de vedere.

Maestra White dădu din cap, fără prea mult entuziasm.

Prue îl privi pe Edwin uluită. Nu îi venea să creadă că ar face aşa ceva pentru ea şi pentru familia ei. Îşi simţea inima sfâşiată între dorinţa de a ajunge acasă şi teama că îl va pierde pe Edwin.

— Nu poţi face asa! îi spuse.

— Prue, nu am fost niciodată mai sigur de ceva. Dacă mi-aş putea aduce aminte de familia mea, aş face asta pentru ei. Însă nu pot. Tu eşti familia mea acum şi vreau să fac asta pentru tine. Iar în cazul în care ceva nu va merge bine, voi fi trăit totuşi două vieţi şi voi fi fost cea mai norocoasă fantomă din lume.

Toată lumea rămase tăcută, împietrită, încât părea că timpul se oprise în loc.

Apoi Edwin tuşi.

— Ei, haide! Pe cine păcălim noi aici, Prue? Am şansa de a deveni un leu zburător! Bineînţeles că vreau să încerc!

Prue şi Agapantha schimbară câteva priviri şi zâmbiră.

— Dacă eşti absolut convins, Edwin!

— Sunt absolut convins!

— Staţi puţin! Eu încă nu am spus că sunt de acord. Şi de ce îi spuneţi lui Frances *Prue*? se miră Maestra White.

— Oh, vă putem explica asta mai târziu! Vă rugăm, Maestră White, părinţii mei sunt tot ce mi-a mai rămas pe lume.

— Până la urmă, tocmai ce am salvat Ghilda şi pe Guvernator! adăugă Agapantha.

Maestra White îşi ridică privirea spre cer şi trase aer în piept zgomotos.

— Poate că eśte ea puţin timidă, însă atunci când vorbeşte spune numai lucruri cu cap! zise Edwin.

*

Maestra White deschise aparatura interioară a leului înaripat. Verifică firele şi legăturile. Totul părea să fie la locul lui, cu excepţia cuorţitului. Toate instrumentele

de care avea nevoie îi fuseseră aşezate ordonat la îndemână. Verifică încă o dată, diagramele.

Edwin aştepta în linişte pe masă. Prue îi aruncă o privire.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Dacă mă mai întrebi încă o dată, s-ar putea să te muşc în bucăţele atunci când voi fi leu.

Prue râse, însă nu era chiar râsul ei.

— Gândeşte-te la părinţii tăi, Prue! Undeva acolo, în afara oraşului *Medlock*, se află o personisoartă care terorizează oameni. Care va fi viitorul personisoartelor dacă lumea va ajunge să ne cunoască prin această prismă? Trebuie să îl opresc.

Prue încuviinţă din cap.

— Dar dacă...

— Fără *dar dacă*. Nu fac decât să ne stea în cale!

— Te rog să te întinzi pe o parte, zise Maestra White.

Edwin se întinse.

— Deschid structura mecanică.

Maestra răsfiră cu grijă blăniţa şi găsi încheietura. Continuă procedura pregătind firele de care avea nevoie. Apoi spuse:

— După ce voi îndepărta aceşti conectori, nu vei mai putea vorbi.

Desfăcu cu atenţie toţi conectorii şi când termină, toată lumina din ochii lui Edwin părea să fi pierit.

În interiorul trupului mecanic de hermină al lui Edwin cuorţitul strălucea, răspândind irizaţii în toate culorile imaginabile, precum şi în altele, dintr-un spectru necunoscut, sidefate şi lucitoare. Era cel mai frumos lucru pe care Prue îl văzuse în viaţa ei.

Aşa cum ai atinge un fulg de nea delicat, Maestra White scoase cuorţitul.

Membrele lui Edwin erau inerte, trupul de hermină rămăsese doar o maşinărie. Prue îşi muşcă buza până la sânge, în timp ce Maestra White transportă cuorţitul în palmă.

— Are nevoie de căldura vieţii pentru a putea face trecerea.

Leul înaripat era pregătit.

— Frances... Sau poate ar fi mai potrivit să îţi spun Prue? Îmi poţi da, te rog, micro aparatul de sudură? Şi Agápantha, te rog, o oglindă... pentru orice eventualitate...

— Poftim? tresări Prue înmânându-i micro aparatul.

— În cazul în care îşi pierde amintirile din existenţa secundă şi vrea să se ataşeze din nou. Agapantha, să îi ţii oglinda în faţă.

Prue şi Agapantha schimbară câteva priviri panicate.

Maestra White se puse pe treabă şi, cu o scăpărare rapidă de lumină, primul conector fu fixat. Lucră cu îndemânare, fără să scoată niciun cuvânt, până când toţi conectorii fură fixaţi. Apoi sigilă cu grijă şi netezi blana. Se dădu în cele din urmă câţiva paşi în spate.

— Sunt gata.

Priviră toate trei animalul maiestuos. Nu se mişca deloc. Nu arăta niciun semn de viaţă. Prue îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi.

— Aşteptaţi puţin! le încurajă Maestra White.

— Priviţi! strigă Agapantha, arătând spre ochii leului.

Aceştia tremurau uşor. Toate trei urmăriră cu inima în gât cum ochii leului se deschid uşor. Era ca şi cum ai privi pe cineva trezindu-se încet dintr-un vis ciudat. Leul se privi în oglindă, cu ochi din ce în ce mai mari.

— Edwin, tu eşti? întrebă Maestra White.

Gura leului se deschise uşor.

— B-bună... Mă simt... ciudat.

Nu era nici urmă de îndoială că era vocea unui băiat.

— Edwin, noi suntem! Poţi să vezi?

Leul se uită la ei şi clipi, cu sprâncenele încruntate.

Prue alergă la el şi îl privi în ochi.

— Sunt eu, Prue, îţi aminteşti, nu-i aşa? Sunt aici şi Agapantha şi Maestra White.

Vocea îi devenea din ce în ce mai ascuţită cu fiecare bătaie a inimii.

— Îmi simt corpul foarte diferit! zise.

— Dar îţi aduci aminte de noi?

Leul zâmbi uşor.

— Bună, Frances! îi făcu cu ochiul.

— Bună, Jack Swift! zise Prue şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Jack Swift? De ce îşi schimbă toată lumea numele? se miră Maestra White.

— Vă voi explica şi acest lucru mai târziu! zise Agapantha.

— Crezi că te poţi ridica deja? întrebă Maestra White.

— Voi încerca.

Uriaşul leu înaripat se întoarse, apoi se sprijini pe labele din faţă şi se ridică. Pentru o clipă se legănă puţin dezechilibrat.

— Sunt bine, încerc doar să mă obişnuiesc. Pe Medlock, sunt uriaş!

Edwin îşi privi trupul de hermină, întins pe masă.

— Uau, chiar atât de mic am fost? Şi ia uite ce mici sunteţi şi voi trei, acolo jos!

Leul îşi desfăcu cele două aripi uriaşe şi aerul foşni, iar o serie de cărţi şi de ustensile fură dărâmate cu zgomot la pământ.

— Uşurel! zise Maestra White.

— Scuze! Nu sunt obişnuit cu aripi!

Prue îşi zise că era destul de ciudat să ai o fiară uriaşă în faţa ta şi să nu îţi fie deloc teamă. Dar era atât de frumos, cu blana lui strălucitoare de aur alb şi aripile maiestuoase. Şi, ce era cel mai neaşteptat: vorbea cu vocea unui băiat foarte tânăr.

— Ce părere ai despre zbor? întrebă Prue.

Edwin, leul înaripat, zâmbi:

— Abia aştept!

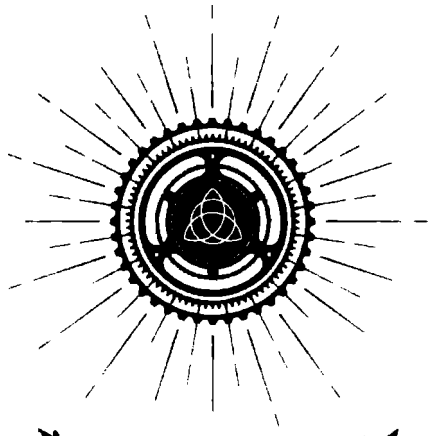

Capitolul 32

ZBORUL LEULUI

Deschiseră fereastra înaltă şi în cameră năvăli aerul rece, răscolind hârtiile. În faţa ferestrei se afla un pervaz îngust de fier.

— Edwin, va trebui să mă sui pe spatele tău, spuse Maestra White.

— Nu este loc decât pentru o singură persoană! zise Prue. Ar fi mai bine să merg eu, dumneavoastră nu cunoaşteţi drumul spre fermă. Şi în plus, trebuie să îi explicaţi Maestrei Woolstenbury ce s-a întâmplat, alături de Agapantha.

Maestra White oftă şi aprobă.

— Presupun că ar fi mai bine dacă ar merge cea mai uşoară dintre noi. Cine ştie câtă greutate poate duce fără să se prăbuşească?

Edwin îşi întinse aripile şi făcu o mişcare de zbor. Trupul i se ridică cu uşurinţă de la podea şi apoi ateriză graţios.

— Crezi că vom încăpea pe fereastră? Mă simt destul de uriaş! zise Edwin.

— Încearcă! îl îndemnă Prue.

Edwin coborî încet pe pervaz. Toţi ceilalţi se grăbiră şi ei la fereastră. O căzătură de la o asemenea înălţime ar fi însemnat în mod cert oase rupte şi poate chiar moartea. Îl urmăreau pe Edwin cu sufletul la gură. Păşi în faţă. În cădere, îşi întinse aripile măreţe şi începu să planeze. Apoi se rostogoli în aer şi maestra şi ucenicele ţipară într-un glas.

— Aripile, Ed! strigă Prue.

Edwin reuşi să bată de câteva ori din aripi cu putere, aterizând puţin neîndemânatic.

— Exersează câteva minute!

Prue îl urmări desfăcându-şi aripile şi luându-şi zborul încă o dată. Zbură spre copaci, dădu un ocol şi ateriză cu mai multă graţie.

— Eşti gata? o întrebă.

— Mai mult ca oricând! răspunse Prue, deşi o înspăimânta gândul că părinţii ei s-ar putea afla în pericol chiar în acea clipă, dar şi că era pe cale să îşi încredinţeze viaţa unui leu zburător mecanic, abia născut. Ieşi pe fereastră, coborând pe pervaz.

— Ai grijă! strigă Maestra White.

— Poţi să o faci! îi spuse Agapantha.

Prue se căţără pe spatele lui Edwin şi se apucă strâns de coama lui. Blana sintetică îi învălui mâinile ca o pereche de mănuşi calde. Trupul leului era voinic şi robust. Edwin făcu câţiva paşi rapizi, apoi îşi deschise aripile şi începură să se ridice uşor-uşor deasupra peluzei.

— Bravo, Ed! Şi acum, ia-o spre nord!

Edwin se aplecă spre stânga brusc, făcând-o pe Prue să se încordeze şi să chiţăie speriată.

— Scuze, încerc încă să mă obişnuiesc cu aripile! strigă Edwin.

— Dacă ai putea să te obişnuieşti mai repede ţi-aş fi foarte recunoscătoare!

Prue simţi aerul rece lovindu-i faţa şi corpul, în timp ce lumea de jos devenea din ce în ce mai mică. Se uită spre stânga, la fabrica-imaginarium a Ghildei. Ferestrele ei luminate păreau acum doar

nişte luminiţe aurii. Cei care mai rămăseseră din mulţimea adunată afară arătau spre ei şi strigau. Luna lucioasă ca de cupru strălucea deasupra pădurii, stropind câmpurile acoperite de zăpadă cu razele ei de chihlimbar. În timp ce îşi plimba privirea peste peluza din faţa fabricii-imaginarium, simţi o durere în piept. Oamenii-cerb erau încă acolo, căzuţi în linie, şi unul dintre ei fusese Francis.

— Îmi pare atât de rău! şopti ea.

Încercă să pună stavilă tuturor emoţiilor pe care le simţise atunci când apăsase pe buton.

Pe măsură ce se ridicau tot mai sus, panorama oraşului Medlock devenea tot mai clară. Era şi mai magnifică acum, pe timp de noapte, decât în ziua în care o admirase de pe acoperişul fabricii. Domurile şi turlele ascuţite acoperite de zăpadă se profilau pe cerul nopţii ca un lanţ muntos creat de om. Luminile păreau diamante presărate deasupra oraşului de mâna unui uriaş.

— Măiculiţă, ia te uită...

— Impresionant, nu? Însă am cam avea o problemă! În afară de Medlock, totul pare cufundat în întuneric, şi nu ştiu care este drumul spre ferma ta.

Edwin avea dreptate. Era greu să te orientezi pe timp de noapte.

În depărtare se auzi un sunet de corn.

— Gigantrenul de noapte! strigă Prue.

Chiar la ieşirea din Medlock, se vedea un şir de luminiţe înaintând rapid pe câmp. Fumul gri-pal se înălţa spre cerul nopţii.

— Gigantrenul merge în nord, spre Batterthwaite. Urmăreşte-l!

Zburară peste câmpuri foşnitoare, deasupra oglinzilor lucitoare ale lacurilor, fără să scape nicio clipă din ochi gigantrenul. Era rapid, însă Edwin reuşea să îl urmărească.

De câteva ori, Edwin se clătină, aripile trădându-l fără veste.

— Eşti bine? întrebă Prue.

— Cred că da. Doar că uneori mă simt dintr-o dată confuz şi mi se pare că m-am întors în corpul meu de hermină. Voi fi bine, trebuie doar să mă concentrez.

După două ore de zbor din ce în ce mai greoi, ajunseră în Batterthwaite.

— Următorul sat este Staplefield. Urmăreşte râul! zise Prue.

— Cum vom reuşi să găsim omul-cerb pe întuneric? Şi ce vom face atunci când îl vom găsi?

— Ei bine, nu cred că vom putea să ne înţelegem în mod amiabil cu el.

— Atunci, avem noroc că sunt în trupul unui leu!

Când ajunseră deasupra oraşului Owlcot Nord, Prue recunoscu imediat peisajul familiar, scăldat în lumina lunii.

— Aterizează pe acel deal, acolo, în spatele copacilor! Hai să găsim omul-cerb înainte să ne găsească el pe noi.

Priviră în jos, spre ferma din vale. Prue văzu lumina de la fereastra camerei părinţilor ei şi răsuflă uşurată – totul părea să fie în regulă. Părinţii ei se aflau înăuntru, era sigură.

Însă creatura se afla undeva, aproape. Prue cercetă câmpurile luminate de lună, căutând orice formă care ar fi putut părea neobişnuită. Îi stătu inima în loc pentru o clipă pentru că i se păruse că o sperietoare de ciori mecanică este omul-cerb.

— Ai observat ceva? şopti Edwin.

Prue scutură capul.

— Unde te-ai ascunde, în expectativă, dacă ai fi unul dintre ei?

— Undeva unde aş fi destul de aproape încât să pot acţiona, însă, în acelaşi timp, destul de departe încât să mă pot ascunde. Undeva de unde să pot vedea bine, fără a fi văzut.

Dintr-o dată, lui Prue i se păru clar ca lumina zilei: locul în care ea şi Francis se ascunseseră de atâtea ori.

— Stejarul Haywood!

Prue arătă spre copacul singuratic aflat pe unul dintre câmpurile din apropierea fermei. Nu părea să fie nimeni acolo. Însă, după ce privi cu mai multă atenţie, îl văzu: o siluetă înaltă, ascunsă după copac, cu coarne ascuţite, înfiorătoare, scăldate de razele galben-portocalii ale lunii de sânge. Era omul-cerb.

— Este acolo! Şi acum ce facem?

Edwin vorbise cu încredere, însă Prue simţi fiorul care îi traversase tot trupul.

— Trebuie să acţionăm rapid. Nu văd foarte clar, însă presupun că are atenţia îndreptată spre fermă. Poate că ar trebui să zburăm din spate şi să îl atacăm pe nepregătite.

— Să o facem atunci!

Prue dădu din cap, însă adevărul era că avea un gol uriaş în stomac din cauza emoţiilor.

Îşi luară zborul din nou, dădură câteva ocoale, apoi se îndreptară direct spre stejar. Chiar când se apropiau, omul-cerb, auzind probabil fâlfâitul aripilor, îşi întoarse privirea spre ei. Edwin şi Prue răcniră, instinctiv – un strigăt de luptă.

Urmă un moment de confuzie. Edwin se avântă spre creatură. Însă aceasta fu pe fază şi o luă rapid la fugă spre casă. Era extraordinar de rapidă şi, în timp ce Edwin o urmărea, îşi dădură seama că nu aveau cum să o prindă din urmă.

— Sări, ca să pot fi mai rapid! strigă Edwin.

Fără să se gândească, Prue sări, rostogolindu-se şi prăbuşindu-se pe câmpul de ovăz. Se ridică în picioare şi se târî până la cel mai apropiat balot. În casă se aprinseseră mai multe lumini. Edwin îl prinsese din urmă pe omul-cerb. Erau acum faţă în faţă, doar la câţiva metri unul de celălalt, privindu-se în ochi.

Domnul şi doamna Haywood ieşiră din casă.

— Ce se petrece aici? strigă doamna Haywood.

În momentul în care văzură însă omul-cerb şi leul înaripat, părinţii lui Prue rămaseră stană de piatră.

— S-a sfârşit. Primrose este mort şi morţi sunt şi ceilalţi oameni-cerb.

— Tu cine eşti?

— Cred că ne-am întâlnit deja mai demult. Ne-ai atacat în pădure.

Omul-cerb îşi plecă fruntea scheletică.

— Unde este stăpânul?

— Stăpânul tău nu mai este. A murit.

Omul-cerb scoase un sunet răguşit, lugubru.

— Predă-te şi ne vom asigura că vei fi bine! îi strigă Prue.

Omul-cerb privi spre ea.

— Prue? Tu eşti? strigă şi domnul Haywood.

— A murit? întrebă omul-cerb.

Edwin dădu din cap.

— Atunci nu mai trebuie să aştept.

Omul-cerb se dădu câţiva paşi înapoi, apoi sări. Edwin se feri, însă ghearele ascuţite îi zgâriară faţa, făcând-o pe Prue să scoată un ţipăt de disperare. Fusese doar un băieţel în existenţa primă, iar în cea secundă o hermelină. Nu ştia cum să lupte!

— Ucide-i pe cei care îţi stau în cale! spuse omul-cerb, aproape robotic, urmărindu-l pe Edwin.

— Nu te apropia! strigă Edwin cu vocea tremurată a unui băiat.

Omul-cerb se aruncă asupra lui şi îl lovi peste faţă. Capul lui Edwin se plecă şi trupul i se trase câţiva paşi în urmă.

— Nu! strigă Prue.

— Ucide! mârâi omul-cerb.

Edwin sări spre el, însă omul-cerb se feri, apoi îşi lăsă capul încornorat în jos, cu intenţia de a lovi.

Edwin reuşi să sară din calea lui, şi omul-cerb se rostogoli. Se ridică însă imediat, gata să atace din nou.

Prue îşi zise că trebuie să facă ceva.

— Hei, te crezi mare şi tare? Hai să vedem dacă poţi să mă prinzi pe mine!

Prue sări de pe balotul de fân şi o luă la fugă.

— Prue, ce faci? ţipă Edwin.

Omul-cerb se întoarse şi o luă la fugă după ea.

— Prue!

Părinţii lui Prue începură şi ei să strige, însă ea nu îşi auzea decât propria respiraţie disperată şi tropăitul paşilor omului-cerb, care se apropia. Se feri când spre stânga, când spre dreapta, însă acesta câştiga teren cu fiecare secundă care se scurgea.

Creatura se aruncă asupra lui Prue, cu braţele întinse, ghearele acelea îngrozitoare fiind la doar câţiva centimetri de ea. Prue ţipă.

Edwin alergă în goană după ei, zguduind pământul cu labele lui puternice. Făcu o săritură uriaşă şi se aruncă asupra omului-cerb, izbindu-l de pământ.

— Să n-o atingi!

Şi cu aceste cuvinte, îl apucă pe omul-cerb cu fălcile lui puternice şi îl scutură dintr-o parte în cealaltă cât de tare putu, până îl simţi înmuindu-se ca o cârpă neputincioasă şi nu mai opuse rezistenţă. Atunci îi dădu drumul la pământ.

Prue era întinsă şi respira din greu.

— E mort?

— Cred că l-am zguduit suficient de tare cât să disloc scânteia neîmblânzită din cuorţit.

Edwin îl împinse cu laba. Omul-cerb nu mai era decât un corp lipsit de viaţă, o maşinărie goală.

— Prue, ar fi putut să te ucidă! Unde ţi-a fost capul?

— M-am gândit că nu îl vei lăsa tu să mă omoare! zâmbi ea.

— Totuşi, a fost un plan riscant!

Edwin se prăbuşi la pământ.

— Sper că de acum înainte prietenia noastră să nu mai fie chiar atât de intensă. M-ai extenuat!

— Pe stele! Ce s-a petrecut aici? întrebă domnul Haywood, alergând spre ei.

— Mamă! Tată!

Prue alergă spre părinţii ei şi aceştia o cuprinseră în braţe.

— Ce, flăcărilor...?! murmură doamna Haywood, şocată.

— Este în ordine! Leul ne este prieten! Cât despre chestia aceea... nu chiar. Însă nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa ei acum, totul este bine. Leul este o personisoartă, doar un băiat aflat la existenţa secundă...

Prue ezită o clipă, gândindu-se cum ar fi mai potrivit să îl prezinte.

— El este Jack Swift!

Edwin zâmbi timid.

— Mă bucur să vă cunosc!

Doamna Haywood se uita la el cu ochi mari şi gura deschisă.

— Mamă, el este cel mai bun prieten al meu. Şi tocmai ce ne-a salvat de la moarte pe noi toţi!

Doamna Haywood dădu din cap.

— Ei bine, nu mă aşteptam la o asemenea noapte! Să intrăm în casă. Explicaţiile vor fi mai digerabile în faţa unei căni de ciocolată fierbinte şi a unor prăjituri, zise domnul Haywood.

În scurt timp se găseau cu toţii în bucătăria fermei, bând ciocolată caldă şi ronţăind fursecuri din ovăz, cu toate că Edwin fusese nevoit să stea afară şi să îşi bage doar capul pe fereastră, pentru că era prea mare ca să intre pe uşă. Prue le povesti despre toate întâmplările care îi aduseseră în acel punct.

— Prue, ştii că te iubesc, însă îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu toate aceste schimbări! zise doamna Haywood, aruncând o privire spre Edwin.

— Nu pot să cred că acea creatură ne dădea târcoale de atâta timp. Ţi-am zis eu că mi s-a părut că aud ceva ciudat ieri! zise domnul Haywood, dându-i un cot doamnei Haywood.

— Mă bucur doar că eşti bine! Că sunteţi amândoi bine, adăugă doamna Haywood, dând din cap spre Edwin.

— Uneori nu ai altă şansă decât să fii curajos.

Prue se gândea însă la ceea ce fusese nevoită să îi facă lui Francis la Ghildă. Nu credea că va avea vreodată curajul să le spună părinților ei tot adevărul.

Edwin o privi.

— Prue este unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunosc.

— Ei bine, s-a făcut teribil de târziu. Aveți amândoi nevoie de odihnă după toată această seara agitată! zise doamna Haywood.

O conduse pe Prue la etaj, iar domnul Haywood insistă să îi pregătească lui Edwin un pat din fânul împrăștiat peste tot din baloți.

Doamna Haywood îi dădu un sărut pe frunte lui Prue.

— Îmi pare rău pentru tot. Pentru ceea ce s-a întâmplat cu Francis, pentru că nu mi-am luat rămas-bun așa cum se cuvine ultima oară când ai fost în vizită, pentru...

— Mamă, nu ai fost tu vinovată pentru ceea ce a pățit Francis.

Doamna Haywood închise ochii.

— Îmi este încă atât de dor de el!

— Tuturor ne este.

Mama şi fiica se îmbrăţişară şi plânseră tăcut pentru o vreme, una în braţele celeilalte.

Apoi, doamna Haywood o înveli pe Prue cu pătura.

— După cum îţi spuneam, toate aceste schimbări, şi tehnologia... s-ar putea să îmi ia ceva timp.

— Îmi pare rău. Ştiu că tu sperai că, pentru că Francis nu mai e, eu voi prelua ferma.

— Noi nu vrem decât să fii fericită, Prue. Să nu uiţi niciodată asta!

Prue închise ochii şi lăsă toate amintirile acelei zile să i se aştearnă în minte, până când aripa blândă a somnului se coborî asupra ei.

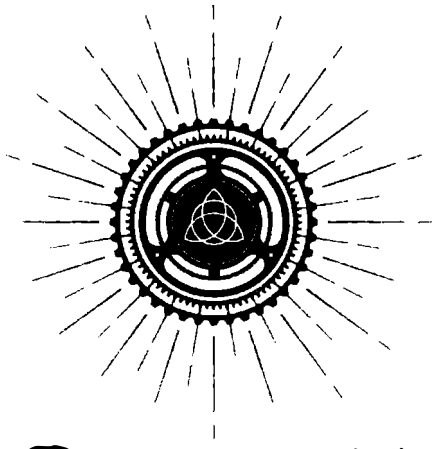

Capitolul 33

NOI ÎNCEPUTURI

În prima parte a dimineţii ninsese din abundenţă, astfel încât zăpada acoperise complet corpul omului-cerb, şi nu se mai vedeau din el decât coarnele uriaşe.

Prue se îmbrăcă în grabă şi alergă să îl caute pe Edwin în hambar.

— Ed, eşti bine?

Edwin dădu din cap, deşi Prue observă că nu cu prea mare convingere.

— Eşti rănit?

— Nu cred.

Prue se aşeză lângă el.

— Mi-am dat seama acum că nu mai avem mentor. Mai suntem măcar parte din Ghildă?

— Desigur... Sunt convinsă că da.

Însă Prue nu era deloc convinsă.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Mă simt puţin ciudat... Însă presupun că e normal să mă simt aşa după noaptea pe care am avut-o, nu-i aşa?

Lui Prue nu îi plăcea deloc cum vorbea, ezitant. Îi amintea de Luella.

— Eşti pregătită să ne întoarcem?

Prue dădu din cap.

— Am atâtea întrebări în legătură cu Artizanul Primrose şi cu ceea ce s-a întâmplat. Dacă voi fi dată afară de la Ghildă, aş vrea să plec ştiind măcar tot adevărul. Te simţi însă în stare să zbori?

Edwin dădu din cap.

După un mic dejun rapid, îşi luară rămas-bun de la domnul şi doamna Haywood şi porniră înapoi spre Ghildă.

Zburară cât mai sus, peste dealuri acoperite de zăpadă şi peste lacuri îngheţate, evitând să treacă pe deasupra oraşelor şi a fermelor pe cât posibil.

Avea să se creeze destulă agitaţie în Medlock, nu avea rost să se tulbure şi liniştea provinciilor.

În câteva rânduri, aripile lui Edwin tremurară, pierzând din altitudine, ceea ce o făcu pe Prue să se agaţe strâns de coama lui.

— Îmi pare rău! Trupul acesta este... diferit.

Prue îl mângâie uşor pe cap.

— Te descurci de minune!

Însă Prue simţea că Edwin nu reuşeşte să se acomodeze în noul corp şi bănuia că şi el ştie asta.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Jack Swift! îi şopti.

Edwin nu vorbi prea mult pe durata călătoriei. Prue simţea că toată atenţia îi era acaparată de zbor. În piept îi creştea spaima la gândul că dacă va mai rămâne mult în acel trup s-ar putea întâmpla ceva foarte rău. Fusese deja o tragedie că îl regăsise pe Francis doar pentru a-l pierde din nou. Nici nu putea să se gândească la faptul că Edwin ar putea păţi ceva.

După câteva ore, spre uşurarea ei, oraşul apăru în zare, cu fumul care se ridica din coşuri, cu turnurile sale ascuţite, domurile şi acoperişurile îngrămădite unele peste celelalte până departe în zare, cât putea ochiul cuprinde. Văzură de sus piaţa centrală

şi se orientară de acolo spre Ghildă. Atraseră atenţia celor de jos, care priveau uimiţi şi arătau cu degetul, pentru că nu mai văzuseră niciodată o personisoartă atât de magnifică.

Edwin o lăsă jos pe Prue în stradă, în faţa reşedinţei.

— Voi zbura la fabrica-imaginarium ca să o pun la curent cu ce s-a întâmplat pe Maestra White. Tu povesteşte-le Agapanthei şi celorlalţi.

— Aş vrea să merg mai bine cu tine! protestă Prue.

— Agapantha îşi va face griji. Ar trebui să vorbeşti cu ea. Voi fi bine.

— Trebuie să te întorci în corpul tău de hermină cât mai repede! aruncă Prue.

Edwin tăcu câteva clipe, apoi o privi în ochi şi dădu din cap.

— Ştiu. Ne vedem curând!

Apoi îşi luă zborul.

Prue îl privi micşorându-se în zare, din ce în ce mai mult, cu inima cât un purice. Respiră adânc şi intră în casă. Îi găsi pe Lavender, Liddy, Regina Adelaide şi pe grădinarul Abel, alături de mai mulţi ucenici, în sala de mese. Atunci când intră, în sală

se produse rumoare. Lavender alergă spre ea şi o îmbrăţişă.

— Of, draga mea! Slavă sfinţilor din Medlock că eşti bine!

Liddy o îmbrăţişă următoarea.

— Ce poveste! Nu pot să cred că ai supravieţuit fără nicio zgârietură!

Cora îi aruncă o privire peste farfurie.

— A, grozav. Te-ai întors, zise ea sec.

Prue îi răspunse cu sinceritate:

— Şi eu mă bucur să te văd, Cora!

— Unde este micuţul?

— A trebuit să meargă de urgenţă la Maestra White.

Lui Prue i se pusese un nod în gât.

Imediat, în cameră intră alergând Agapantha.

— Te-ai întors!

Prue nu o mai auzise niciodată folosind un ton atât de puternic. Fata se înroşi pe dată, pentru că toate privirile se întorseseră spre ea.

— Ei, dar unde rămăseserăm cu planurile pentru zăpadă? întrebă Liddy.

Agapantha o trase pe Prue în hol.

— Eşti bine, Prue? Edwin este bine?

Prue zâmbi.

— Este bine.

Își încrucișă strâns degetele.

— Și eu sunt bine.

Prue se simțea asaltată de atât de multe emoții: responsabilitatea pe care și-o asumase de a apăsa butonul, durerea constantă pe care o simțea în piept pentru Francis, ușurarea de a ști că oamenii-cerb fuseseră învinși, grija pentru Edwin, iar în ceea ce îl privea pe Artizanul Primrose, nici nu știa foarte bine ce simțea. În tot acest timp fusese o fantomă. Nu era de mirare că era atât de implicat în problema drepturilor pentru personisoarte. Multe lucruri însă rămăseseră nelămurite.

Lavender apăru de după colț.

— Sunt atât de bucuroasă că ești bine! Poți să ne povestești tot ce s-a întâmplat puțin mai târziu, însă Maestra Woolstenbury a lăsat un bilet prin care te roagă să mergi la ea, la fabrica-imaginarium, atunci când te întorci.

Prue îi aruncă o privire Agapanthei.

— Va fi bine, sunt sigură! zise Agapantha.

*

Fabrica-imaginarium arăta impunător, de parcă ar fi fost înghețată în timp. Părea că evenimentele

din seara precedentă nici nu avuseseră loc. Corpurile oamenilor-cerb fuseseră îndepărtate, iar peste pajiște se așternuse un strat proaspăt de zăpadă.

Prue privi cu atenție în jur, însă Edwin nu se vedea nicăieri, așa că înaintă prin zăpadă și merse direct spre biroul Maestrei Woolstenbury. În fața ușii respiră adânc și apoi ciocăni.

— Intră.

Prue deschise ușa și o văzu pe Maestra Woolstenbury la birou, așteptând-o. Intră plină de emoții.

— Ia un loc, Prudence.

Prue tresări la auzul numelui său.

— Da, mi-a ajuns la urechi această informație, zise Maestra Woolstenbury ridicând o sprânceană.

Prue se așeză. Pielea scaunului scârțâi.

— Ucenicul Luna-Zăpezii i-a adus la cunoștință Maestrei White faptul că părinții tăi sunt în siguranță și că ultimul om-cerb a fost eliminat.

Prue dădu din cap, ușurată să audă că Edwin ajunsese cu bine la fabrica-imaginarium.

— Bun.

Urmă un moment de tăcere încordată, timp în care Maestra Woolstenbury o cercetă pe Prue

cu privirea ei de oțel. Afară se auzi gânguritul unui porumbel. Prue simți golul pe care îl avea în stomac crescând.

— Voiam să îți mulțumesc personal pentru ceea ce ai făcut pentru Ghildă și pentru mine.

Prue își încreți fruntea. Nu se aștepta să primească mulțumiri după ce încălcase atâtea reguli.

— Lucrurile s-au clarificat peste noapte – gărzile Cancelariei Suverane l-au prins pe Finblewick, care aștepta la marginea pădurii. Cu ajutorul lui am pus cap la cap lucrurile.

Prue se aplecă nerăbdătoare.

— Înțelegi că Guvernatorul Watson-Wentworth vrea să păstreze incidentul cât mai secret cu putință. Astfel de incidente nu fac decât să alimenteze AES și DpP.

Ușurarea se preschimbă imediat în dezamăgire. Oare Maestra Woolstenbury nu avea să îi dea nicio explicație în privința Artizanului Primrose?

— Însă cred că cei care aparțin de Ghildă trebuie să afle adevărul, iar tu meriți să cunoști toate detaliile.

Maestra Woolstenbury se ridică și aduse un tablou care era prins pe unul dintre pereți.

Îl întoarse cu faţa spre Prue, pentru ca aceasta să îl poată vedea. Prue îşi încreţi sprâncenele. Era portretul iepurelui cu privire inteligentă din Sala Personisoartelor Pierdute. Îşi aminti numele lui – Carl nu-mai-ştiu-cum – un tehnician.

— Nu înţeleg, zise Prue.

— În urmă cu opt ani de zile, o personisoartă pe nume Carl Luna-Rece a fost găsită într-o situaţie asemănătoare personisoartei iepure care a fost ucisă în mod brutal, nu cu mult timp după venirea ta la Ghildă. Şi atunci am pus moartea prematură a lui Carl pe seama atacului unui animal sălbatic. Toată lumea a fost afectată – nu doar pentru că o existenţă secundă fusese curmată înainte de vreme, ci mai ales pentru faptul că era foarte bine cunoscut de artizani şi îmi era prieten. Vezi tu, arătase o îndemânare tehnică extraordinară şi un foarte mare talent în design.

— Nu sunt prea sigură că vă înţeleg, Maestră Woolstenbury.

— Te ajută dacă îţi spun că Charles este o variantă a lui Carl?

Urmară câteva clipe de tăcere. În sfârşit, piesele de puzzle din mintea lui Prue începeau să se aşeze la locul lor.

— Artizanul Primrose? întrebă cu respiraţia tăiată.

Aşadar nu era prima oară când Charles Primrose se afla în trupul unei personisoarte!

— Într-adevăr. Am vrut atunci să îl iau pe Carl ucenic, însă Guvernatorul nu mi-a permis. Se pare că el a fost foarte afectat şi că supărarea i-a crescut în timp. I-a mărturisit ceea ce simţea lui Finblewick, o personisoartă nouă, care avea un corp mai degrabă experimental, fiind construit pe vremea în care le dădeam mai multă libertate ucenicilor la partea de design. Finblewick ura felul în care arăta. Carl, care ştia că avea nevoie de un aliat pentru planurile sale, s-a împrietenit cu el.

Carl şi-a folosit îndemânarea şi aptitudinile extraordinare pentru a crea un corp umanoid de personisoartă, în secret. Apoi, în urmă cu opt ani de zile, atunci când proiectul său a fost definitivat, l-a convins pe Finblewick să îl ajute, promiţându-i şi lui un trup nou. Pentru moment însă, avea nevoie ca Finblewick să rămână aşa cum era.

Dacă şi-a folosit cuorţitul originar sau a găsit o cale prin care să transfere scânteia neîmblânzită într-altul, rămâne un mister. Şi-a înscenat propria moarte, făcând în aşa fel încât să pară că vechiul lui trup a fost atacat de un animal sălbatic. Ştia că, având formă umană, putea să obţină tot ceea ce îşi dorise vreodată. Însă se pare că, până la urmă, ambiţiile i-au fost prea mari.

Prue era uluită. Totul începea să capete sens.

Maestra Woolstenbury puse tabloul la locul lui pe perete şi se aşeză în faţa lui Prue.

— Îmi pare rău pentru că nu am văzut ce se petrecea chiar sub nasul meu şi pentru că nu te-am putut apăra de pericole. Cancelaria Suverană şi cererea lor ridicolă pentru o sută de personisoarte ne-a făcut să scăpăm din vedere lucrurile cu adevărat importante.

Urmă o altă tăcere incomodă, apoi Maestra Woolstenbury continuă:

— Am vrut să îţi arăt ceva. Ceva ce mi-aş fi dorit să îţi fi arătat mai demult.

Maestra întoarse un tablou care se afla pe birou.

— Ea este fiica mea, Ferne.

Din fotografie zâmbea o fetiţă apropiată de vârsta lui Prue.

— A murit când avea doar doisprezece ani.

— Oh, îmi pare rău.

Era absolut îngrozitor pentru un părinte să își piardă copilul. Și-ar fi dorit ca nimeni să nu mai fie nevoit să treacă prin ceea ce trecuseră părinții ei.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Însă, după cum știi, rana din inimă nu ți se vindecă niciodată. Indiferent de cât de creativi suntem încercând să o reparăm. Am căutat ani de zile, a fost ceea ce m-a ajutat să izbutesc. Fusesem întotdeauna interesată de ce se întâmplă în lumea cealaltă, încă de la o vârstă fragedă, dar după ceea ce s-a întâmplat cu Ferne, și după ce m-am apropiat atât de mult de descoperirea cuorțitului și a legăturii dintre lumi, am devenit cu adevărat obsedată de a găsi o cale prin care să o aduc înapoi.

Prue înghiți nodul care i se pusese în gât. Înțelegea prea bine despre ce vorbea maestra.

— Nu am găsit-o niciodată, Prue. Și, dacă aș continua să o caut, nimic bun nu se poate întâmpla. După cum probabil ți-ai dat seama, ți-am confiscat aparatul ODMF modificat.

Cora îi spusese probabil. Era sigură acum că i se va cere să părăsească Ghilda.

— Ceea ce facem la Ghildă... este complicat. Şi nu doar din punct de vedere ştiinţific, ci şi moral. Înţelegi asta, nu-i aşa? Invenţia ta pune în pericol toate personisoartele.

Prue dădu din cap, deşi nu înţelegea prea bine.

— Poate că încă mai avem de învăţat. Sper că vom învăţa cu toţii din această experienţă îngrozitoare şi că ne vom maturiza.

Maestra Woolstenbury îşi împreună mâinile.

— Ţinând cont de toate aceste lucruri şi având în vedere că nu mai ai mentor, mi-e teamă că ne aflăm într-o situaţie fără precedent. O situaţie căreia cred că i-am găsit rezolvarea. Mă întreb dacă ai accepta să fii transferată unui nou mentor.

Lui Prue i se luminară ochii. În ciuda faptului că renunţase la misiunea de a-l aduce înapoi pe Francis, ştia în inima ei că vrea să rămână la Ghildă mai mult decât orice pe lume. În acea clipă ar fi acceptat pe oricine ca mentor, chiar şi pe Sollentude.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bun. Atunci te voi aştepta după vacanţa de iarnă. Te vei afla sub tutela mea directă.

— A... dumneavoastră?

— Nu am mai avut un ucenic de ani de zile. Simt că s-ar putea să fi sosit timpul pentru o schimbare. Am în plan să vorbesc şi cu ucenicul Luna-Zăpezii. Nu a existat niciodată un moment mai important ca acesta pentru a asigura succesul unui ucenic personisoartă.

Prue radia.

— Vă mulţumesc!

— Bineînţeles, înţelegi că, pentru a putea rămâne la Ghildă trebuie să renunţi la toate planurile privind memoria şi la maşinăriile adiacente?

Prue încuviinţă din cap.

Maestra Woolstenbury îşi împreună mâinile.

— Bun. Am programt o întâlnire generală în atrium, într-o oră. Ne vedem atunci.

*

Lui Prue i se părea că ziua precedentă fusese doar un vis. În timp ce traversa atriumul se aştepta parcă să-l vadă pe Artizanul Primrose apărând după colţ. În ciuda planului său nebunesc, îşi dădea seama că îi lipsea. Până la urmă, dacă nu ar fi fost el, nu ar fi ajuns niciodată acolo unde se afla.

Abel pusese flori roz şi albastre, în formă de stea, într-o vază, lângă intrare. Prue luă câteva

şi aruncă o privire spre coridorul care ducea spre Sala Personisoartelor Pierdute.

În sală domnea tăcerea deplină. Nu era însă o liniște rece, ci un soi de calm şi pace. Trecu pe lângă golul lăsat de portretul iepurelui gri cu ochi inteligenţi şi îşi aminti de cea de-a doua ei zi la Ghildă, când Artizanul Primrose îi adusese pentru prima oară în acea sală. Doar plăcuţa mai rămăsese în locul în care fusese tabloul.

Carl Luna-Rece
Tehnician
Capax Infiniti

„Conţine infinitul", murmură Prue. Cine şi ce fusese Artizanul Primrose în prima sa existenţă? Probabil nu avea să afle niciodată. Se întrebă dacă Maestra Woolstenbury va aduce tabloul înapoi.

Prue înaintă spre locul în care se afla portretul Luellei, pictat de Edwin, şi lăsă cu grijă florile în faţa lui, apoi atinse pieptul porumbiţei uşor, cu vârful degetelor.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai fost prietenă. Poate că eşti undeva alături de Francis acum

şi aveţi grijă unul de celălalt. Cred că v-aţi înţelege de minune.

Gândul o făcu pe Prue să zâmbească.

Rămase în faţa tabloului o vreme, gândindu-se la tot ceea ce se întâmplase, cum cele câteva cicluri lunare cântăreau cât o viaţă. Apoi scoase ceva din buzunar şi părăsi camera.

Uşa se închise uşor în urma ei.

Înăuntru, în Sala Personisoartelor Pierdute, prinsă de rama portretului Luellei Luna-Recoltei, se afla fotografia lui Francis zâmbind, aplecat lângă calul mecanimal de la fermă.

*

În timp ce se îndrepta înapoi spre atrium, lui Prue îi fu atrasă atenţia de ceva ce observase afară, pe fereastră: în marea de alb se mişca ceva. Dădu fuga pe pajişte.

Doi ochi negri, ca nişte mărgele, clipeau prin zăpadă. Edwin o văzu şi el şi alergă spre ea.

— Eşti tu însuţi din nou! strigă Prue.

Se simţea uşurată. Căldura şi alinarea îi inundară trupul şi sufletul.

— Maestra White m-a ajutat să revin la corpul meu adevărat. A fost distractiv să fiu un leu zburător

pentru o vreme, însă maestra a fost de părere că un trasfer rapid înapoi ar fi cel mai puţin riscant pentru semnalul scânteii mele neîmblânzite.

— Mă bucur că ai revenit! Adică, n-ai mai fi putut să-mi stai pe umăr dacă ai fi rămas un leu zburător!

— Asta înseamnă că nu te-au dat afară de la Ghildă?

— Încă nu!

Prue se bătu pe umăr.

— Vino aici o secundă, Jack Swift! În caz că vrei şi nu îţi invadez spaţiul personal!

Edwin i se căţără pe umăr şi se plimbară aşa, împreună, pe potecă. În depărtare, lângă porţi, se întrezărea Abel, dând zăpada la o parte cu lopata.

— Eşti sigur că eşti bine? Săptămâna asta a fost destul de intensă.

Edwin dădu din cap.

— Ce mă interesează pe mine să aflu este dacă *tu* eşti bine! După cele întâmplate cu fratele tău, după ce ai fost nevoită să faci... Adică, Prue, ştiu că trebuie să fi fost o alegere teribilă pentru tine! Nici nu pot să îmi imaginez de unde ai găsit puterea să o faci.

— Sunt bucuroasă că te am ca prieten şi că ai grijă de mine. Tu eşti singurul care l-a văzut pe Francis. Dacă nu ai fi fost şi tu de faţă, aş fi crezut că mi-am închipuit totul.

— Şi eu mă bucur.

— Adevărul este că nu ştiu încă ce să cred. Nu pot să nu mă gândesc că Artizanul Primrose avea dreptate într-un fel, chiar dacă a ales o cale extremă prin care să îşi atingă scopul.

Edwin o privi în ochi.

— Şi eu simt acelaşi lucru.

— Ştiu însă că am făcut alegerea corectă atunci când am renunţat la Francis şi că trebuie să merg înainte şi să îmi croiesc propriul drum.

Prue înaintă cu greu prin zăpadă. Se simţea la fel ca în prima zi când ajunsese la fabrica-imaginarium. Şi cu toate acestea, atât de multe lucruri se schimbaseră.

— Există vreo parte din tine care şi-ar dori să se reîntoarcă într-un corp uman, dacă ar avea ocazia?

Edwin rămase tăcut pentru o vreme.

— M-am simţit puţin confuz atunci când mi-am schimbat corpul, însă dacă mi s-ar oferi şansa de a fi

iar băiatul care am fost în prima existenţă? Da, cred că aş profita de această şansă.

Prue se întrebă din nou cum ar fi putut să arate Edwin în existenţa primă. Se întrebă cum murise. Se întrebă cum trebuie să te simţi fără să cunoşti toate aceste lucruri despre tine.

— Maestra Woolstenbury mi-a luat aparatul ODMF modificat, aşa că, deocamdată, nu vom mai descoperi nume.

— Asta nu mă surprinde. Cel puţin eu am avut şansa să mi-l aflu pe al meu.

— Maestra mi-a dat şi nişte veşti în ceea ce ne priveşte! adăugă Prue.

Făcu o pauză şi se întoarse ca să privească spre fabrica-imaginarium. Apoi îi aruncă o privire lui Edwin.

— Ne ia ca ucenici!

Edwin râse.

— Ce? Vorbeşti serios?

— Are de gând să îţi spună în persoană, dar da!

— La asta chiar nu mă aşteptam!

Agapantha tocmai ieşea din staţie. Le făcu cu mâna şi alergă prin zăpadă până la ei.

— Ed!

Îl ridică în braţe şi îl strânse la piept, apoi o trase şi pe Prue în îmbrăţişare.

— Ce-a zis Maestra Woolstenbury?

— Ei bine, nu ne-au dat afară de la Ghildă. Şi se pare că avem un nou mentor.

— Artizanul Shad? O, sau Maestra Tinubu? Ea ar fi un mentor extraordinar... Nu, ia staţi! Sper că nu este Sollentude, nu-i aşa?

Agapantha se strâmbă.

— E Maestra Woolstenbury!

Agapantha rămase cu gura deschisă.

— Nu cred! Suuuper!

— Cu condiţia să îmi abandonez planurile de a aduce înapoi amintirile personisoartelor.

— Şi ai fost de acord cu asta? Având în vedere ce s-a întâmplat cu Francis... şi toate celelalte...

Prue dădu din cap. Chiar dacă simţea încă un nod în gât când îşi aducea aminte, în clipa în care se hotărâse să apese pe buton ştiuse că este alegerea corectă.

Din staţie începură să iasă mai mulţi ucenici.

— Haide!

Prue se bătu pe umăr, făcându-i semn lui Edwin să se caţăre înapoi şi o luă pe Agapantha de braţ.

— Trebuie să ajungem la şedinţă!

O lumină difuză se cernea prin tavanul înalt de sticlă acoperit de zăpadă din atrium. Sala era plină de membrii Ghildei şi de toate personisoartele care lucrau acolo. Prue îi zări pe Phineas şi pe Zareen conversând. Se întoarseră spre ea şi îi zâmbiră. Edwin îi dădu un cot lui Prue, atrăgându-i atenţia spre Thackery, pasărea-fulger, care discuta cu Regina Adelaide.

— Nu aş fi deloc mirat dacă s-ar descoperi că şi eu sunt de viţă nobilă! Am menţionat că eram cel mai rapid dintre mesagerii din turn? declară Thackery, umflându-şi penele.

— De patru ori! observă Regina Adelaide cu îngâmfare.

Cei trei ucenici se aşezară în acelaşi loc în care stătuseră în prima lor zi la Ghildă. Nu după mult timp apăru Maestra Woolstenbury şi se lăsă tăcerea. Maestra povesti cele întâmplate, lăsând deoparte unele detalii pe care i le dezvăluise lui Prue. Puse accentul pe faptul că solidaritatea avea să fie vitală în perioada următoare şi că evenimentele petrecute nu trebuiau să se afle în afara pereţilor Ghildei. Apoi Zareen îşi făcu apariţia şi îi strecură o notiţă

Maestrei Woolstenbury. Aceasta o citi rapid şi apoi spuse:

— Guvernatorul Watson-Wentworth vă mulţumeşte tuturor pentru discreţia de care aţi dat dovadă. Ţine să specifice că ştie despre folosirea neautorizată a unei anumite personisoarte şi că este de acord să treacă cu vederea acest incident, doar de această dată.

Prue îi şopti lu Edwin:

— Doar de această dată? Şi asta după ce am salvat de la pieire Ghilda şi Cancelaria Supremă?

Edwin îşi scutură şi el capul.

— Acum aş vrea să mulţumesc personal celor fără de care evenimentele de ieri ar fi luat o turnură nefastă pentru noi toţi. Ucenicii Haywood, Luna-Zăpezii şi Young.

Toate capetele se întoarseră spre ei. Prue aproape că simţea căldura obrajilor dogorind de roşeaţă ai Agapanthei.

— Aceşti trei ucenici au dat dovadă de spirit de iniţiativă şi de un extraordinar curaj în confruntarea cu un duşman teribil. Şi le mulţumim pentru serviciul adus Ghildei.

Maestra Woolstenbury începu să bată din palme şi toţi ceilalţi i se alăturară.

— A fost mai degrabă noroc decât judecată! le şopti Cora din spate, clătinând din cap. Şi nu îmi pasă că aţi salvat Ghilda. Voi trei tot sunteţi nişte ciudaţi!

— Dacă asta suntem, atunci sunt mândră de noi! zise Prue.

*

Zăpada continuă să cadă toată săptămâna următoare şi Maestra Woolstenbury anunţă că vacanţa de iarnă începe mai devreme. Pajiştea din faţa fabricii-imaginarium deveni locul preferat de toată lumea pentru săniuş şi bătăi cu bulgări de zăpadă.

— Părinţii mei mi-au scris că zăpada este atât de mare, încât trăsurile mecanice au fost suspendate între Batterthwaite şi Owlcot, aşa că voi rămâne aici pentru Solstiţiul de iarnă. Voi ce planuri aveţi? întrebă Prue.

Agapantha făcea nişte calcule pe un carneţel.

— Părinţii mei sunt plecaţi într-o excursie în Mercia Nouă – cred că s-au răspândit zvonurile despre oamenii-cerb şi vor să afle mai multe despre miturile şi obiceiurile antice. Ei cred că s-ar putea să fi descoperit cheia pentru transferarea frecvenţei într-un mod sustenabil. Aşa că rămân aici.

Edwin zise şi el:

— Păi, având în vedere că aceasta este casa mea, rămân pe loc!

Ceva le zbură pe la ureche – era Abel care lansa bulgări de zăpadă cu lopata.

— Grozav! strigă Edwin, ţopăind şi adunând un pumn de zăpadă pe care să îl arunce în defensivă.

Lavender ieşi din fabrica-imaginarium împreună cu Phineas, aducând tăvi pline cu turtă dulce şi căni cu ciocolată caldă.

— Minunat! Îmi este o foame de lup! strigă Agapantha, alergând spre ele.

Prue rămase pe loc o clipă, privindu-şi prietenii.

— Francis, nu poţi lansa un bulgăre de zăpadă cu o cheie săltăreaţă!

— O cheie săltăreaţă adaptată, Prudence Haywood!

— Hai să vedem atunci.

Îşi pusese mâinile-n sân.

— Am adaptat saltul. Trebuie doar să tragi braţele aşa, să pui bulgărele acolo, apoi să dai drumul la frână şi...

Bulgărele de zăpadă vâjâise prin aer şi o lovise pe Prue drept în piept.

— Hei!

O bufnise râsul şi apoi se grăbise să adune zăpadă în pumni, ca să se răzbune.

— Ed, Ag! strigă ea. Aşteptaţi-mă!

Mama lui Prue nu avea dreptate atunci când spunea că viaţa curge ca un râu şi că nu poţi face nimic în această privinţă. Într-adevăr, timpul se scurgea ca o apă, însă dacă îţi doreai cu adevărat puteai înota în diferite direcţii, puteai chiar să pluteşti deasupra lui, şi, uneori, chiar să îi schimbi cursul.

Lucrurile nu ieşiseră aşa cum le plănuise ea la început. Prue venise la Ghildă ca să îl găsească pe Francis, însă ceea ce descoperise aici nu era deloc ceea ce aşteptase. Înţelesese că unele lucruri nu pot fi reparate, însă că le *poate* aduce o schimbare. Timpul se afla în continuă mişcare şi lucrurile din jurul ei la fel. Nu ştia sigur ce însemna asta pentru cei care îşi trăiau acum existenţa primă şi pentru cei aflaţi la existenţa secundă, ori pentru drepturile personisoartelor, însă ştia că, oricare ar fi fost viitorul, avea să încerce întotdeauna să găsească cea mai bună cale.

Şi ştia că va avea întotdeauna doi prieteni extraordinari alături.

Mulțumiri

Această poveste a înflorit din sămânța unei idei într-un întreg univers mai repede decât aleargă gigantrenul spre Medlock și nu aș fi putut să o duc la capăt fără ajutorul a doi oameni incredibili. Pentru mine, ei sunt cei mai buni din domeniu și amândoi merită câte o jachetă rubinie. Ajutorul pe care l-am primit din partea minunatei mele agente, Kate Shaw, m-a adus pe calea cea bună încă din etapa de început – este cu adevărat una la un million (și nu am de gând să îi mai dau drumul niciodată!). Editorul meu, Linas Alsenas, este o nestemată rară și o persoană cu care ador să lucrez – este un vrăjitor al cuvintelor la cel mai înalt nivel. Această carte nu ar fi astăzi ceea ce este fără ajutorul tău și sper că voi avea șansa de a lucra alături de tine la multe, multe

alte poveşti! Vă mulţumesc neţărmuit, din inimă, amândurora!

Întreaga echipă de la Scholastic este pur şi simplu minunată! Mulţumesc foarte mult fiecărui zimţ din rotiţa aceasta, în special lui Tanya Harri-Brown, Eishar Brar, lui Harriet Dunlea, lui Peter Matthews şi Jenna Mackintosh. Iar când vine vorba de design de carte, Jamie Gregory de la Scholastic este fără îndoială un maestru absolut. Ochiul său format pentru ceea ce se potriveşte şi atenţia pe care o acordă detaliilor mă uimesc cu adevărat. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată un design mai bun. George Ermos, ilustratorul copertei, este şi el o minune care şi-a scuturat magia asupra unei scene ce mi-a întrecut visurile şi speranţele.

Mulţumiri perpetue vânzătorilor de carte, blogger-ilor, educatorilor, librarilor, cronicarilor şi fraţilor mei scriitori din întreaga lume, care promovează, cu toată inima şi din tot sufletul, poveştile. Sunteţi cu toţii nişte minunăţii! O menţiune specială pentru profesorii care au folosit *Brightstorm* cu atât de multă creativitate – vă apreciez foarte mult sprijinul şi sper că şi *Scânteia neîmblânzită* vă va oferi un univers de care

să vă bucurați! Le mulțumesc tuturor prietenilor și familiei pentru sprijinul neîntrerupt acordat pe durata scrierii acestei povești, în special lui Darren, Meg, Sammy, Poppy, mamei, James, Lorraine, Jen, Sinéad, Lucy, Ness, echipei Golden Egg și lui Kate Gieler, specialista mea în lectură – ești grozavă, Glebies!

Ce este mai important, rămâne la sfârșit. Mă refer la tine, cititorule care ții această carte în mână acum. Îți mulțumesc că ai fugit la Medlock alături de Prue (ce rebel ești!). Și acum, mergi și visează lucruri mărețe! Inventează incredibilul!

Te-a cucerit lumea scânteii neîmblânzite, unde magia, prietenia și onoarea se împletesc?

Citește și alte cărți de la Corint Junior, unde vei găsi alte tărâmuri pline de mister!

Lupii gheții

de Amie Kaufman

Toată lumea din Vallen știe că lupii gheții și dragonii pârjolitori sunt dușmani de moarte, care își trăiesc viețile complet separat. Dar atunci când Anders, un băiat orfan în vârstă de doisprezece ani, ia forma unuia dintre cei doi elementali, iar sora sa geamănă, Rayna, pe a celuilalt, se pune întrebarea dacă ei sunt într-adevăr înrudiți.

Pentru Anders, însă, nu există un alt adevăr: Rayna este cel mai bun și singurul său prieten adevărat, și pentru că știe că ea nu seamănă deloc cu dragonii brutali și cruzi care, pretinzând că fata este de-a lor, au răpit-o și au dus-o departe, trebuie să o salveze. Se înrolează, astfel, la Academia Ulfar – școala pentru lupii tineri –, iar aventura de abia atunci începe…

Lupii gheţii
(fragment)

A doua zi, Anders şi Rayna plecară foarte devreme spre docuri. Întrecerea lunară Ulfar – Întrecerea Toiagului – era una dintre zilele de furat cele mai bune, aşa că niciunul dintre ei nu voia să piardă nici măcar o fărâmă de clipă. Şi reieşi că făcuseră bine luând-o din pripă – Gărzile Lupilor erau încă la răscruci, mult mai mulţi decât de obicei. Gemenii se văzură siliţi să o ia iarăşi pe pajiştea acoperişurilor, pe unde drumul era mai sigur, dar dura mai mult. Pentru a putea traversa anumite străzi, erau nevoiţi să-şi părăsească acoperişurile pe distanţa a câteva blocuri.

Ţinta lor, piaţa docurilor, era străjuită pe trei laturi de case înalte, înguste şi colorate în galben, verde şi albastru, cu rame albe la ferestre şi cu uşi de lemn lustruite. Casele erau lipite unele de altele, înalte de două-trei etaje, adesea locuite de mai mult decât de o singură familie.

Pe a patra latură a pieţei se găsea portul. De departe, docurile arătau ca o pădure de catarge ridicându-se de pe punţile corăbiilor venite din toată lumea. Insula Vallen nu era mare, dar cu toţii spuneau că nu trebuia să pleci din capitala Holbard ca să vezi lumea – venea lumea aici. Şi asta din pricina paravanelor împotriva vântului.

Sus, deasupra intrării în port, se aflau uriașele arcade metalice ridicate împotriva vântului, cele mai mari artefacte din tot Vallenul. Erau acolo de generații întregi.

Arcadele erau incrustate pe toată lungimea cu rune – runele erau semnul unui artefact – și erau îndeajuns de largi ca pe sub ele să treacă orice tip de navă. Deși Anders putea privi direct prin ele spre ocean, ca prin magie, paravanele opreau vântul. Chiar și când se declanșa o furtună, în port apele erau mereu liniștite.

La docuri soseau oameni de pretutindeni ca să viziteze Holbardul. Siguranța pe care o oferea portul însemna că cei sosiți din orice colț al lumii pe care ți-l puteai închipui – și pe unele Anders nu putea să și le imagineze – ajungeau nu doar pentru a face comerț, ci și ca să trăiască aici. Din ce știa Anders, cele mai multe orașe erau o amestecătură de locuitori veniți de peste tot, dar probabil că niciunul dintre acestea nu era atât de împestrițat ca Holbardul.

La docuri, negustorii așteptau vești despre mărfurile lor, vânzătorii de mărunțișuri și pescarii își etalau produsele, iar tot aici Anders și Rayna șterpeleau din buzunare, o dată pe lună, în timpul Întrecerii – și, când și când, și în celelalte zile.

Întrecerea Toiagului era un spectacol și presu-punea o piață plină de vânzători aflați în trecere care, îndeobște, erau atât de ocupați să se holbeze la cei de doisprezece ani de pe podium, încât nu apucau să-i mai bage de seamă pe cei de doisprezece ani de lângă ei care-și strecurau mâinile în buzunarele sau în coșurile lor.

Toţi vizitatorii ştiau de elementalii găsiţi în patria lor, dar lupii gheţii – şi dragonii pârjolitori – erau unici în Vallen şi nimeni nu voia să piardă spectacolul în care un copil se transformă într-un lup al gheţii chiar sub ochii lor.

Anders nu se simţea prea bine la docuri. El şi Rayna habar nu aveau unde se găsiseră ei pe timpul ultimei mari bătălii, cu zece ani în urmă. Dar Anders credea că s-ar fi putut afla aici – în locul acela exista ceva care-i stârnea întotdeauna neliniştea. Privea la urmele lăsate de foc pe uşile de lemn şi, în aceeaşi clipă, avea impresia că putea adulmeca fumul. Gloata îl împingea şi el credea că aude un ţipăt, repede curmat. Uneori, avea coşmaruri din cauza asta.

Azi, gemenii coborâră de pe acoperişuri la câteva străzi depărtare şi o luară pe jos către piaţă. Ajunşi la marginea mulţimii, simţiră cum spre ei pluteşte o mireasmă caldă şi sărată, iar Anders ştiu numaidecât despre ce era vorba. Undeva, un tarabagiu vindea nuci macadamia coapte, preferatele lor. Pe drumul spre docuri nu reuşiseră să şterpelească decât doi firfirici, dar...

El şi Rayna şoptiră aceleaşi cuvinte simultan – „Ce-ai zice...". Şi făcură amândoi o pauză ca să chicotească, sfârşind la unison:

— ... de un mic dejun?

— O să avem mai mulţi bani până la sfârşitul dimineţii, spuse Rayna. Hai să luăm o gustare!

Se strecurară prin masa de trupuri strânse laolaltă, urmând mirosul. Şi, fără greş, zăriră o femeie

îmbrăcată într-o tunică verde-strălucitor care cocea nuci macadamia cafenii într-o ditamai oala de fontă. Dedesubt nu era aprins niciun foc care să o încălzească, dar pe marginile oalei erau incrustate rune într-un șir ordonat, vădind faptul că vasul se încălzea de la sine, fără să mai aibă nevoie de foc.

— Un bănuț punga! striga vânzătoarea, văzându-i pe cei doi cum se zgâiau.

— De obicei cumperi cu un bănuț două pungi, protestă Rayna. Sau astea or fi nuci speciale?

— Sunt coapte într-un mod special, răspunse femeia. Căldura asta este mai mult decât poți obține de la orice foc, și le dă și un gust deosebit. Nu le arde deloc.

Rayna bombăni, dar Anders știa că și ei îi lăsa gura apă și, în cele din urmă, îi întinse vânzătoarei cei doi bănuți. Femeia le întinse câte o pungă dolofană de hârtie cât pumnii lor, plină cu nuci coapte, iar ei se pierdură în mulțime, molfăindu-le cât de repede putură. Se făcuse timpul să treacă la treabă.

Evitară un grup de patru elevi de la Academia Ulfar – adolescenți care participaseră deja la Întrecerea Ulfar, ca într-o zi să devină Lupii Gărzilor și să se preumble, ca acum, în uniformele lor cenușii, tivite cu alb, care arătau că sunt elevi. Anders băgase de seamă că nu umblau decât în grupuri de câte patru.

Deodată, atenția tuturor a fost atrasă spre podiumul aflat într-o latură a pieței și, deși Anders nu putea vedea peste capetele mulțimii, știu că întrecerea sta să înceapă.

Îşi linse degetele şi-şi îndesă în buzunar ultimele nuci rămase în pungă.

Era începutul primăverii, iar singurele urme de zăpadă stăruiau sub forma unor mormane cenuşii de-a lungul pieţei, însă el încă purta paltonul. Era prevăzut cu o mulţime de buzunare în care putea să-şi depoziteze lucrurile şterpelite, iar vântul rece care bătea îl îndreptăţea să-l poarte.

Împreună cu Rayna, umbla de ici-acolo în preajma gloatei, acolo unde oamenii nu mai erau aşa de îngrămădiţi unul în altul, în căutarea primei ţinte, prefăcându-se că ei doi nu se cunosc. Or fi avut amândoi fraţii părul cârlionţat şi negru şi pielea brună, dar într-un loc ca Holbardul, unde oamenii veneau de peste tot, nu exista niciun motiv care să te facă să crezi că ar fi rude. Şi ceilalţi erau atât de diferiţi unul de celălalt, încât nimic nu te îndemna să crezi că erau gemeni.

Anders zări o femeie cu capul lăsat pe spate, care se uita temătoare la cer. Zvonuri privind dragonii existau peste tot. Atenţia îi era distrasă, iar straiele păreau scumpe, ceea ce însemna o „recoltă" bogată. O îmboldi cu umărul pe Rayna, dând din cap în direcţia femeii.

Rayna se opri făcându-şi de lucru cu nasturii de la haină şi privind pe sub gene în direcţia ţintei. Apoi clătină din cap, doar un pic.

— Fermoare, murmură ea.

Anders făcu un pas la stânga, aruncând o privire ascunsă la buzunarele femeii. Înghiţi iute în sec. Nu era de mirare că era cu capul în nori, căci nu avea de ce

să-şi facă griji pentru buzunarele ei. Erau prevăzute cu fermoare de metal masive, iar de fiecare fermoar atârna o amuletă de metal incrustată cu o pereche de rune.

Era să cadă într-o capcană pentru hoţi. Dacă ar fi pus mâna pe fermoar să deschidă un buzunar, amuleta ar fi declanşat imediat o alarmă puternică şi toate privirile celor din piaţă s-ar fi întors spre el. Ar fi fost un dezastru. Poţi fi sigur că ar fi zbârcit-o!

El îşi muşcă buza, iar Rayna îl strânse scurt de mână – nu-ţi face griji, spunea strânsoarea ei –, ducându-l înainte. O lăsă pe ea să aleagă următoarea ţintă. Oricum nu era la fel de bun ca ea când era vorba de şterpelit – sau de alegerea lacătelor sau chiar la orice, pe bune –, ci era cea mai mare catastrofă în piaţă, unde neliniştea nu-l părăsea o clipă.

Rayna alese un vânzător, chiar în clipa în care şefa lupilor – Lupoaica Alfa, dama Sigrid Turnsen – se duse spre podium. Primarul din Holbard şi doi membri ai parlamentului din Vallen deja o aşteptau, îmbrăcaţi în cele mai bune straie ale lor şi împodobiţi cu lanţurile de aur corespunzătoare funcţiei lor, dar toţi cei din piaţă – cel puţin toţi cei din Vallen – ştiau cine de pe scena de lemn deţinea adevărata putere. Sigrid Turnsen era o femeie palidă, cu părul scurt, blond-albicios, deşirată şi înţolită în uniforma ei cenuşie, opusul bărbatului pe care Rayna îl alesese drept ţintă.

Obiectivul lor era un bărbat cu umeri largi, cu pielea oacheşă, îmbrăcat într-o jachetă de material mătăsos, subţire, de un roşu-şi-albastru strălucitor, care flutura în

adierea uşoară. Roşul îmbrăcămintei era primul indiciu că era o ţintă uşoară – era culoarea unui dragon, pe care localnicii o purtau foarte rar.

Stofa subţire din care erau confecţionate mânecile lungi şi largi ale hainei vânzătorului sugera că venea din Arhipelagul Picăturilor-de-Rouă şi că, după câte se părea, sosise de curând, din moment ce nu-şi luase măsuri de prevedere pentru vânturile reci din Vallen. Ca nou-venit, toată atenţia sa era probabil acordată acum lui Sigrid Turnsen. Şi probabil faptului că şi-ar fi dorit să aibă o îmbrăcăminte mai adecvată.

— Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fim vigilenţi, spunea Lupoaica Alfa, vocea ei răspândindu-se în întreaga piaţă, în vreme ce Anders îşi ocupa poziţia.

Auzise acest discurs în fiecare lună, de la vârsta de şase ani, dar niciodată nu-l plictisise. Puterea din vocea Lupoaicei Alfa îi menţinea întotdeauna o parte din atenţie asupra acesteia. Rayna îi imita discursul destul de bine, dar Anders nu găsea nimic care să-l facă să râdă de Sigrid Turnsen.

— După zece ani de pace, continuă aceasta, dragonii vor din nou să purceadă la război.

Ei, partea asta din discurs era nouă. Probabil că lucrurile erau serioase, din moment ce Lupoaica Alfa le recunoştea cu voce tare.

— Acum zece ani, Garda Lupilor i-a alungat din Holbard în refugiile lor din munţi, iar acum suntem pregătiţi să procedăm la fel. Ştim că oricine aflat aici poate fi din sângele dragonilor pârjolitori. Poate fi un

spion, ameninţând siguranţa şi echilibrul construite de noi cu atâta trudă, în ultimul deceniu, peste tot în Vallen.

Anders o privea în timp ce vorbea, străbătut de un fior care n-avea nimic de-a face cu neliniştea pe care i-o stârneau de obicei docurile. Deşi în fiecare lună vorbea despre bătălie, amintindu-le locuitorilor din Vallen de pericolele înfruntate de lupi şi de sacrificiile făcute de ei, acum vocea îi era mai sonoră decât altădată, mai tăioasă.

Cu o mare degajare, Rayna se strecură taman în faţa vânzătorului, părând să-şi fi ales acel moment pentru a-şi lega din nou panglica zdrenţuită care-i ţinea capătul cozii. Îşi rearanjă agrafele de aramă şi învârti de panglică, prinzând o şuviţă rebelă de păr negru, după care-şi aruncă din nou coada peste umăr. Odată cu mişcarea aceasta, dădu drumul unui strop de piper fin măcinat pe care-l ţinuse între degetul mare şi arătător. Piperul se abătu direct peste vânzătorul care tocmai inspira, iritat de felul în care Rayna îşi tot potrivea părul în faţa lui.

Treaba lui Anders era să strecoare două degete în buzunarul omului – degetul mare era prea gros –, lăsându-le să pipăie mătasea căptuşelii până să dibuie punga cu monede. O desprinse iute, ascunzând-o apoi sub haina lui şi lăsând-o să cadă într-unul dintre buzunarele care-o aşteptau. O simţea însă uşoară, probabil conţinea doar câţiva bănuţi.

Îl lăsă pe bărbatul care tocmai strănuta şi se furişă într-o parte, pe lângă o pereche de vânzători locali îmbrăcaţi în haine cafenii. Ca întotdeauna, Rayna urma

să-l întâlnească la dreapta omului. Apoi, împreună, își fixară următoarea victimă.

Anders șterpeli o punguță de la o femeie îmbrăcată într-o rochie galbenă, ocupată să stea la bârfe cu vecina ei, în timp ce Rayna le întreba politicos cât este ceasul, evitând să se afle în fața mulțimii.

În timpul discursului Lupoaicei Alfa, Garda Lupilor se aliniase în fața podiumului, cu toții înțoliți în uniforme cafenii, cu părul tuns scurt, scrutând printre gene gloata. Păreau făcuți din aceeași matriță când ieșeau pe ușile Academiei Ulfar, fiecare scos din același mulaj.

Sigrid vorbea în continuare.

— Cine crede că se trage din lupii gheții și a împlinit vârsta de doisprezece ani să facă un pas în față pentru a fi supus probelor! Mulți locuitori ai insulei Vallen își atribuie cu mândrie cel puțin un lup în descendența lor, dar numai câțiva au darul de a se transforma.

Cuvintele îi provocară lui Anders un fior. Darul despre care vorbea ea putea schimba viața cuiva pe veci, doar într-o secundă.

— Cu acest dar pe care puțini îl au, spuse cu măreție Lupoaica Alfa, vine și o mare responsabilitate, o îndatorire de a intra la Academia Ulfar. De a se instrui pentru a se alătura Gărzii Lupilor și pentru a-și dedica viața apărării insulei Vallen. Înseamnă o viață de soldat. Înseamnă...

O rafală puternică de vânt mătură piața, luând pe aripa ei cuvintele lui Sigrid. Mulțimea se clătină și unii chiar căzură, țipete auzindu-se peste tot în jurul lui Anders.

Pe neașteptate, el se află în miezul amintirii pe care acest loc se străduia de fiecare dată să o stârnească. Țipetele erau groaznice, vântul purta fumul și, în momentul când Rayna îl înșfăcă, cu coada ochiului zări o mișcare.

Se roti pentru a vedea ceva uriaș deplasându-se printre catargele corăbiilor, iar în mintea lui apărură din nou zvonurile de cu o noapte înainte – apăru amintirea dragonului pe care-l văzuse cu propriii ochi cu doar o jumătate de an în urmă.

Mintea lui prefăcu pânza umflată a unei corăbii într-un dragon ce se năpustea asupra portului, iar apoi vântul se potoli și el văzu că dragonul nu era decât o velă și-și dădu seama că țipetele se stingeau. Inima îi bătea tare-n piept, în vreme ce în jurul său oamenii căzuți se ridicau.

— Artefactele se strică, se văită o femeie din apropiere. Se strică și nimeni nu știe să le repare.

— Dragonii o pot face, șuieră o alta.

Sus, pe podium, Lupoaica Alfa arăta la fel de liniștită ca întotdeauna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Apărătorile de vânt mai capătă din când în când câte o gaură, spuse ea, ridicându-și vocea pentru a acoperi vacarmul gloatei. Ar fi trebuit reparate noaptea, ca să nu sufere nimeni. Îmi cer iertare! Acum, hai să continuăm cu Întrecerea Toiagului! Cine-și dorește să se alăture Gărzii Lupilor ca să-și ocupe locul printre apărătorii populației?

Mulțimea încă murmura, când cinci copii de vârsta lui Anders se apropiară de podium, trei fete și doi băieți.

Erau îmbrăcați cu toții în cele mai bune straie ale lor, iar ultima fată din șir tremura așa de tare, încât îl făcu pe Anders să creadă că o să cadă de pe scenă înainte să ajungă la Toiagul Haddei și chiar la întrecere. Însuși Anders tremura vizibil după sperietura pe care i-o produsese rafala de vânt.

Mai existau cel puțin două duzini de copii care se așezară la rând pentru a-și încerca șansa pe podium. Cei mai mulți dintre ei nu aveau să reușească. Într-o lună bună, doi sau trei candidați reușeau să se transforme. Lui Anders îi părea întotdeauna rău pentru cei care pierdeau.

Primul băiat păși înainte, aflându-se acum în centrul atenției, iar un membru al gărzii îi înmână lui Sigrid toiagul. Sigrid dădu din cap, iar băiatului îi dispăru și puțina culoare pe care o mai avea în obraji, până ce albul feței lui putea să se confunde cu albul hainei. Când vorbi, era așa de agitat, că vocea-i tremura când și-o ridică pentru a fi mai sus decât zgomotul pe care mulțimea încă îl producea.

— Numele meu este Natan Haugen. Tatăl meu este Carl Haugen. Bunicul meu este Bergur Haugen și a fost membru al Gărzii Lupilor. Străbunica mea a fost Serena Andersen, membră a Gărzii Lupilor. Fratele meu, Nicolas Haugen, s-a transformat acum trei ani și este elev la Academia Ulfar. Pretind că am sânge de lup al gheții și am venit la întrecere.

Sigrid, alături de mulți oameni din mulțime, dădu din cap, când Natan îi aruncă Lupoaicei Alfa o privire

piezișă. Chiar și de unde se găsea el în mulțime, Anders putea spune că Natan se zgâia la amuleta care atârna de gâtul femeii.

Amuleta era un ineluș de metal cenușiu șlefuit, pus pe un șnur subțire de piele și gravat cu rune, într-un desen complicat. Erau istorisiri despre ce făceau amuletele – că îngăduiau unui lup să știe dacă minți, că îi dădeau unui lup puterea a zece oameni sau pur și simplu că era singurul mod prin care puteai recunoaște un membru adevărat al gărzii. Indiferent la ce foloseau, Natan privea la amuleta lui Sigrid ca și cum ar fi fost biletul lui pentru o nouă viață și, într-un fel, avea dreptate.

Totuși, era o viață pe care Anders n-ar fi trăit-o niciodată – el nu aparținuse vreodată vreunui grup așa de important cum era Ulfar și nici nu avea un arbore genealogic care să-i dea dreptul să emită pretenții. Rayna era tot ce avea – iar ea era mai mult decât de-ajuns, își aminti el.

Dar uneori, mai ales în zilele în care îi era foame, ar fi vrut să fi avut și el o mamă și un tată, mătuși și unchi sau bunici.

Băiatul întinse mâna după Toiagul Haddei, dar șovăi. În jurul toiagului se încolăcea o spirală lungă de metal gravat și atâtea mâini îl strânseseră de-a lungul anilor, încât lemnul alb se netezise. Toiagul era unul dintre cele mai importante artefacte din Vallen. Doar cele mai puternice primeau numele creatorilor, iar pentru lupii pe care Toiagul Haddei îi transforma, era un bilet pentru o nouă viață.

Făcându-şi curaj, Natan prinse toiagul şi toată lumea din piaţă îşi ţinu răsuflarea – chiar şi Rayna şi Anders rămaseră nemişcaţi, unul lângă altul.

Nu se întâmplă nimic.

Câteva clipe mai târziu, Sigrid întinse mâna şi şi-o puse pe umărul lui Natan, îndemnându-l să păşească înapoi şi îndepărtându-l de toiag.

— Vallenul îţi mulţumeşte pentru dorinţa ta de a-l servi, spuse Sigrid, dar, după ce-i dădu drumul, iar copilul merse împleticit spre marginea podiumului pentru a coborî încet scările, deja ea privea hămesită către următoarea fată din rând.

Anders îşi muşcă buza când văzu umerii căzuţi ai celuilalt băiat.

Nici fata următoare nu se transformă. Rayna îl luă pe Anders de mână, ca să-i aducă astfel aminte că aveau ceva de făcut. Începură să se strecoare prin mulţime, culegând câte un bănuţ de aici, alţi doi de acolo. Rayna se amuza pe seama îndrăznelii ei, iar Anders ascundea cu grijă banii, încercând să nu-şi alarmeze victimele sau s-o dea în bară.

În planul îndepărtat, ceremonia îşi urma cursul, un candidat după altul relatându-şi descendenţa ca dovadă a dreptului de a lua parte la Întrecere şi, tremurând, să preia Toiagul. Dar pe măsură ce fiecare dintre aceştia rămânea cu încăpăţânare în forma umană, mulţimea devenea tot mai posacă.

Acum, mai mult ca niciodată, Vallenul avea nevoie de mai mulţi membri ai gărzii, de mai mulţi apărători.

Dar luna aceasta nu aveau parte de niciunul. Anders nu-şi amintea să fi fost vreo lună în care nimeni să nu reuşească.

Îşi strecură mâna în buzunarul hainei scumpe a unui bărbat înalt, în vreme ce o fată plăpândă urcă scara, cu capul plecat. Gemenii se aflau puţin prea aproape de podium – şi puţin prea departe ca să apuce să fugă –, ceea ce nu-i era pe plac lui Anders. Rayna însă părea total încrezătoare, aruncându-şi din nou coada peste umăr şi dând ca din întâmplare peste doi vânzători, dar Anders nu avea curajul ei, iar mâna îi tremură când o furişă după o ultimă monedă.

Nu-şi mai putea lua ochii de la fata care cobora de pe scenă, simţind un regret pentru ea. Cămaşa şi pantalonii ei erau îngrijite, dar simple, puţin demodate. Cel mai probabil, venise de la ţară împreună cu părinţii săi şi urma să facă o lungă călătorie către casă, fără vreo urmă de bucurie.

El îşi îndoi degetele pe după o monedă care părea grea – probabil de argint. Şi poate din cauză că mintea îi era la fată, imaginându-şi scârţâitul carului care-i ducea acasă, îşi prinse încheietura în tivul buzunarului şi, pentru o clipă, mâna îi rămase prizonieră. Blestemă în gând, străduindu-se s-o elibereze şi ridicându-se pe vârfuri, astfel încât să poată păşi înapoi în clipa în care ar fi reuşit, dar era prea târziu. Vânzătorul îşi întoarse capul cu o mişcare înceată, cu ochii mari şi gura deschisă pentru a striga.

— Hoții! mugi el, prinzându-i încheietura lui Anders într-o strânsoare de fier.

Anders mai avu timp doar să lase moneda să cadă înapoi în buzunar, înainte să fie săltat și tras în fața omului, ca acesta să-l poată vedea mai bine. Nu, nu! De ce oare o dădea în bară tot timpul?

— Băiatul ăsta îmi fura din buzunar! anunță bărbatul, coborându-și privirea pe Anders, sprâncenele sale groase și blonde unindu-se într-o expresie de condamnare.

— Ba nu! protestă automat Anders. Nu am nimic în mână!

Pentru că tocmai i-am dat drumul înapoi în buzunarul tău. Dar știa că asta nu era de-ajuns. Când își ridică fruntea, văzu că deja un membru al gărzii sărise jos de pe podium, făcându-și loc prin mulțime spre el, iar oamenii din jur se retraseră ca și cum ar fi vrut să pună distanță între ei și locul faptei.

— Ești un hoț! insistă bărbatul, în vreme ce Anders încerca fără succes să-și oprească tremuratul, silindu-se să nu privească în direcția Raynei – nu-și permitea să fie prinsă și ea. Și dacă nu ai nimic în mână e doar pentru că nu ești un hoț îndemânatic. Peste un minut, fiule, o să-ți dorești să fi fost mai priceput.

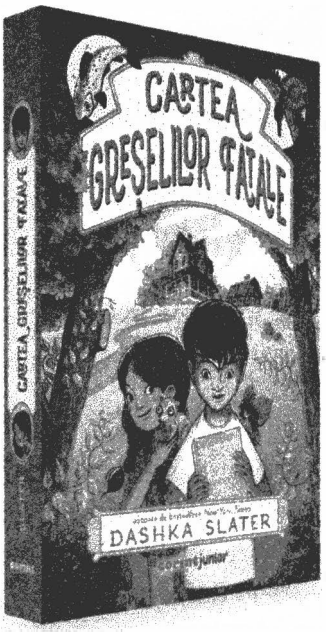

Cartea greșelilor fatale

de Dashka Slater

Rufus nu face doar greșeli – face Greșeli Fatale. E cam neîndemânatic, se simte stingher alături de colegi și nu are mulți prieteni, așa că e încântat că în vacanța de vară e liber să hoinărească prin pădurile sălbatice de lângă casa bunicului său. Însă bunicul se accidentează, planurile se schimbă, iar Rufus descoperă în casa din Pajiștea Zânelor un obiect misterios.

Fără să cunoască pericolul care pândește la fiecare pas, Rufus și verișoara lui, Abigail, pornesc într-o aventură alături de zâne, creaturi de legendă și personaje răutăcioase, în care se confruntă cu secrete vechi de secole și cu adevăruri greu de imaginat.

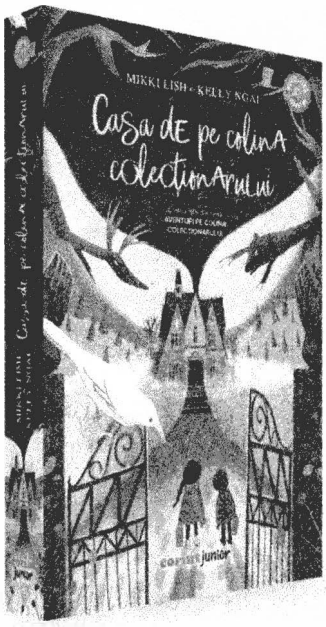

Casa de pe colina colecționarului

de Mikki Lish și *Kelly Ngai*

Vacanța lui Hedy și Spencer se transformă într-o aventură terifiantă când copiii încep să vadă mesaje criptate apărând prin casa înfricoșătoare a bunicului lor de pe colina colecționarului. Oare ce pune la cale bunicul lor magician? Ce nu le spune despre dispariția bunicii?

Copiii descoperă că, la fel ca bunicul, și casa este plină de secrete, dar și de magie adevărată, dușmani ciudați și prieteni neașteptați. Hai și tu alături de Hedy și Spencer (și personajele neconvenționale pe care le strâng în jurul lor) să vezi ce secrete ascunde casa de pe colina colecționarului!

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.corintjunior.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 31

Tiparul executat la:
EVEREST
TIPOGRAFIA

VASHTI HARDY, întotdeauna interesată de cărțile pentru copii, a urmat un masterat în scriere creativă la Universitatea din Chichester, Marea Britanie.

Cărțile ei sunt traduse și publicate în mai multe limbi, *Scânteia neîmblânzită* câștigând în 2020 Premiul Blue Peter pentru cea mai bună poveste. În același timp, trilogia *Brightstorm* a cunoscut un succes imens (prima parte a fost finalistă la Waterstone Children's Book Prize și Leeds Book Award).

Hardy locuiește împreună cu soțul ei și cei trei copii în West Sussex și în Lancashire.

Mai multe informații despre cărțile ei găsiți pe: www.vashtihardy.com.

**ÎN MEDLOCK,
MAȘINĂRIILE NU PRIND VIAȚĂ –
VIAȚA ESTE CAPTATĂ ÎN MAȘINĂRII.**

O ghildă secretă de inventatori readuce la viață spiritele, capturându-le în niște mașini fantomă sub formă de animale mecanice. Tânăra Prue devine ucenică a ghildei, dar are și o misiune proprie secretă: vrea să-l readucă la viață pe fratele ei.

Pentru a-l găsi, trebuie să descopere o cale de a face mecanimalele fantomă să-și amintească cine au fost în prima viață.

Dacă nu va reuși, nu-și va recupera fratele, dar dacă va avea succes, întreaga societate s-ar putea destrăma.

ISBN: 978-973-128-807-9
9 789731 288079
www.corintjunior.ro

10+